

ÉLETEM BALLADÁJA

HEGEDŰS GÁBOR

ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEI

II. KÖTET

Hegedűs Gábor Krúdy Örökség-díjas író, költő puha kötésű ÉLETEM BALLADÁJA című verses köteté tartod a kezében.

Az életmű kötet, a költő lelki vívódásaiban megfürdetett betűi, sokatmondó sorokká érlelődtek, az élet-halál útvesztőjében. A sorsszerű, következetes, úttalan utak kitérőjében tüzet raktak a gondolatai. Szabálytalan létből, verstani pontossággal megfogalmazta a mindent látó szemével, az olvasók számára érthető verseit. Tisztánlátása, becsületben forrongó érzelmeit, magas piedesztálra ültette. Az embert próbáló betegsége újra tanította élni. Sok szóval, egyedien fogalmazza meg az emberi tisztesség szépségét és a gyarlóság gyötrelmét.

*„ elrontottam mindent s az életem
vállalva kényszer döntések sorát
nem mérlegelve az eredményem
partvonalra küldve sok apró csodát”*

Gábor a földi és halálközeli létében kinyitott zárt kapukat. A megélt szituációk, a felnőttiségen túlmenően is átbillentek. Az élet nehézségeit pehelyláncon felfűzte. Nincsenek csodák, az évek minőségét Istennel keresi.

*„halálon túli lét egészen más világ,
csak az érti már sejtelmes dallamát,
ki ott volt, de onnan még visszatért,
vágyódik vissza a szeretetért.”*

Gábor a verseiben kitárulkozó, bátor megfogalmazásai igazat boncoló mélységekből, az olvasó lelkét megszólítja, a szépírói vénájából fakadó tudás, elrepíti az irodalom rejtélyes szépségébe.

Ajánlom Gábor verseskötetét, itt olvashatod az életéből feltárt forgatókönyvét.

„Hallgatag ember lelke szabad, a tudat, béke vele marad. Az évek múlnak, s a bölcs suttogja, a fájdalom bátor, az igaz hallgat.”/NYIBA/

Budapest, 2022.november 11.

Németh NYIBA Sándor
A Magyar Kultúra Lovagja
A Krúdy Gyula Irodalmi Kör elnöke
író, költő, zeneszerző, olimpikon

Életem balladája

Hegedűs Gábor

Összegyűjtött versei

II. kötet

„Pihenjünk. Takarómon pár
papírlap.
Elakadt sorok. Társtalan rímek.
Megsimogatom őket halkán:
írjak?
És kicsit fájón sóhajtom:
minek?”
Tóth Árpád

Admonitum

Magad útját járjad, ne próbáld másokét,
ha eltévelyedsz... lehet... elnyel a sötét.
(Hegedűs Gábor)

Csillagködök távola

„Most éppen itten nem vagyok sehol,
pedig szeretnék lenni valahol,
szerettem volna lenni, de soha
nem lehettem, és időknek soka
pereghet el, foglyul ejtett homok,
önforgató clepsydra, senki sem
voltam, leszek, bár néhanap vagyok,
vagy lenni vélek, mint a jégcsapok,
ahogy csöpögve hűtik a Napot...”
Petri György : Most éppen itten

csillagködök távola int felém
ösvényei mindig visszavárnak
egy érzést ültetett el egykor belém
suttog egy hang...gyere visszavárlak

csónakázom élet tengerén közben
az evezőt húzom ahogy bírom
csillagok vezetnek ott fenn az égen
leáldozik-e majd egykor a napom

köröttem mindenütt apró hullámok
néha vihar zúg a fejem felett
bár az vagyok hidd el aki vagyok
hit nélkül magamban élni nem lehet

mindig újabb és újabb kihívás
a kesztyűt akkor is fel kell vennem
talán egyszer lesz egy kis megnyugvás
zajos életem csendre vált bennem

itt vagyok látod teljes valómban
hisz teszem a dolgom mint eddig itt
idő homokja csak pereg sorban
táncom lassulva járom nem repít

„most éppen itten nem vagyok sehol”
csillag tengerem miért nem válaszol

ajánlás

miért van herceg hogy elfog a kétség
vajon mit alkotok fennmaradhat-e
vagy csupán ember ellen való vétség
minden írásom papírra vetve

talán az utókor majd elbírálja
fennmarad vagy repül papírkosárba

Hamis az ima

„ma utcakő az oltár patás a pénz
aki a szépségre vágyik a holtát
találja vastag már rajta a penész
ma küzdeni kell hiszen káromolják”
Radnai István: Áramlat

mondd miért mocskos az új világ
káromlás durvaság menetel sorba
csendet szakít a mocskos néma vágy
hatalmat vagyont nagyot szakítva

petri csészében kotyvaszt a halál
folyik a küzdelem egymást tiporva
hazug szavakból nyugalmat nem talál
csendben dagonyázik ott lent a porba’

hamis az ima nem száll az égbe
áldozati füst felfelé nem terjed
káin fokosa lesújt repedve
reccsen a fej a düh egyre erjed

gyilkos az ösztön repülő konc miatt
lucifer ügyesen kártyát kever
isten csak nézi csendben ezalatt
pedig az eredmény lábánál hever

az ember már önmaga vesztese
mindenki ellenség ki mást akar
öklöt ráz közben a magas égre
akarata a tomboló vihar

könyörög ha üt az utolsó óra
lesz-e aki akkor meghallgatja

ajánlás

herceg mondd ha minden szép lehetne
miért ömlik mégis a szenny a mocsok
ember embernek farkasa benne
még többet...még többet érzése motoz

nem látja így a fától az erdőt
léte csupán csak flitteres lázálom
adj hát neki uram észet és erőt
a józan ész hozzá vissza találjon

Kedvesem névnapjára

ma van a kedvesem nevének napja
mit mondhatnék neki szépet kedveset
hisz a legszebb szó sem adja vissza
ha az ember a szívével szeret

tartson meg hát sokáig az Isten
maradj mellettem még időnk kitart
csak szép és jó kísérjen életedben
ne élj át soha szívtépő vihart

kívánok neked még sok boldogságot
szeretetet mely mindig átölel
gond és a baj legyen tőled távol
fagyos lélekidő sose érjen el

e szép napon minden jót és szépet,
boldog névnapot kívánok neked

Gondolatok a Tiszáról

csendesen folydogált a gátak között
simán szinte hullám nélkül tova
a partján ültem egy szép nagy kövön
s hallgattam hogy fecseg a Tisza

folyót néztem mely átszeli a tájat
ketté oszt mindent mi útjába kerül
földeket régiót nagy városokat
megszépít mindent mi partján épül

lenyugvó nap fénye játszott a vízen
mit tud a folyó mely így széppé teszi
én néztem kutattam emlékeimben
aki látta egyszer el nem feledi

az esti csendet nem törte meg más
de mindig ilyen nyugodt a folyó
mint partra futó hullám csapkodás
vagy mást is tud mire gondolni sem jó

áradó folyó üvöltve zúg tova
Tisza is ilyen szeszélyes folyó
hangja hallható rít szimfónia
hol kedves bájos hol partot szagató

szeretné széttörni a gátakat
mint a rab ki szabadságra vágyik
rombolni földet falut városokat
törni zúzni azt mi útjába esik

most csendes nyugodt szelíd a folyó
nos maradj meg Tiszácska így nekünk
ne legyen emlékün: bögve romboló
folyóról melyet nem szerethetünk

játszik hullámaidon a napsugár
s kérészek tánca a folyó felett
e kép oly szép hogy elfeledve már
mind az mi elmúlt vagy odaveszett

legyél hát kedves szép szőke folyóm
mosd a szennyesünk s vigyed tova
e vágy nem mindig teljesül tudom
de így gondolok reád bizakodva

Magamért szeress

Szerelmem, lásd meg ősz haját a szélben,
kis békezászló, oltalmat keres,
oldj fel maró, magányos bánatomból,
ha senkiért, az anyámért szeress.
Pilinszky János: Könyörgés

anyám meghalt olyan nagyon régen
szeretni őt már nem tudod s tudom
kizárólag az emlékeinkben
de álmomban néha a kezét fogom

szülők nélkül az ember bizony árva
egymást támogatva tovább haladunk
mindenkinek lesz majd egy sír megásva
addig szeretünk s nem alkuszunk

magamért szeress magadért szeretlek
hisz az élet csupa apró csoda
szeretet nélkül csak elveszettek
hada kóborol lélek szakadva

őszülő hajam éltes kort jelez
szerelmet adj hogy szerethesselek

Emlékeim között.

Bíborba öltözött a hajnal,
szél sem rezdült a pálmafán.
Hullámok futottak a partra,
mint megannyi csacsogó leány.
Szemedbe nézve láttam,
a kelő nap első sugarát.
Azóta sem felejttem,
ezt, az idilli csodát.

Hinni szeretném

„S halandó gyarlóságai között
csupán maga az ember halhatatlan.
Kérlelhetetlen gyötrelmei ellen
irgalmas vára bizalomból épül;
s az önmagával vívott küzdelemben
csak jósága szolgálhat menedékül
Garai Gábor: Bizalom

hinni szeretném hogy jó az ember
szabad akarat sokszor tévútra visz
ott van a szeretet zsigereiben
titkolnia kell ezt kéri a látszat

mégis csak jobb ha rossznak tűnsz nagyon
akkor legalább elfogad a többség
kilógni a sorból nem ildomos
ha megteszed már rajtad is a pecsét

kirekesztett éned csak vergődni fog
hisz döntened kell egyenes gerinc
mivel élsz és nem hajolsz meg csendben
legyűrni nem tud majd az álnok többség

jóság szeretet ezt fantáziálod
de az út pora lassan betemet
ha csak agyad forog de némán állsz ott
s várod hogy rád is felfigyeljenek

ha birkaként nem tudsz sorba beállni
kemény világ lesz hidd el jól tudom
mert vallom én is azt az ősi elvet
hogy gerincemet törni nem hagyom

hinni szeretném hogy jó az ember
szabad akarat sokszor tévútra visz
ott van a szeretet zsigereiben
titkolnia kell mert a vágy avítt

már nem figyel senki a szépre jóra
de jajongva bánja bűneit ha üt
számára az utolsó óra

ajánlás

herceg bennünk a szépség varázsa
de eldugva mélyen ott legbelül
ne kerüljön soha napvilágra
ha átölel a csend szűnik hiánya

Gondolatok az életről és elmúlásról

egy arc mosolya betölti a képet
minden kis rezdülés újabbat fakaszt
nem tudom láttam-e hasonló szépet
de a gondolat cseppet sem nyomaszt

régi vágy hogy új szépséget találj
mely feldobja a megszokott létedet
ha később elhagyod talán nagyon fáj
szépség átjárja további életed
ha nem vagy fogékony szépre és jóra
leírnak mint egy bukott szerelmet
hiába tántorogsz a fénylő óra
nem nyújt örömet már e kép neked

akarj hát többet akarj egyre szebbet
küzdj meg mindenért mit nagyon akarsz
ha begyűjtötted az összes szépséget
ne add fel találhatsz még újabbakat
nem tudom én hogy hol lehet megállni
szépség és szeretet mindenekelőtt
feladod... elbuksz ... nem tanulsz meg járni
hogyan célod elérd elmúlásod előtt

ha eljön az utolsó nem várt óra,
jelezve számodra megszűnik a lét
gondolj szeretettel szépre és jóra,
fogd meg utoljára kedvesed kezét

Lilinek karácsonyra

angyalszárnyon jön majd el a reggel
mely előre vetít egy boldog napot
ajándékkal és sok-sok szeretettel
kívánva békés boldog karácsonyt

sohase érjen csalódás téged
áldó kéz segítse a léptedet
karácsony szelleme legyen majd veled
gyűjtse köréd mind ki téged szeret

legyen varázslatos a karácsony éj
hozzon el mindent amire vágytál
bátran menj előre sohase félj
boldogság vár ha utadra találtál

fény vezérelje majd minden napod
így kívánok békés boldog karácsonyt

Töredék VI.

Ó kérem a robotok is bábok,
ha én gonoszul nyakukra hágok,
Forognak, szenvednek és vergődve,
alul maradnak az örületbe’.

Mert menni kell

„sehová se vezető utakon,
lyukas hálóval kint a tavon,
ostoba hírvivő és ügyetlen halász,
hogyan hová igyekszem, már magam sem tudom.”
Parancs János: Túl a férfikor delén

kenyerem javát már rég megettem
eltűnt messze a kócos ifjúság
mégis mennem kell bár az utam egyre
új feladattal gördít akadályt

foltozott háló és lyukas csónak
tó mellett megélni így nem lehet
mégis ha szólok súlya van a szónak
de nevetve legyint a gúnyos tömeg

csüggedni nem szabad feladni sem
csak pereg egyre az idő homokja
csendet szakító idegtépő zajban
magam sem tudom merre haladva

mert menni kell érzem és tudom
halat fogni és jóllakni végre
most a csónakom is kifoltozom
csendre vágyom itt is csak a csendre

ajánlás

herceg a kenyerem javát megettem
tudom hogy nem kell halat osztogatni
élet tapasztalat ott van mögöttem
csak halászni kell megtanítani

Tépelődés

Sokszor tépelődöm, mi vagyok neked,
megfejtteni titkot vajon meg lehet?

Érzés, mely betűket formál papíron,
hangulat, melynek nyomát sem láthatom,
pici vers egy több kötetes műben,
fűszál, elrejtve rét zöld tengerében,
fényes csillag távoli galaxis éke,
kaptár rengetegben egy kicsi méhe,
a sivatagban felezett homokszem,
óceán vizében kicsinyke elem,
téli időben egyetlen hópihe,
esőcsepp, mit beivott föld felszíne,
csupán egy félhang, egy kopott zongorán?
Lehet, hogy ezt, csak én gondolom, talán?

Oly sok a kérdés mi felsorolható.
Értelmetlen. Válasz nincs Nem tudható.

Szerelem III.

szerelem egy csodálatos érzés
ifjúvá varázsol öreg szívet
bárcsak sokáig tartana az élet
de a sorsban nincs egy csepp megértés

nevetnek rajtad szemükben öreg vagy
majd döbbsen nem értik szerelmedet
magába zárna az életedet
a megszokás mely oly hatalmas nagy

ne törődj azzal hogy mit mondanak
szerelem lángja égjen szívedben
hiszen az élet ennél egyszerűbben
nem „fogathatna” veled soha madarat

s az idő mit a szerelem hozott
előre vetíthet egy szép holnapot

Kérdések sora masíroz

Kérdések sora masíroz agyamban,
válasz nincs, Krisztus hozzád fordulok:
nézd el, hogy a megfogalmazás profán
hisz egyedül küzdök magammal...magamban.

Elrontott teremtés, kétes megváltás,
eredendő bűn a „ma születettre” is,
hol van a tévút, hol siklott ki
amit tanítottál a „végtelen” hit?

Krisztus, ugye te előre tudtad,
széthúzó, megosztott és nagyon kegyetlen
állat lesz az emberből újra.
Isten nevében gyilkol a bosszúja.

Krisztus, ugye te előre láttad,
hogy csak felszínes az isten imádat.
Hinni a templomban és hittanórán kell
csorog Mária könnye, csak pár lélek felel.

Krisztus, ugye, hogy te sem hitted
a szeretet, mit tanítottál, megoldás lehet
a gondra, bajra és a kapzsiságra,
az embert nemes lélekké aplikálva.

Krisztus, ugye már te is látod,
hogy Jakab vére a dogmákon szárad.
Az írás is hamis, vallások sora
hiszi, ő az egyetlen szószólója
az igaz hitnek. De melyik az igaz?
Krisztus! Ugye búza közt is nő a gaz?

Neved kiáltva öltek századokon át,
Isten nevében irtottak népeket,
inkvizíció miatt lángoltak máglyák,
ki mást mondott mint a dogma, elveszett.

Nem vagyok ateista, igaz hívő sem,
de az ember átírta már, az isteni törvényt.
Hatalom részegen, a mocsokban fetreng
segítesz-e neki, ha közeleg a vég?

Pörög forog

" Ne sújtsd idő, irigy teherrel
kit önjegébe zárt a lét.

Minket habul a sors emelt fel
s szemelt is egybe csipkeképp. "

Oszip Mandelstam: Hol börtönéből fényre robban
(fordította: Hárs György)

pörög forog és rohan az idő
meghúzva a véges határokat
de élni akkor is gyönyörűség
horgolt álmaink lassan foszlanak

ha hagyod megfagy a lét körülöttem
nem segít rajtad a külső világ
csendben befalazva saját létedbe
mátrixod nem szolgáltat újabb csodát

látod ott a fény indulj el arra
tűzön vízen ha kell falakon át
vérrel írt versek köszönnek a falon
itt a lét a tét sorsod fórumán

renegát éned most is átsegít
bár hited magadra vonatkoztatod
lépéseiddel nem buksz el soha
bár isten tenyerén nem hordozott

mégis megköszönöd minden este
mi elmúlt az értékes szép napod
mint kézzel készített halasi csipke
szépségként árad szét a nyugalom

ajánlás

gyarló az ember kedves hercegem
hiszi hogy mindig mindent megtehet
ha jégbe fagyva nincs már párbeszéd
okért nem vádolja magát semmiképp

mindig csak mások és soha sem ő
hibakód az nincs készülékében
megtörni látszó titkos szenvedély
lassan felemészti majd egészen

Reményem

Lassul a tempó, öregszik a táj.
Öregszem én is, de nem nagyon fáj.
Bár csontok jelzik az időváltozást,
kedvem a régi, már nem várok mást,

az élettől, mint azt, hogy szeressenek,
kik hozzám tartoznak, az idegenek,
akikkel majd talán megismerkedem,
nem zúzzák szét az önbecsülésem.

Tükörben látom őszülő hajamat,
ráncok borítják lassan az arcomat,
belül még minden szépre újra vágyik,
szeretni szeretve lenni, ez számít.

Nem kerülheted el sorsodat soha,
legyen az bár jó, vagy gonosz mostoha.
Csak az számít, hogyan dolgozod majd fel,
ha élet orrodra koppint , ennyivel

nem úszta meg a sanyargatásokat.
Ha fék lazul majd kitalál másikat,
szorosabbra húzod derékszíjadat,
élet kinevet, rak terhet rád sokat

Ennyire nem bonyolult az élet,
kineveted, vidámságra cseréled,
borút, mi szorosan fogva tart még,
oszlik a homály és tisztul az ég.

Legjobb gyógyszer hidd el a vidámság,
jókat nevetni, hogyha nem is látnád
bajt, mely settenkedik gonoszul feléd,
elűzi a jókedv, zúzza szertesét.

Nem tudom meddig tart még az életem
bár megmondta, hisz van, pálmalevelem.
De többet akarok ez ugye nem baj,
csak nevetés legyen, vidám lesz a jaj.

Ha úgy érzed élted lassan véget ér,
ne vess egyet akkor egy szebb jövőért,
szívből kacagva könnyes búcsú helyett,
széppé teheted utolsó percedet.

Lehet, néhányan emlékeznek rád,
ő az ki az életből viccet csinált.
Nevetve idézik szórt poénjaid,
könnyebbé téve sok ember gondjait.

Ne vess míg élsz, gondodat hagyd másra,
megtanulod, ez lesz világ csodája,
oly rövid az élet, kár tönkretenni,
apró gondodból nagy bajt generálni.

Mondd most magadnak: csodaszép az élet,
vidámságot, bajra, most nem cserélek.
Ha mégis rosszul indul egy napom,
tükör előtt magamon nevetek nagyot.

Megköszönöm azt, amit eddig kaptam,
élettől, ha rossz is, első olvasatban.
Nyugodtan alkotok mindennapokban,
szárnyalni fogok minden pillanatban.

Megköszönöm naponta, hogy élek,
mosolygok, mindig újabb jót remélek.
Ha mégsem adja meg nekem az élet,
megköszönöm azt is... tovább remélek.

Rejtőző madár

Szépséges madár a szabadság madara.
Nem látod őt, de már az is csoda,
ha tudsz róla, legalább hírből ismered,
lent nem találod, a magasban keresd,
ő a boldogságod, éltetőd, istened...
Jó szellemed, szerelmed lehetne ő,
ki oly ritkán, álmodban jön elő.

Vágyak és álmok égis repítenek,
közben itt a földön oly rengeteg
a gát, sötét félelem töri a gerinced,
megfoszt mindentől, mi szállni enged.
Válladra szürke por nehezül, s feletted
komoran suhog a végzet kardja,
lesújt, ha a sorsod úgy akarja.

A szabadság félénk, rejtőző madár,
lebbenő szárnya alig-alig látszik,
mégis tehozzád suhanva száll,
fészket rak szívedben csendben,
s onnan repül földtől az érig,
lélektől lélekgig, "a szellem és a szerelem"
kíséri álmodban az útján végig...

Ó, rejtőzködő madár, bontsd ki szárnyaid.
Repülj a magasba hogy lásd, végre itt
valaki vagy valami, jó irányt mutat,
előtted járva hív, hogy kövesd az utat,
hol szellem és szerelem is szabadon szállhat
és nem álom lesz, de igaz varázslat.

Egyszer látható lesz minden tolla,
nem riasztja majd el zsarnokok hatalma,
nem zárják be többé fénykalitkák,
lehetnek kérdések... és a válaszok tiszták.
El ne zavarjátok zajjal, rá vigyázzatok.
S ha kérdezitek, tegyétek csendben,
... mintha lennének igazán nagyok...

Ezt a verset közösen írtuk egy Poetos társammal, Almádi Rózával.

Soha nem volt

„Te meg, eszmék láncán, becsapottan
nézed, hogy tülekedik a csorda
a teli vályúk valamelyikénél.
És nem vagy képes beállni a sorba.”
Mezey Katalin: Önarckép vályúval

soha nem volt nem is lesz talpnyaló
konc sem érdeklí mit elé vetnek
penész virágot terem az értelem
rég inkognitóban már józan ész

birka nyáj soványan de béget
hálásan nyalják a kanász kezét
miközben ő a vérükön hízik
kánaánt látják madzagon a mézet

széles a puszta a legelő kopár
mindent kigyomlált már ott a falca
de a bégetés nem lehet panaszos
száraz torzsa mellől szól a hozsanna

mégis van ki nem áll be a sorba
korgó gyomorral is egyenes gerinc
kinél nem zár szemet hazugság pora
a hozsannázókra bátran legyint

járja az útját ameddig lehet
közös helyett saját dalt dúdolva
felemelt fejjel hordja a terheket
tudja nem képes beállni a sorba

ajánlás

herceg ha látod mondd jól van ez így
hogy gondolat nélkül csak koncra várva
madzad nincs a mézet is ellopták
hangos bégetéssel szól a hozsanna

Fekete és fehér

fekete és fehér mit mond neked
tisztaságot és vad sötétséget
szürke felhők között a nap átdereng
osztatva mindazt mi nyomaszt téged

fehér mint tisztaság oly ritka ma
sok ember inkább sötétséget választ
ha kell keze ügyében a balta
mert isten nem kell sem az alázat

szeretni nem tud hisz nem is akar
gyűlölet dúl a lelkében egyre
káin fokosa újra lesújt majd
áldozati füst oltárig terjedve

áruló vagy ha másképp gondolod
visznek pellengérré tűznek karóba
párbeszéd nélkül csak ordítást hallod
nem menekülhetsz hisz nincsen hova

félelem és düh ami motiválja
hogyan nem jut neki az asztalról konc
mindenre képes hogy magának tudja
legyen az penészes vagy csak kolonc

neki is üt majd az utolsó óra
de együttérzés nincs csak szánalom
mit vétettem uram nyögi sóhajtva
talán a túloldalt vár az irgalom

Mint Szindbád

távolban feszül egy fehér vitorla
hajó orra fehér tajtékot vet
te állsz a hídon rettenthetetlen
kémeled a célt mi előtted lebeg

az élet tengere zátonnyal teli
lesz-e visszatérés nem tudhatod
lehet a tenger mélye rejt majd el
kitűzött célod elérni nem fogod

de most büszkén mindig csak előre
reméled kitartanak a jó szelek
nem tépi vad vihar a vitorlákat
erőd a kötél kitart míg kellenek...

távolban feltűnt egy fehér vitorla
tépett a vászna szakadt kötélzete
te állsz a hídon kapaszkodva
vár a kikötő szélcsendes helye

ha kikötöttél már nem hajózol
pedig kellene hisz vár a tenger
csak a rumgőzös kocsmá asztalánál
mondod pohár rumért a történeted

minden meséd egyre színesebb lesz
szörnyek viharok és vad kalózok
mint szindbád az egykori tengerész
mit mesélsz újra és újra változott

hajóra nem szállsz hisz megöregedtél
néha ledér lányok combjai között
éled az élet apró örömeit
míg el nem szólít majd a végzeted

utoljára akkor hajóba szállsz
már nem a tiéd... kharon hajója az
messze hívnak a távoli fények
kalandos lelked végre megnyugodhat

ajánlás

az élet herceg jó hajó kérdése
nagyon sok erő és feszes vitorla
hisz hajózni kell mert vár a tenger
küzdelem hogy eljuss a célzott partra
ha végleg kikötöttél majd magad
szindbádként meséled kalandjaidat

Feleségemnek

Gyönyörű vagy, nekem a legszebb,
hiába mondd, hogy van tükör,
ha belenézek a két szemedbe,
látom a lelked is tündökölni.

Érzés

mit hoz az élet még nem sejthetem
most csodás szerelmet adott nekem
remélem ad hozzá elég időt
és oly szép lesz minden mint azelőtt

Szeretlek téged

Nem tudom hogy van, de a napokban,
eszembe jut minden apró rezdülés,
emlékek hada merül fel agyamban,
mint a villám tarol a rengeteg érzés.

Volt ebben jó is, feledni való is,
de így kerek egész a mi életünk,
nem éltük könnyen, nem írjuk könyvben
de mindig csak a szépre emlékezünk.

Szeretlek Téged, de csak amíg élek,
utána hogy lesz azt nem tudom,
ha van túlvilág és szabad a lélek,
rád gondolok majd minden hajnalon.

Eljövök hozzád, ha a másvilág
nem tartja fogva szabad lelkemet,
ágyad szélén ülve, csendbe merülve
figyelem majd a szépségedet.

Tudd meg te drága, szívem virága,
nekem adott a sors századokon át,
újra és újra, mindig megújulva,
tett a szerelem velünk csodát.

Éreztük azonnal, minden alkalommal
vonzás hatalmát, az összetartozást,
szemedben láttam, tudtam megtaláltam,
az engem ígésző csillag ragyogást.

Szeretlek Téged, addig míg élek,
utána hogy lesz azt nem tudom.
ha van túlvilág és szabad a lélek
rád gondolkodok majd minden hajnalon.

Töredék VII.

Akard és úgy lesz ahogy akarod,
legfeljebb gondolatod változtatod.
Írsz akkor egy dalt, mely csuda vidám,
mégis akaratom győzött hapsikám.

Szférák zenéjét hallgatom

„Sok kis dolog most
Mennyit jelent!
Juharlevél száll -
Varjú kereng.
Sok évig éltem
Elveszve bent:
Most hallgatom, hogy
Dalol a csend.”

Dorothy Livesay - Titok
(Tótfalusi István fordítása)

szférák zenéjét hallgatom
a csend itt ül a vállamon
próbál átölelni mint rég
de nincs itt az ideje még

lány zenét dúdol fülemben
miközben az ereimben
öreg vért ifjú váltja fel
utam még tart és menni kell

nem tudom mi az mi segít
újra élném az álmaim
de itt most csak a csend dalol
szféra zenél fenn valahol

álmot sző az est most újra
várni kell az új holnapra
vajon lesz-e nem tudhatom
csendben fekszem az ágyamon

apró csodák ez az élet
szeress... szeressenek téged
ez ma mindennél fontosabb
mert álmod vágyat hordoznak

ajánlás

herceg sokszor oly jó a csend
ember ilyenkor elmereng
visszanéz régi időkre
mit kell törölni örökre

a múltból csak jót és szépet
kell megőrizni
a többi visszahúz téged

Tavaszi zápor

dörög és nagyokat villan
cseppek verik az ablakot
én bentről nézem azt ahogy
utcán az eső hogy lotyog

nyári zápor így tavaszelon
szomjas a föld gyorsan beissza
néhány perc és csendesedik
a szomjas föld várja vissza

nap előbukkan a felhők közül
szomszéd ház felett dupla szivárvány
ilyet már oly régen láttam
csillogó cseppek a fenyőfán

Édesanyám

gondolatok anyák napján

mit mondanék neked ha élnél
hangzatosat szépet kedveset
vajon lenne-e akkora érték
mint egy szál virág s a szeretet

nem vagy már a fájdalom nem múlik
évekkel kicsit halványul talán
döbbenet hogy csak most értjük meg
nem egy sírra kell a sok virág

temető kapun túl már nem a tiéd
megölelni nem tudod nem lehet
néhány szál virág a hideg síron
minden más már csak emlékezet

Tavaszhárás

meddig még kérdezhetném magamtól
mert fentről válasz az nem érkezik
reményt várok az eljövő tavasztól
talán megtörik az átkom mi eddig
rossz irányba oly sokszor sodort

Beteg albatroszként

milyen madárnak aposztrofálnak
tollam nincs tar kopasz vagyok
szárnyam a porban mégis vonzanak
az örökké hunyorgó csillagok

lábszárig sárban állok a földön
hiába csábít az azúrkék ég
talán a szél lesz az ami feldönt
mert emelni nem emel már nagyon rég

beteg albatroszként vonszolom magam
bár nem voltam soha a levegő ura
reménykedem hogy újra lesz szárnyam
s eget hódít majd e tar koponya

mit írok talán neked is írom
olvasod s nem kerül rögtön szemétre
néhány gondolat míg próbálgatom
hogyan tudnék szárnyat növeszteni végre

tudom hogy vár a morajló tenger
vagy a partot simogató csacsogó habok
most is felettük száll albatrosz lelkem
bár jelenleg földhöz ragadt vagyok

Infúzióm margójára

mint piros festék fóliába zárva
vér csöpög be az infúziómon
kórházi ágyon plafont bámulva
egy csodás jövőről gondolkodom

Hittem II.

hittem hogy egyszer befogadnak
de tévedni emberi dolog
nem mértek csak könnyűnek találtak
mert szemükben én „gyütt-mönt” vagyok

tizenhét kötet verses novellás
egy regény ami most készült el
díjazott munkásság és írás
„gyütt-mönt” jelzöt ez nem oldja fel

sajnos ez nem csak itt jellemző
nem vágytam soha babérokra
alázat ez az irodalmi mottóm
bár jól esne néha egy parola

elfogadni nem fognak soha
„gyütt-mönt” vagyok... senki figura

Cím nélkül

tényleg megértem már a tűzre
hogy máglya ropogjon testem alatt
mert nem hiszem hogy a teremtésben
minden szó szerint igaz

Életemhez

Kopott gitárom húrjait pengetem,
régi dallamok, édes melódia.
Az idő, mint macska játszik velem,
szép, fájó emlékek végtelen sora.

Miért a fájó múlt képét kergetem?
Régi álmok, vágyak egész sora.
Hagyom, a jelen elmenjen mellettem?
Betemet a múlt már ködös mocsara.

Új zenét játszom, mit e kor kíván,
gitárom hangja is most már vidám.
A pergő múltnak ... mint homokszemeknek,

melyek a szél hátán tűnnek tova ...
Szűnik meg lassan kábító mákonya,
hogy újra élek... köszönöm. Szeretlek.

Töredék VIII.

Sebet hagyni nem tudok, nem is akarok!
Ki nem figyel jeleket, nem érez szeretetet.
Tudom nem akar engem és lelki sebeket,
elengedni szabad és kell, az ilyen szerelmet.

Testamentum

Ha eljön majd az utolsó óra,
ne sirass engem kedvesem,
nem hallgattam soha az intő szóra,
a gyertyát két végén égettem.

Az életet élni kell, nem elszünetelni,
megélni legszebb perceit,
álmokat szőve, nagyon akarni,
s teljesülnek eltitkolt vágyaid.

Az élet egy furcsa, de szép játék,
hol a főszereplő te magad vagy,
hogyan lesz-e a végén jutalomjáték
nézőtér tele lesz, vagy üres marad,
csak te döntheted a sorsodat el,
tudod, hisz a játékot játszani kell.

Profi leszel, vagy kezdő amatőr
siker lesz utad, vagy csak sok malőr
lesz majd sikerre éhes életed során,
babérkoszorú vagy sáros ingovány,
mi osztályrészed és csak halovány
nap süt le rád életed alkonyán.

Tőled függ! Játssz hát mosolyogva
ügyet se vess az ártó gondokra,
szívedben égjen a szeretet tüze
az hajtson, izzón mindig előre.

Így próbáltam én is mindig élni,
segíteni másokon, ahol csak lehet,
tudom, nehéz az utat megtalálni,
mely egy életen át a sikerhez vezet.

Nem is sikerült! Volt benne bőven
mellék vágány, mely tévutat takar,
életem alkonyán, már nem szégyellem,
hogy tévedtem, mert az ember jót akar.

Megtanultam! Nem kell azt elvárni,
hogy mindig tiéd legyen az utolsó szó joga,
néha a "vonal" előtt illik félreállni,
hogy egyenes maradjon a gerincoszlop.

De ki kell állni az igazadért mindig,
nem lehet hagyni, hogy győzzön aki elnyom.
A tiszta szív, a sugárzó szeretet, végig,
kísérjen küzdelmes életutadon.

Mondd mit látnak

mondd mit látnak ha rám néznek
öreg embert aki beteg
vagy azt ki gyógyulni akar
már szép holnapot tervezett

mit hoz a holnap nem tudom
akarom hogy legyőzzem azt
mi elvette a szabadságom
sokszor ágyban párnák közt tart

nyernem kell ez nem lehet vitás
vár az élet... a folytatás

Töredék IX.

Ha elhordtátok mind a mocskotok,
majd hordjátok el akkor magatok.
Ne dolgozzak mindig helyettetek,
a szemétdombon van a helyetek!

Beteg albatroszként II.

milyen madárként látsz most engem
tollam nincs tar kopasz vagyok
keselyűnek talán még elmennék
de szárnyam foszlóban földre potyog
még sok minden lehetnék
de csak beteg albatrosz vagyok

Talán ha máshova

megtépázott meggyötört az élet
csaliként használva a szép holnapot
mikor a cél közelébe értem
nem hagyott mást csak pusztulást romot

talán ha máshova születek én
hisz érkezésem is viharos volt
lehet több esélyt rakott volna elém
nem csak romot de csodás holnapot

mindig felálltam ahányszor lenyomott
hisz a hibáimból tanulni kellett
kis feleségem régen élettársam
e küzdelemben mindig segített

hálásan köszönöm azt a sorsomnak
hogy az utamon ő lett a párom
viharos életem minden percében
renegátként azért fohászkodom
hogy közös életünk sokáig tartson

Négy sor

csupán csak négy sor kifejez mindent
magányt csalódást örömet szerelmet
csupán egy lehelet és tova libbent
hátra hagyva benned az érzelmeket

Egy politikus monológja

Szegény vagy? Tudod, hogy nem érdem.
Hogy lettél az? Nem kérdik, nem kérdem.
De azt megígérem, jobb lesz majd neked,
szavazásnál ikszet, nevem mellé tedd.

Azt, hogy hazudtam... tagadom! Tagadom!
Hiszen nekem jobb lett! Azt nem akarhatod,
hogy nyomorogjon az én családom,
ezért kezeimet a hónom alá vágom.
Minden "szentnek" maga felé hajlik a keze,
hogy nézne ki, ha én lennék kivétel, eme
népi bölcsességgel alkotott mondás alól?
Mit mondana rám, akkor az utókor?
Miért költök hobbira, miért osztok vagyont?
Mátyás is így tett volna, mert igazságos király volt.
Én is az lennék, ha majd a Duna jegén
megválasztanának! A koronát elfogadnám én.
Hálátlan vagy! Mert rám mutogatsz,
pedig mondták már, hogy annyit érhetsz csak,
amennyit sikerült összegyűjtened.
Hogyan? Ez már más kérdés! Nem vitatkozom veled.
Feladatod csupán az, hogy el hidd majd nekem,
hogy mindezt, mit "alkotok", értetek teszem.
Nem látod (hisz nem láthatod) most a végső célt,
nem baj! Négy évig lesz időd majd elég,
hogy megtapasztald alkotó szellemem,
ha nem vagy velem, nem is vagy... úgy hiszem!

Ha letelik az óra, s újra indulnánk előre,
hazudok, ígérek, hogy jobb lesz majd jövőre!
Készülj fel, hisz akkor is velem kell majd lenned.
minden más ígérettől, el kell majd rettenned.
Azt, hogy nekem jó lesz, nem tagadhatod.
A világ már ilyen. Politikus vagyok!

Felettem a béka

felettem a béka
oly elérhetetlen néha
tör egyre magasabbra
s én térden állva
hullok alá a pokolba...

Egy el nem hangzó ima

kifacsart életek frusztrált kócos álmok
apró néma vágyak és foszló talányok
hazugság felhő gúny-mosoly övezte
gyűlölet hullámban vonaglik a teste
mindenkinek és ronggyá tépett családok
elkántált imák a pénz mint ősi átok
éhező emberek kenyér nélkül csendben
mindennapi kenyerünk add meg nekünk Isten

bálványimádás mammon az új isten
pénz hatalma hódít semmi sincsen ingyen
oszd meg és uralkodj ez ma is a módi
mit Róma kitalált zilált agyban hódít
megfordult az érték az ember nem számít
az öreg már nyűg jó ha csendben lapít
nem követel semmit és csendben elporlad
jöjjön el a te országod ha tényleg ezt akartad

szilánkok a földön a törött tükörben
fejfákat látsz mindenütt mint a temetőben
szeretet nélkül oly savanyú az élet
már marcangol a sors foga belemélyed
húsodba kereszted mit cipelsz beton nehéz
látod még mindig nincs meg a józan ész
hogyan felfogja a szabadságot sosem adták ingyen
a gonosztól most is ments meg uram minket

talán ha őszintén szól egyszer a dallam
szabadság hangját hallod a szörnyű zajban
az ember megérte mit eddig csak reméltél
a szeretet lángjában az emberség újra él
megbékélve nézel szét e csodás földi tájon
szegénynek is jut már étel és ott a tányéron
nem csak az őszi légy jár majd körbe-körbe
adj uram békét most és mindörökre

A SZÓ

A szó, mely elhagyja ajkunkat, ott,
lehet nyers, éles, és nagyon konok,
lehet kedves, lehet szívmengető,
tanácsot adhat, mely megszívlelendő.

Lehet együtt érző és támogató,
Szólhat úgy, mint egy halk tárogató,
fakaszthat nevetést, de könnyet is,
felsorolni sem lehet mit teljesít
egy szó, mely lehet meggondolatlan,
vagy átgondolt, hazug és bárdolatlan,
hittel teli és hit nélkül tagadó,
Istent káromló, lágyan simogató.

Mindez a szó, mit naponta használunk,
erre épül fel a mai világunk.
A teljesség igénye fel sem merül,
az érzés, mit érzel legbelül,
szóvá formálódva hagyja el ajkad,
rombol, vagy épít barátságokat.

A média kedvence, hisz fegyver ő,
mert nincs eszköz mellyel megtörhető,
hallgatás az egyetlen ellenszere.
Hallgatni arany! De ki él ma vele?

Meditáció II.

mit látok ha a plafont bámulom
ábrákat rajzol a képzelet
emlékek sora tömött sorokban
szelektálni most nem tudok nem lehet

jók és rosszak egymás után
pedig a plafon tiszta fehér
múltam enyém... mit elkövettem
feledni soha nem fogom én

újra írni a múltam nem lehet
módosítani pedig lenne mit
ágyamról a plafont bámulva
már tudom hogy ez a vágy avítt

Lényeget megfogni

„ami marad, az – egyetlen legyen,
s így már kicsit Te légy. Egy rohanás, mely
annyira nem enyém, hogy megelőzhet,
bevár, felfog és megállít magába –
ék szorul így a fába.”

Tandori Dezső: The heart of the matter (A dolog lényege)

lényeget megfogni sokszor nem tudom
ilyenkor mint teher fekszik vállamon
sikolt az érzelem jelzi az időt
mert egyetlenként vagyok mint azelőtt

ha sötét az éj csak fantom-harc folyik
az álom-cserepek hada elborít
nem adhatom fel annyi minden vár még
bár a forró kávémmé kihűlt már rég

csak a szerelem mi fontos még nekem
napsugarat hoztál és itt vagy velem
egyetlenem vagy a csoda megtörtént
szemedben szeretet rám irányult fény

életem lényege csupán csak ez
szeress és szeretlek ameddig lehet

ajánlás

miért kell öregnek lenni hercegem
hogy lássam hibáim mit elkövettem
hisz kijavítani nincsen reá mód
ha belegondolsz örli napi valód

míg fiatal vagy szeretni tudnál
vagyon pénz fontosabb...az egódnál
a szeretett így háttérbe kerül
mit vesztettél...a végén kiderül

Mi lenne ha

mi lenne ha összerogynék
a nagy teher súlya alatt
nem látnék mást magam körül
halott foszló virágokat

mi lenne ha mégis felállnék
magamról söpörve gondokat
ha újra emelt fővel járnék
ez mind csupán csak gondolat

verset írok fehér papírra
de vérrel festett a háttere
élet cibál tapos... alóla
kibújni elfutni nem lehet

emelt fővel nézek a jövőbe
ha idén nem talán jövőre
remélem minden rendben lesz

Hiába a fohász

„Külön kerül az egeké, s örökre
a világvégi esett földeké,
s megint külön a kutyaólak csöndje.
A levegőben menekvő madárhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt.”
Pilinszky János: Apokrif

minden ami fontos elveszítetünk
gondolkodni már nem tudunk nem lehet
most menekül minden ha megjelenünk
hisz lábbal tiporjuk a természetet

teremtő csak nézi nem szól közbe
robbanások füstje a határon túl
hol teremtmény öl teremtményt kedvre
csak a gyilkos ösztön ami ma dúl

hiába a fohász állítsd meg kérlek
az ima odáig már nem ér fel
emberi mozdulat és átélheted
mindezt zsigereidben félelemmel

nem tudom mért nem segít az isten
kékbolygónk léte veszélyben forog
apokalipszis lopakodik csendben
kihalás lángja mi fennen lobog

józan ész talán győzelmet arat
ha az imából nem lesz akarat.

Ha látsz

Ha látsz gyökerestül kitépett virágot,
kertedben gondosan elülteted,
meghálálja vajon a gondoskodásod,
s illatával köszöni meg neked?

Ha látsz kóbor állatot, nem vadat,
vajon megállsz-e rajta segíteni?
Megadod-e újra azt az álmot,
mi életében megszakadt neki?

Ha látsz egy embert élete alkonyán,
ki az utcán egy padon "vert" tanyát,
segítesz-e, vagy undorral, flegmán,
fejed elfordítva haladsz tovább?

Reggel vajon mit látsz a tükörben,
embert, vagy törpe agyú "óriást"?
Ki segít másokon, vagy kevélyen,
tömjénezi fennhangon önmagát?

Kérdések, melyre te tudod a választ,
ez világ most dölyfös embertelen.
Ha kilógsz a sorból, üvöltve támad
rád az ellen, az ostobán kegyetlen.

Eljön-e majd

(dilemma a betegágyból)

eljön-e majd
mit nagyon vártam
lesz-e időm hogy
megtapasztaljam
még hosszú az éj
hajnal eljön-e

mondd reszket-e majd
minden porcikám
küzdeni akar
élet vár talán
még hosszú az éj
hajnal eljön-e

dereng a fény át
az ablakomon
a felhők hadát
égen láthatom
még hosszú az éj
hajnal eljön-e

minden mi fáj most
mélyen legbelül
sok mindent elmos
érzéketlenül
még hosszú az éj
hajnal eljön-e

csak forgolódok
a vetett ágyon
árnyat bámulok
fenn a plafonon
még hosszú az éj
hajnal eljön-e

a remény itt ül
halkan dúdolgat
mélyen legbelül
hiszem velem van
égbolt is lassan
vörösre vált ott
ahol a fény már
hajnalra váltott

lassan legyűri
testem az álom
nyugodtan alszom
hiszen már tudom
szép új nap jön majd
már alig várom

és itt a hajnal
e csodát vártam

Infirimum mundi

„ferenc te békét lehelsz a földre
jöjj el erre a békétlen tájra
halld meg a hívást dől isten háza
gyere nagy sereggel naptestvért hozd”
Radnai István: poverello

nincs béke talán soha nem is lesz
ki hatalmon van az mind mást akar
mindig a szomszéd legelője zöldebb
és meg kell szerezni minden áron
akkor is ha ott rom és füst marad

a pap behódolt és fegyvereket áld
„ne ölj” mondja a tízparancsolat
de a pénz hatalma mindent felülír
szószékről szolgálják már a hatalmat
vallás a hit már szó szerint avítt

isten is szomorún szemléli művét
embert kit saját képére alkotott
ma fürdőzik saját nagyságában
letaszít a trónról hogyha hagyod
kinek mondhatod el a panaszod

mi lesz ha felemészti önmagát
az ember ki ma az egekre tör
békétlen faj és nincs előtte gát
most saját dicsfényében tündököl
mert foszlik már az írás varázsa

beteg a világ oly nagyon beteg
hisz penészes koncert is megveheted
azt ki bókol mélyen meghajolva
közben szájáról szól a hozsanna
éltetve azt mi gerincét töri

„halld meg a hívást dől isten háza”
új dal kell mi majd talán felrázza
lent és fent ki a békéért tehet
Isten...kérlek...add meg hogy így legyen

Miért kell

„Oly szép leány és csak nekem
Dalol a kék madár ma róla
Ó kék madár oly kék vagy mint
Égi szerelmem szíve bájos
Gyöngy éneked kezd el megint’
Guillaume Apollinaire: Madár dalol
(Fordította: Radnóti Miklós)

miért kell ahhoz megöregedni
hogy tudd korábban mit veszítettél
azzal hogy figyelembe sem vetted
őt ki veled volt és melletted él

hiába dalolt az a kék madár
süket füled nem hallotta a dalt
mindenben csak a hibát kerested
lenézve őt ki neked jót akart

korral eltűnt szemedről a hályog
füled is nyitott kék madár dalára
bár az idő már eljárt fölötted
most szerelmet vársz újra tavaszra

csak őt vágyod már ki melletted él
mert számodra szebb ő mindenkinél

Minden nap

minden nap egyre közelebb
bár nem látom még a végét
nem honvédség nem vágok centit
negyven évet tervezek még

sok próbáltatást megéltem
oly sokszor lenyomott az ár
felálltam olykor rogyadozva
de tudtam még az élet vár

túl mindenem most újra élek
mert szeretek szeretnek engem
csend karja lassan leválik
újra átölel a végtelen

minden mi rossz volt már a múlté
ablakon szivárvány tekint be
ölelő karod mi kell nekem
életből vágyom már csak erre

idő... még sok minden fér bele
negyven év... miért ne lehetne

ajánlás

herceg merjünk nagyot álmodni
nem jó az ha földhöz ragadt
ember csak posványban tapos
nem látja a célt az utat

Nem értem

nem értem hisz jézus azért halt meg
hogy megváltsa a széthulló világot
hogy ne sújtson káin fokosa újra
s hogy legyen minden újra áldott

de nevében egykor sorra öltek
jakab is bizony kötélre került
ha nem fújtad azt amit a klérus
máglyára kerültél ami ki sem hűlt

jézus... őszintén tényleg ezt akartad
ömlik a szószékről a gyűlölet
bigott hívők kántálják mindazt amit
velük onnan fentről a pap elhitet

renegát vagyok ezt nem is tagadom
teremtő miért nem szól közbe ma
átok ül e földön úgy gondolom
kellene egy erő mi megállítja

egyre kevesebben élnek úgy ma
ahogy írta egykor a kőtábla

Talán csak a remény

őt mondd meddig szeretheted
kérdezte tőled az élet
te csendben lehajtod fejed
mint kit a sors megigézett
s a válasz bár ott lapul
már szájad szegletén
csak mormogássá halkul
talán a remény
mi él még benned ott belül
úgy szívtájékon jól elrejtve
megváltás lesz-e legvégül
az életed utolsó perce
a válasz kérdéssé szelídül
hetyke szavak már nem peregnek
az akarat durcásan lendül
neki feszül az ismeretlenek

ajánlás

herceg ha látod hogy el fog bukni
adj neki még egy kapaszkodót
hagyd szárnyain szabadon repülni
ha "fontos" a végén úgyis megkapod

Panel

Panel, mely egykor még oly menő volt,
ma újra reneszánszát kell, hogy élje,
mert bizony a bank ezt is elveszi,
ha törlesztésre nincs lakónak pénze.

Egymás "fején" élnek az emberek,
Sybilla ezt már rég megjósolta,
hallod mindig, ha akarod ha nem,
hogy a szomszéd a dühét gyakorolja.

Szigeteléssel ma már más a kulcsín,
színesebb lett a nagy panel-város.
De az élet a zárt falak között
évtizedek óta sem változott.

Szolgalelkek margójára

"szolgalelket" eltüntetni nem tudod
növekszik egyre földön a száma
mint dudva nőnek ha nem akarod
ők akkor is itt élnek a mába'

"szolga" létben sokszor "apró" aggyal
a világot élvezni nem lehet
hosszannázva tapssal vagy haraggal
fejezik ki a véleményüket

hatalmas testben is ember "törpe"
nem lát mást csak rózsaszín álmokat
kapaszkodik ócska hajókötéltbe
miről elhordták a mézet "darazsak"

"szolgalelket" eltüntetni nem tudod
kiknek egyre több földön a száma
nőnek mint dudva ha nem akarod
ők akkor is itt élnek a mába'

Már tudom

már tudom: minden az enyém
mikor átölel majd a fény
hiába tágulnak rám az íriszek
ha hiszek csak magamban hiszek

ha hiszek csak magamban hiszek
hiába tágulnak rám az íriszek
mikor átölel majd a fény
már tudom: minden az enyém...

Bolond lyukból

soha ne higgy a csalfa szónak
mindegy az hogy ma vagy holnap
az igazság úgyis kiderül
te érzed majd ott legbelül
nagyon fáj még az az emlék
bolond lyukból bolond a szél

bolond lyukból bolond a szél
nagyon fáj még az az emlék
te érzed majd ott legbelül
az igazság úgyis kiderül
mindegy az hogy ma vagy holnap
soha ne higgy a csalfa szónak

Megszületett egykor

megszületett egykor egy apró gyermek
őt ma megváltónak hívja az ember
az idő homokszemei peregnek
a hozsanna morajlik mint a tenger

hívők hada éjjel a templomokban
sikk lett a szeretet csak egy-két napra
szférák zenéje száll szakadatlan
s angyali ének e szép napokra

a gyermek felnőtt tanított sok szépet
csodás szeretetről szólt az ígéret
de ma csak a írás szava mondja

karácsony szelleme most veszni látszik
csak a pénz ajándék az ami számít
lesz-e így majd az embernek holnapja

Érezni szeretnéd

A csodavárás nem a te világod.
Imádkozni? Nem tudsz már, nem lehet.
Elrontott teremtés, csupán csak vágyod,
hogy egyszer majd szép lesz az életed.

Őszinte szót ma hiába vársz itt,
csendes magányban próféta nem leszel.
Elméd, tudásod hiába lázít,
kenyér kell, s a sorban, haladni kell.

Isten nincs veled és sohasem volt,
teremtényei közt arat a halál.
Mikor már nem vagy eleven sem holt,
a remény, benne, mégis megtalál.

Érezni szeretnéd, jön a segítség,
de pénz nélkül csupán egy tárgy vagy csak.
Ha hallani véled a szót: emberség,
látszat virágok szórnak illatokat.

"Illatfelhőben", reménysugárba'
oly gyorsan elszáll, elmúlik a lét.
Kapaszkodj az apró életcsodákba,
remélve hinni...néha...csodaszép.

Novemberi ősz

Átdereng a fázós napsugár,
a felhőtornyok apró résein.
Néhány sárga karcsú fénynyaláb,
megcsillan a fű harmatcseppjein.
Szép az ősz, bár elmúlást ígér,
s benne a tél fagya hidege,
de néha még szép mesét mesél,
levéltakarót terít a kertre.

Hol egyszer

hol egyszer "lombkorona" voltál
ne menj vissza soha "gyökérnek"
bár jönnek- mennek impulzív álmok
legtöbbször bizony el is vetélnek

tettre sarkal a szárnyaló képzelet
indulsz de az agy megálljt parancsol
tedd félre ilyenkor az érzelmeket
törött álmom már sok a jóból

süvöltő vihar a száguldó léted
gyökerestül tépne bokrokat fákat
de a holnapot így meg nem éred
az élet nem mondja majd: bocsánat

Mogorva nap

Mogorva nap a szürke ég alatt,
az őszi táj felett eső szitál.
Színes falevelek még hullanak,
az elmúlás szele már körbe jár.

Csúszik a lábad a vizes avaron,
óvatos, öreges, már a lépted.
Magadba forduló gondolatok,
sokszor a szép múlttól zenélnek.

Mosollyal nézed a sok fiataalt,
talán csak róluk szól ma az ének.
De gördülő kövek sora akart
rég...maga alá temetni téged.

Győzelmesen állsz most a porondon
emlékek hada vesz mindig körbe.
Ha reggel felkelsz úgy gondolod,
"fiatal éned" látod a tükörbe'.

Mogorva nap a szürke ég alatt,
jó idő ez az emlékezésre.
Színes falevelek még hullanak,
de tiéd az élet apró szépsége.

Életperceid

Bíborban úszik a képzelet,
szikrákat szór a lángoló érzés.
Töprengő a kérdés, de nincs felelet:
onnan, hová tartunk, lesz visszatérés?

Életperceid, mint homokszemek
peregnek markodból az élet talajra.
A sors kénye ezt a képet,
hagyja élni, vagy megszakítja.

Néhány apró ecsetvonás és
színesre vált a szürke vászon.
Nem számít már, hogy feszít a kérdés
felbukkan a válasz: pilleszárnyon.

Dédelgetett apró emlékek,
a felejtés árka egyre mélyül.
Akkor mit mond majd a szemed,
ha lázgörbém a nullára szédül?

Születésnapomra (tőlem...magamnak)

Meddig tart még? Ki tudja azt.
A test már fárad, de aktív az agy.
Hatvankilenc év, oly gyorsan elszaladt
maga mögött hagyva sok-sok álmomat.
Volt benne szép és nagyon kemény
hisz az élet nem lírai költemény.
De érzem még vár rám néhány csoda
a bakancslistámon vágyak sora
sorakozik még. Vajon megvalósul?
Átok helyett csak a hála tódul
agyamba. Mindenért mit kaptam:
mindig mindenkor ember maradhattam.
Nem vagyok gazdag, örülök, hogy élek
apró csodákkal lepett meg az élet,
unokákkal, kik kedvesek nekem
kedves álmaimat élem, szeretem.

Meddig tart még? Ki tudja azt.
A test már fárad, de aktív az agy.
Nem bánt a múlt, nem vágyom vissza
a holnap vonz, irányom arra
vezethet csak. De már a délibábot
nem kergetem. Egy-egy csodaszép álmot
szívembe rejtve hordok,
ha megvalósul, majd hálát mondok
a sorsnak, hogy megadta nekem.
Oly szép az élet. Sokáig így legyen.
Nem tovább, még ötven-hatvan évet,
sorsom (kacsintok) már csak ennyit kérek
2017.

Ha magadba

Ha magadba zárkózva élsz,
csak a sötét csend vesz körül,
az emlék miben remélsz, hiszel
sötét függöny mi ablakra feszül.

Taglóz a ma, a holnap rettent
menekülnél vissza a múltba,
maga alá gyűr a sötét,
szorosán fog minden ujja.

Tárd ki az ajtót, dobd el a kulcsot
bár veszteség ért, a világ megy tovább,
engedd a fény újra simítson
rád sok apró pici csodát.

Ha magadba zárkózva élsz
és emlék bástyák tömör fala
vesz körül, vajon mit remélsz?
Megfojt a csend, eltakar a sötét.

Színes papírba

Azt mondd te mindig jót akarsz
csak amit teszel, az nem frankó.

Ki fog téged felmenteni ezért,
gyónás papja, vagy a Mindenható?

Színes papírba csomagolt a szándék
rajta szalag, gyűrött, hazugság szagú,
sajnos a csomagban nem találsz még,
olyat mi számunkra nemes illatú.

Agyament érzés, pislákol az ész mert
rózsaszín szemüvegtől más a világ.
Silány az "állomány" gondolkodni nem kell,
megvettek mindent, ami szájba rág.

Háború nélkül harcolsz szüntelen,
mindig kell neked egy ellenség kép.
Istent játszol és az azúr égen,
szinte lángol a szerénytelenség.

Egyszer a döbbenet kioltja majd
a nagyzás összes "fényes" csillagát.
Szürke homályból bontakozni látszik,
az eddig eltakart meztelen igazság.

Még pár nap

oly szépen szól a tücsök zenéje még
bár itt topog az ősz a kert alatt
egy szeles de derűs nap mi elszaladt
e nyugalmat vártam már nagyon rég

még pár nap és tudom jön az elmúlás
mely minden évben ismétli önmagát
avarrá hullott levéllel adja át
helyét a télnek s ő lesz a sommás

fázni fog minden a tél kegyetlen
részletekkel nem törődő fagyos
az ünnep lesz csupán csak aranyos

de eltűnik ő is a messzeségben
te várod hogy a tavasz újra zöldül...
a levél sárgán az avarra szédül

Az utcazenész

ha végig sétálsz nyáron a korzón
hallgatod hogy játszik egy utcazenész
ki álmokat kerget és kedvesen néz
zenéje simogatja lelked
lábán lyukas zokni de mint talizmánt
minden nap ezt viseli
a szerencséje bizony forgandó
lassuló reménye csak az élteti
gitárján a zene régi vagy trendi
ahogy díszes publikum várja
ha néha kicsit fals is a dallam
fejét felszegve mosolyog magába'
előtte a tokban gyűlik az apró
lesz-e elég hogy jusson vacsorára
nem fél nem tart soha a hólnaptól
fohászcodik: a nap süssön nekem

Könyved lapjaira

az örökös bűnt mondd ki érti meg
mely vezekelni tanít nem szeretni
lélek hatalmát kell majd feledni
ha utad egyszer a végéhez ér
mondja megfizetsz mindenért

vajon miért él agyokban e képzet
tört álmokon mindenütt cserép
hisz az élet fájón is csodaszép
de büntetéstől retteg belső éned
könyved lapjaira nem kerül ékezet

könyved lapjaira nem kerül ékezet
de büntetéstől retteg belső éned
hisz az élet fájón is csodaszép
tört álmokon mindenütt cserép
vajon miért él agyokban e képzet

mondja megfizetsz mindenért
ha utad egyszer a végéhez ér
lélek hatalmát kell majd feledni
mely vezekelni tanít nem szeretni
az örökös bűnt mondd ki érti meg

Est homálya

"Gyúlnak a fények az esti homályban,
langy mosolyán kel az égen a Hold,
nézi, amint a folyó viszi lágyan
csónakomat lefelé, s ami volt
elpihen erre a napra szelíden,"
Baranyi Imre : Esti varázs

lassan betakar az est homálya
fekete leple már a földig ér

a holdsarló sárga fényét szórja
átveszi uralmát lassan az éj

elpihen lassan falu és város
a napi robot mára véget ér
napi utad lehet száraz vagy sáros
az elme és test most pihenni tér

a csend mi körülvesz megnyugtató
érezed hogy lassan rád tör az álom
álmaid szárnyán repülni oly jó
csillagok közé túl minden határon

ott te vagy az úr a képzeleted
szárnyalni engedi fáradt tested

Nem készülök

nem készülök még a túlvilágra
van még dolog amit elvégezzek
nem téphet szét most a halál foga
amíg a Föld ránca végleg befed

büntetéssel fenyeget a dogma
dolgom halasztva nem lesz több a bűnöm
most üljek le talán egy sarokba
közben az igazság kényszerét nyögöm

földi létünk mint pillangó röpte
szinte egynyári annyira rövid
körforgással tavasztól a télbe
és sejti érzi hogy megint veszít

de fel nem adja ős táncát soha
az élet szép...talán nem mostoha

Feltámadtunk

"Feltámadtunk"! Mondjuk huszonhét éve,
de eljött-e tényleg a "feltámadás"?
Dogmák kénes szaga vetül az égre,
szabadság ez, vagy valami más?

Megosztott hozsanna, tüntető elme
bércek csúcsáról a völgybe zuhan.
Dörgő tapsvihartól lázad a csendbe,
a partot szaggató dühös folyam.

Parttalan élet, szegény a szándék,
morzsa után kutat a megalázott lét.
Csodákra ébred, ha végre az értelem,
csillog majd újra agyamosott szemeken.

2017

Érzed, mint

Érzed, mint a lúg, úgy marja, tépi szét
agyad rostjait a parttalan hőség,
a csended körbezár és nem ereszt,
társas magányod most falat repeszt.

Háborúban állsz lassan a világgal,
öklöt rázol, ha szól egy vidám dal,
cinikus éned tör lassan előre
mi lesz a vége, mi megy veszendőbe?

Hidd el! Egyszer ennek is vége lesz,
megdördül az ég, az eső permetez
enyhülést hoz akkor, zilált agyadnak,

romboló érzések majd lefoszlanak.
Újra alkothatod szétdúlt világod,
addig a jégkocka lesz a barátod.

Egy forró nap margójára

locsolóm vízpermet csillám cseppjein
átszökik a napfény szivárvány színben
kókadó növények apró pórusain
hallom sóhajok szállnak át a légen

locsolj még kérlek hisz szomjasak lettünk
nem kímél minket a Nap perzselése
neked pénzed vész nekünk az életünk
ha nem jutunk vízhez a nap végére

megértem a kérést locsolok tovább
Nap égetése mintha picit szűnne
vízpermet szivárvány növényi csodák
megkönnyebbült sóhaj száll végtelenbe

Egy villanásnyi

látod egy villanásnyi az élet
ma még örömmel szövöd terveid
mégis... egy aprónak tűnő "baki"
a porhüvelyed feladja... neki
ennyi időt szánt csak az élet
a remény mi benned él arra késztet
ne vedd komolyan az egészet
csak bízva a mának holnapnak élj
ha eljön a testnek a végtelen éj
az útra bizalommal lép a lélek
hisz tudja ide még visszatérek
s átölel a fény és a szeretet...
mondd... miért kell aggódni neked

Választanál-e

választanál-e ha újra kezdenénk
mint egykor régen az első napon
hisz álmod vágyad soha nem voltam én
sors játszott akkor filléres alapon

Feljuthatsz a csúcsra... talán

ha mégis úgy gondolod megosztod bárkivel
sorsod kemény zörrenéseit csak úgy elbeszélve
nem lesz majd partnered játszva az idővel
ki ne hinné csomózott életfonalad elébe
csak azért helyezed hogy problémádat oldja

kereszted helyetted cipelje pedig a csened
próbálsz megosztani kedvesen vagy dohogva
hisz beszélgetésre mindig lenne néhány perced
hidd el a gond hogy nincs ki meghallgasson
bár napjainkban a párbeszéd nem nyert teret

ha sms-t írsz lesz ki csendben elolvasson
de soha nem pótolja az emberi beszédet
ha megkérdezi tőled bárki: hogy vagy...
tovább rohan válaszod meg sem várva
hisz csak a vagyon az mi motiválja

tudod minden perc drága nem illik képed bele a mába
mert magadra maradsz csak magadban bízatsz
nem hordoz tenyerén már sohasem az Isten
csak az akarat visz előre ha nem lazítasz
feljuthatsz a csúcsra... igaz... sokkal nehezebben

A mosoly

"minden rendben, rendben minden"
dúdolom és minden pénzt megér
mosoly szökik arcomra közben
elmúlik az mi bánt vagy az ami sért

két szó és ugyanaz fordítva ismét
egyszerű a dallam fülbemászó
lehangolt kedved nyomasztó percét
elsöpri mint egy apró tornádó

a mosoly barátom egy érdekes görbe
mely mindent mindenkor kiegyenesít
dúdold hát velem hogy minden rendbe'
a bajban hidd el a mosoly segít

idézet: Bagdi Bella

Pitypang invázió

Érdekes kis virág. Kezdetben sárga.
De átalakul, magja deszantos ruhába,
száll a szelek szárnyán a "pimasz".
Megtapad, megragad, nincsen vigasz.
Nekem tetszik a pitypang, a mezőn, a réten,
de kertembe látni minden nap egy héten,
az újabb és újabb sárga virágözönt,
ahogy pázsitot, veteményt, utakat elönt.
Hisz kiirtani onnan nem lehet a magvakat,
szél szállítja "mini ejtőernyők" alatt.

Vajon miért

vajon miért sújt a természet minket
kérdzhetné sok ázott kicsi madár
feleletül csak szél süvít s tépett
ágak gallyak szállnak a légen át

vajon miért sújt a természet minket
kérdzhetné a sok virágzó faág
hozzá tartozunk nem ápol szeretget
talán nem ő az igazi anyánk

ember és állat egyaránt bújik
hisz vad szél söpör a tájakon át
szívem fáj ha az ablakon kinézek
lesz-e vajon termés a sok gyümölcsfán

a természet nekünk most mutatja
bármit akarsz és bármit is teszel
ő az úr... az ember... a magam fajta
törékeny létét nem felejtheti el

Mérleg vagyok

Mérleg vagyok és mérleget vonok,
elmúlt éveim emlékeiből.
Nyertem valamit, vagy csak a konok
érzelmek maradtak meg életemből?

Vesztettem bizony emléket, barátot,
a sors kegyetlen tréfát űzött velem,
de a rossz érzés lassan lemállott,
nyugalomban telik már az életem.

Elveszíteni csak azt lehet, szabad
mi nem fontos, talán nem érdekes,
ha rá gondolsz megráz, nem kellemes.

Az mi igazán fontos, megmarad
ott legbelül, tisztán, feltmentesen,
szíved sarkában elidőz csendesen.

Ostoba vagyok?

Ostoba vagyok, mondják rám sokszor,
de talán téves a megfogalmazás.
Még zavaros ésszel olykor – olykor,
tetten érhető a dühös lázadás.

Tanítani másokat? Értelmetlen!
Hisz én magam is tudatlan vagyok.
Nem találok sokszor hol a helyem,
de magamban hinnem kell. Akarok!

Rövid az élet, hatalmas a szándék:
repülni, szállni, fenn a magasban,
de törött gerinccel itt lenni a sárban,

csak kínos percek és szürke árnyék,
juthat el hozzád zavaros szavakban.
Mosolygok. Hisz én vagyok tudatlan.

Nem a háztetőn

Hegedűs vagyok, nem a "háztetőn",
nekem jó itt, ahol most vagyok,
ha meleg van már a delelőn,
árnyékot keresek, nem a napot.

Szívesen mennék én is a tetőre,
ha nem lenne a fránya tériszonyom.
Így maradok, igaz csak egyelőre,
itt lenn a biztos, szürke talajon.

Boldogságom, ha végre megtalálom,
s nem üt be addig a "filoxéra",
megvalósul akkor minden álmom,
Hegedűs maradok, az élet lakója.

Haud temerárium est

soha semmi sem véletlen
ezt tanultam az életben
nem kell mindent érteni
ami összetartozik úgyis
összerendezi " Valaki"

Egyszer... talán II

Egyszer... talán... én a kicsi ürge,
felülök majd egy szürke felhőre,
irka-firkáimat csak úgy kiterítem,
szó sem ragadhat homloklebenyemen.

Nem kiáltok farkast, hisz értelmetlen.
Mindenütt ott van, a rengetegben,
mely körül vesz. Ha nem hull az eső,
minden kiszárad, nem lesz zöld mező.

De a szó? A szó nekünk még megmarad,
hogy közvetítsen szétfolyó álmokat.
Papírra vetni... talán... értelmetlen,
maradjon, csak úgy, a képzeletemben?

Írni? Minek, kinek és főként miért,
nem küzdök már a fájó vágyakért.
Letenni a lantot csendben, az lenne jó,
békében várni még megjön a "hajó".

De jön a kósza szél és ide terel
felhőket, mely mind esőt lehel.
Bimbózó gondolatok szökkennek szárba,
mielőtt a "béke" magába zárna.

Nem vagyok, nem leszek, soha "óriás",
kicsi ürgeként is az élet csodás.
Ha nem írok többet akkor csak olvasok,
lelki békémel, magam maradok.

Álmomban, kedvesen

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.
Kérdéseimre, csak mosoly volt a válasz,
lelkedben, fiam, mindent megtalálhatsz.

Mester! Tényleg, te vagy a Teremtő?
Öreg vagyok, tudod, idegen és féltő,
mondhatnám úgy is drága jó uram,
hogy a temető már a végső utam.

Legalább azt mond meg, hova jutok,
az ördögök visznek, vagy az angyalok?
Az út túloldalán, tényleg más a világ,
rettegve, félve lépjek majd tovább?

Mit az ember tanít, hamis a dogma.
Nem jut senki mennybe, vagy pokolba.
Másik létsíkon él tovább a lélek,
ha odajutsz, megtudod, miről beszéllek.

Ha a fénybe lépsz, szeretet fogad,
bűnhődni nem fogsz, a beszámolódat,
figyelemmel hallgatja majd a grémium.
Eldöntik kell-e még új földi penzum.

Higgy magadban és emberként élj.
Ha így teszel, hidd el, nem is csekély,
a munka, mit lelkedért itt a földön végzel.
Emlékezz erre, ha felébredtél reggel.

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.
Kérdéseimre értelmes volt a válasz,
lelkedben, ha figyelsz, mindent megtalálhatsz.

Ha II.

talán ha gyermek lehetnék újra
fények játéka ott a horizonton
anyám kezét fogva szorítva
napraforgó-szárat kovagolom

napraforgó szárat lovagolom
anyám kezét fogva szorítva
fények játéka ott a horizonton
talán ha gyermek lehetnék újra

Töredék X.

Tudom, hogy rá nem találok,
félre visznek hazug álmok!
Nem álmodom szép világot,
abban helyet nem találok.
megszületve lelkem tiszta
mondaná egy spiritiszta.

Ha egyszer látnám

"a magasra vágyunk tökéletlenek
kincsekre akik múlandók
köveket rakunk egymásra
hogy nyomunk maradjon"

Radnai István: Egymásra hordott kövek

ha egyszer látnám újra
őt aki egykor voltam
mondanék-e valamit
mi a jövőt segíti
vagy mosolyognék rajta
látva bután naívan
küzd harcol a holnapért
mielőtt véget ér a ma
s csak a sár öleli át

látom feláll indul újra
küzdeni mindenkfelett
rossz tréfa csak a bukás
ő nem tudja de én igen
csalódás...lesz még néhány
az ütések állni kell
kereszt nehéz évek súlya
repülni vele nem lehet
csak vonszolni tudod tovább

ha egyszer látnám újra
őt aki egykor voltam
hagynám haladjon útján
mert így lesz egykor esélye
megélve zajt és csendet
karcolni jókora jelet
az idő homlokába
mielőtt véget ér a nap
foszló múlté a döntés súlya

Vízen tükröző

vízen tükröző holdsugár
csendjébe málló holnapom
talán itt lesz a vége már
törött szárnyam a földre nyom

tengődik létem aprócska
hullámot sem vet ma a víz
múltidéző ó mily csacska
tört álmaidon ne hisztizz

szidom magam szép a létem
lesz másik ha egy eltörött
álmaitól nem kell félnem
erős szél majdnem fellökött

vihar készül most látom csak
holdfény a vízről megszökött
vágyaim úgy lefoglaltak
eső is lassan csöpörgött

emlék már csak a holdsugár
mögöttem foszló tegnapom
dörög villámlik a menny már
most szebb napokról álmodom

Elvesztettünk

(Karsai Tibor költő emlékére)

csak a döbbenet
mi ilyenkor
agyunkon átszalad
néha még beszéltünk
hallottam hangodat
poéta voltál versfaragó
mi röpke pillanat alatt

mint gitárhúr zene közben
hirtelen pattanva elszakadt
a lét bezárult
a gyertya leégett
de itt maradt a porhüvely
ám lelked száll
remek verseiddel
oda a magas égbe fel

csupán csak szavak
mik nem fejeznek ki
gyászt és bénító bánatot
hiányt érez a belső béke
hisz elvesztettünk
egy remek költőt
embert és barátot

Fáradó szárnyam

fáradó szárnyam még levegőt kavar
lesz-e belőle valahol hurrikán
vagy csak szürke köd mi óvón eltakar
a kisémmizett plebejus pátrián

ott hol szaggatott idegkötegekkel
már vad haraggal marnak a mába
öklét rázza mind aki még merészel
s nem bújik reszketve bent a házba

repülni vágyom egyre magasabbra
talán a világűr szabhat majd határt
vár hív a lég a nagy hegyek orma
de szárnyam fárad tolla hullik már

megrázom magam egyszer utoljára
Ikarosz bátorsága most az enyém
fel a napba hogy fény hulljon a tollra
ne mondhassák gyáván ment el szegény

bomló szárnyam még levegőt kavar
nem lesz belőle sehol hurrikán
csak szürke köd mi óvón eltakar
a kisémmizett plebejus pátrián

A hit

Oly sokszor kérdem, mit takar e szó
vallás, meggyőződés, vagy elfogadó,
e szavak jelentik talán a hitet?
Már tudom a vakhit, tévútra vezet.
Ma dogmák sora tanítana "rendre",
apró érzést is, kizárva, feledve,
ha nem érzed át, a zsoltárok hangját:
pokol vár rád, már a kapuit nyitják.

De mi van akkor, ha téves a dogma?
Mennyország, pokol, mi lelkedet nyomja,
benned van. Régmúlt életeid sora,
a hibáid miatt vagy itt újra.
Élsz, hogy megértsd régi tetteid súlyát,
hogyan újra éld a magad írta próbát:
megérteni, hogy, egy vagy az egyetlen,
hinni magadban, Legfőbb Értelemben.

Földi hit világ, nem az én világom.
Pálmalevelem óta, minden álmom,
régimúlt életeim felé repített,
azóta csupán csak magamban hiszek.
Dejá vu érzések, újra meg újra,
morzsákat szórnak elém az útra,
felszedem. Kottát jegyezve papírra,
dallam lesz talán... írom ebben bízva.

Vakhit, melyben a mélységeket látom,
nem vonz, mert nem tesz jobba, barátom.
Imádság takar el lelketlen önzést,
átírva minden fontos ősi törvényt.
Választ kutatom, abban a reményben,
még hátralévő ötven- hatvan évben,
megtalálom, emlékeimbe rejtett
régii titkok fátyla is fellebbenhet.

Holokauszt emlékmű Budapest

Sok-sok cipő, ott lenn a Duna parton.
Miről mesél? A lényeg: örült fájdalom.
Sok-sok értelmetlen halált őrző emlék.
Sikolt az értelem! Embert ne ölj többé!

Kint még csikorogva

Kint még csikorogva küzd a hideg tél,
jégvirág virít a házak ablakán,
tétován, lassan, a tavasz hajnalán,
szíved még csodaszép szerelmet remél.

Hófehér tűk és kicsinyke kristályok,
zúzmarát szül a köd a fák ágain,
ha figyelsz, hallhatod ahogy odakinn,
a szél hárfáján szólnak a dallamok.

Hófehér ruhában, emlékeidben,
minden lélegzettel csak vele vagy ott.
Letiporva a kicsi kelő magot,

az érzés szétfoszlik a messzeségben.
Csak az enyészet vár rád ha hagyod:
megtiporja az élet, vágyholnapod.

Szürke napok

Szürke napok és fehér ruha,
talán az élet egymaga,
nem hoz megoldást semmire.
Figyelni, vágyani valakire,
ez olyan kedves dolog és jó.
Talán nincs is rá értelmes szó,
mi kifejezné azt amit érzel.
Hallgass! Kérlek, ne szúrd el.
Mert szeretni most csak úgy lehet,
hogy saját érzelmeidet,
nem adod ki senki másnak.
Önzetlenül élsz, csak a mának.
Egyszer... talán... néhány év múlva,
betakar a földnek szürke hantja,
eszébe jutsz neki, vagy valakinek.
S érted... talán... könnyet is ejtenek.....

Szürke napok és fehér ruha,
talán az élet egymaga,
nem hoz megoldást semmire.
De válaszra... ma... nincs ideje.

Süllyedőben

létem apró eresztékein
átszivárog az érzelem
mint hajó oldalán a víz
ha a burkolat megreped
összegyűlik majd ott benn
süllyedést előre látom
az érzelmek tengere lenn
partot sehol nem találok
félek egyszer szétfeszít
mint tavaszi áradás a gátat
darabokra hulló álmokon

csak az enyészet várhat
ronggyal kitömött eresztékek
a szivárgást meggátolják
életemből tépett csíkok
érzelmeim visszatartják
talán elérem a partot
vihár után a napfényt látom
egyszer lesz aki majd segít
szeretet újra rám találjon...

Életem filmje

befűzve már a kopott tekercs
film pereg s az ócska vásznon
feltűnik sok elfeledett perc
emléke lóg egy cérnaszálon

a film itt-ott szakadozik
annyiszor ismételte már az élet
újra írnám... lelkem nem habozik
csupán papír s toll amit kérek

tört álmok és bolond remények
jelennek meg ezen a vásznon
foszlott széttört fájó események
vajon meddig tart mindez barátom

karácsony van villódzó fények
színes díszek a zöldellő ágakon
hol vagytok ti szerethető lények
érkezésetek olyan nagyon várom

remény hiába csüng az ágon
hit a jóban már régen elveszett
pótolható ki tudja barátom
fénylő karácsony lehet a felelet

vásznon jön mindig egy tegnap
keservek öröm bánat tör elő
film pereg tekercs egyre kisebb
emlék leszek vagy csak feledhető

Múzsámnak szeretettel

irigyeltem hogy másoknak van
s én csak vártam rá szótlánul
míg egy nap a valóságban
rám talált szinte váratlanul

gyönyörű volt az arcán mosoly
belé szerettem egy perc alatt
bár magamra hagy olykor- olykor
haragudni nem tudok nem szabad

nekem van a legszebb múzsám
ragyogó mosolyú szerethető
homlokon csókol vagy csak lazán
segít ha a bánatom felejthető

ihletet ad és néhány percig
elhiteti azt költő leszek
majd kacsint mosolya hercig
látom a szemén... tudja... tévedett

Mondd mit remélhetsz

mondj mit remélhetsz őszhajú fejjel
ha elérnek olykor ifjú vágyak
néha még álmodsz szenvedéllyel éjjel
mert nagy érzések újra rád találtak

gubót formálva készülsz nyugalomra
bár feladni még most nem akarod
tépni virágot két kézzel halomra
megöregedtél hiába tagadod

emlékek hátán még oly jó siklani
újra élni mi gondolat lett csupán
nem törődve korral csak szépen élni
még van néhány éved... reméled... talán

gondolatban repülsz mint egy sasmadár
egy nap arra "ébredsz" már semmi sem fáj

Megmértetés

Lassan ébredt, mintha köd venné körül,
szeme még nem fókuszál, de ott legbelül:
érzi, valami most megváltozott,
megérem-e még a szép holnapot?
Csend veszi körül, lassan oszlik a pára
fényes fehér mindaz mi körbefogja,
előtte arcok és tisztán látja már,
túlvilág ez, végső ítéletre vár.
Minden valóságosítlen, nincs komor arc,
mosoly fogadja, érzi nem lesz harc,
főhelyen, ki más, a Legfőbb Értelem,
talán az ítéletet túlélhetem.

Ember, átléptél, most a túlvilágra,
ne félj, ne reszkess, nem vár pokol bugyra,
hisz olyan nincs, az ember találta ki.
Miért? Kérdem: tán tudja itt valaki?
Számot kell adnod arról mit végeztél,
kitűzött célodtól, el merre tértél?
Lepereg előtted életed nagy filmje
döntünk: maradsz, vagy visszatérsz a földre.

Hibákat, tudod, ki kell javítani,
nem lehet vétkesen itt hátradőlni,
élvezni, hogy átölel a szeretet.
Halál lesz a bírád és az ügyészed.
Ámde jár neked ügyedben védelem,
Bölcs-Lelkiismeret áll itt mellettem
mit hibádul ró fel most az emlékezet,
tompítja az élet, amennyire lehet.

Elindult a film. Láta, megszületett,
anya és apa vidáman nevetett,
apa arcán könnyel, úgy ölelte át,
ki soha nem ereszti többé kisfiát.
Bölcsőde, óvoda, aztán iskola,
nem volt jó gyerek, a rossz vonzotta,
később apa elment, várt reá egy más
nő és más élet – egy másik család.
Nem lelta helyét, utca volt otthona,
csavargott, felnézett léha barátokra,
anya ideges volt, üvöltött, kiabált,
félte, szerette, egyetlen kis fiát.

Itt álljunk meg – szólt a Legfőbb Értelem:
mi a véleményed drága ügyészem?
Itt dőlt el, szerintem, további sorsa
rosszat igen, a jót soha nem fogadta.
Halál ekképpen tört lándzsát felette,
Védelem az érvet rögtön elvetette.
Csalódott a fiú, az apa otthagya,
mikor szüksége lett volna a támaszra,
az anya dolgozott éjt nappallá téve,
ne szenvedjen hiányt semmiben gyermeke.
Nem hiszem, a hibákért ő okolható,
peregjen hát a film, kedves Mindenható.

Pereg a film, az iskolának vége
Segéd munkásként alacsony a bére,
rátalált egy lány, aki felkarolta,
ki a gyermekét szíve alatt hordta.
M meghalt a gyermek még a szülés alatt,
ráomlott a fal és ő alatta maradt.
Kocsma, haverok, hitvány züllött napok,
pénz nélkül tengődő, lázálmos hónapok,
szerette a lányt, de az ital volt az úr,
megverte néhányszor, bizony cudarul.
Bíróság, ítélet, börtön várt reá,
lány is elhagyta, azt se mondta: pá.

Nekem ennyi elég, mondta az „ügyész”.
Ebben az emberben nem dúskál az ész.
Mindent tönkretett, ennyiből is látjuk,
nem való közénk, visszatoloncoljuk.
Mondja a védelem: nem értek egyet.
Gyermek halálában benne van a kezed,
elvetted tőle a várva várt kisdédét,
romba is döntötted a családi életét.
Nem álltunk akkor mi sem melléje,
hagytuk, a sok „barát” őt eltérítse.
Kiszabták tetteért a börtönéveket,
s a lány is elhagyta akit szeretett.

Nem vitáztak tovább, újra indult a film.
Büntetés elején, sokszor és sokat sírt,
majd felkarolta egy kedves férfiú,
tanította: a túlélés, nem egy túl hiú
ábránd. Hősünk, mindent megtanult,
felelte, hogy volt egy nagyon fájó múlt.
Mikor szabadult, már várt rá az utca,
lecsúszott emberi kétes jólét forma:
autót lopott és árult drogokat,
verekedésben elvesztett pár fogat.

Megjárta a poklot, de ismét jött egy lány,
öt akarta minden nap, minden éjszakán.
Munka is akadt, már tisztességes is,
a „szakítást” a „nagyok” nem szívlelik.
Folytonos zaklatás, fenyegetve élt,
nem látta már, az elérhető célt.
Feladta! Érezte, hogy ismét elbukott,
nem várta meg a közelgő szép napot.
Fegyver nagyot szólt, sötét lett a világ,
csak a fény derengett, de már odaát.
Most előttük áll, és ítéletre vár,
pedig nem erről szólt a másik világ.
Érezte, szeretet veszi most körül,
lehet, hogy az ember, bűnösen üdvözül?

„Ügyészem”! Van-e még mondani valód?
Nem értem Uram, hogy miért így láttatod:
szerencsétlen flótás, komplett csódtömeg,
néha mégis sírt keserves könnyeket,
mit elkövetett, kiálthatna égre:
lökjük, ha volna, pokol fenekére.
Érdemel irgalmat? Magad láthatod,
nem tisztel Istent, embert, vagy állatot.
Uram! Küldd el őt egy olyan világra,
hol állat módjára él, hogy megtanulja:
embernek, szeretni, kell az életet,
másképp ez világ, örökre elveszett.

Uram! Az „ügyész” nagyon durván szólott,
mindig tudtuk róla, nem egy híres szónok,
nem kell ezt az embert az állatokhoz lökni,
megszenvedett érte, hogy nem tudott kötődni
senkihez, ki néki addig csak jót akart,
csak a rossz vonzotta, s mindent összezavart.
Látod most is reszket, a szíve kiugrana,
ha lelke most is a testében volna.

Adj neki egy esélyt, egy újjászületést,
javítsa ki mindazt, mit felír a jegyzék.
Talán megszívleli, jobb emberré válhat,
ha nem teszi akkor küldd csak át állatnak.

Mindenki mosolyog, csepp harag sincsen.
Pihenj most ember, néhány évet itten,
ahányszor akarod, nézd végig a filmed,
tervezd meg gondosan élendő jövődet.
Ha felkészültél az újjászületésre,
visszaküldelek a csodálatos földre.
Nem élhatsz addig közöttünk gondtalan,
amíg lajstromodon olyan sok hiba van.
Lélek hatalma a tisztaság, szépség
szeretettel készülj, tűnjön el a vétség,
hibátlanul teljesítsd majd a feladatod,
e világ nyugalma tőlünk akkor kapod.

Így megy ez szerintem, ha eltávoznak,
te és én egyszer biztos, hogy meghalunk.
Pokol, vagy mennyország nem vár ott reánk,
hosszan ünnepelnek, ha nem volt hibánk.
Mégis hibáztunk, hisz emberek vagyunk,
kapunk esélyt arra, hogy javíthatunk.
Dönthetsz, barátom, hogy miben hiszel,
félve távozol, vagy a fény átölel.
Mi várhat téged ott? Egyszer megtudod.
Ne sürgesd! Úgyis jön, ha időd elfogyott.
Addig? Próbálj meg ember módra élni,
szeretetet adni, mindig remélni.

Töredék XI.

Bizony én már nem adózok,
mert én egy vén „nyugger” vagyok.
Ingyenélő! Mondja semjén,
nőne jó nagy púp a nyelvén.

Élet mint

élet mint állatidomár
terelget át a sorsodon
ostor pattog a hátadon
talán egyszer vége lesz már

felállsz pillanatnyi csendben
nehezen kínlódva nyögve
a múltó idő az óra
hiába jelzi siessen

a cirkuszban mi a világ
számodra jó válasz nem lesz
legördül néhány pohár szesz
hiszed hogy nyílik még virág

hatalmas cirkuszban neked
a lelked is beleremeg

Ballagásra 2022

„Szétszór a sors, mint szél a port, ki tudja, merre vet.
De szívünk egyszer visszahoz ölelni titeket.
Ne fájjon hát a búcsúzás, ne sirass hű barát!
Még visszatér a vén diák, viszontlátásra hát!”
(Most búcsúzunk és elmegyünk...)

Fiatalságod erő, nincs benned
félelem. Ma ballagsz itt,
hiszen vár a nagybetűs életed,
már az új körül forognak vágyaid.

Ballagsz ma úgy, mit régen rendesen,
ugyan azt a régi dalt dúdolod.
Szomorú vagy, készültél rendesen,
mázsás terhed válladon hurcolod.

Régit a megszokottat most elhagyod,
képeket őrzöl majd emlékeidben,
tudod soha sem volt egyszerű dolog,
megmarad ott belül örökre neked.

Hozzon sok sikert neked az élet,
kívánjuk sok szeretettel neked.

Csordában jár a félelem

csordában jár a félelem
kétes hírek álca soron
birkák bégetnek lelkesen
farkas lép fel itt a toron
habzó szájjal oszt ma törvényt
jogot formál most mindenre
nyíltan hirdeti az önkényt
száll a hurrá az egekre
mit remélsz te szegény birka
nyakadon ül már az ordas
lakomaként az asztalra
téged tálal fel a farkas

Nélküled csak

„Mint a főnix, kit az élet lángja éget,
de nem fog rajta a hamvadó idő
szárnyalok, s érzem, újra élek
az újra lángoláshoz Te vagy az erő.”
Ernst Ferenc: Belső tüzek

belső tüzem nagy lánggal ég
fejem felett lóg a pallos
arra figyelmeztet talán
egyszer úgyis elhamvadok

hamu marad csak utánam
tudd hogy abból újra élek
hamu parázs nem gátol meg
főnixként újjá szülessek

hisz lángomat te táplálsz
hol gyengéden hol meg jobban
hamuba rogyott halálom
láng főnixként újra lobban

nélküled csak hamu lennék
szürke porszerű anyag
és a szél szárnyán repülnék
vágyva hogy újra lássalak

megtalállak... újra élek
erőt adsz... újjá születek

Múzsád talán

mi lesz ha a csendhatárra
ér a belső lelki éned
múzsá-csók már távlatokra
ihleted nincs és nem érted

mi történt hisz eddig írtál
jól rosszul olvasód tudja
könny amit eddig elsírtál
nem lesz gyógyír a bajodra

múzsád talán visszatér majd
oly jó lenne ez az álom
szántana papírt a tollad
ezt várod csak minden napon

ha csak saját magadról írsz
elkerül sok kis csoda
hajolj le értük hogyha bírsz
ihletet ad versírásra

látod ilyen egyszerű ez
ha egy síkon mozogsz vesztett
leszel belső dallam nélkül
így műzsád is eleresztett

dallamost írnak kis csodákról
olvasód is veled „táncol”

Szaltó mortále

fényben élsz vagy szürkességben
hisz cirkusz az egész világ
bent manézs tündöklő fénye
de kint csak a por és a sár

halálugrás az igazi
segítő kezet mondd ki nyújt
biztonságod fent megőrzi
kötél ha szakad vagy lazul

lesz olyan ki sztárnak tart majd
akad aki csak bohócnak
tudd hogy cirkusz ez a világ
napi kenyér a fontosabb

az a fény mi téged illet
ne világítson máshova
egyensúlyozva kötélen
legyél te a cirkusz sztárja

meghajolhat a gerinced
megköszönve a vastapsot
törni viszont sose engedd
állj fel hogyha megtaposott

a maró gúny az irigység
az élet kegyetlen tréfa
szétzilálja ideged ha
hibát talál publikuma

ma ilyen az egész világ
bohóc vagy artista leszel
igazgató lehetsz talán
mind ez rajtad múlik hidd el

vigyázz mert sikamlós pálya
cirkuszban élni minden nap
mit adsz elő azon múlik
fütyülnek vagy megtapsolnak

figyeltél...tudd mi vár rád
cirkusz ma az egész világ

Mit oly régóta

nem kergetek tarka délibábot
bár csendet sem vár még a gondolat
nem űzök én már házárdjátékot
csak élni szeretném a vágyamat

mit oly régóta görgetek agyamban
és újra-újra megsimogatom
ígérem hogy nem hagyom magára
mert ha tudom majd megvalósítom

vágyak sokszor messzire kerülnek
a valóságtól de él még a remény
lehet hogy attól megmenekülnek
feledés zárja be mi oly kemény

lehetőséget sem ad majd arra
hogy újra építsd mit elgondoltál
vérrel írhatod akkor a falra
ha minden vágyad már messzire száll

ha csend magánya erősen szorít
rájössz...elmúlt...már minden vágy avítt

Minden elmúlik

Minden elmúlik egyszer
a kör, valahol megszakad.
Találgatod, merre indulj el
kopogó léptek nem hangzanak.
Tétovázol, mi lenne jó megoldás
mit tegyél ha szürkül a fény
repülj a légben, vagy szárnya szegetten
nyalogasd sebeid, amíg csak élsz.
Magad vagy, tehát, tiéd a döntés
mit választasz neked csak az marad.
Ezt hívják úgy, készlet kisöprés,
s tiszta lappal indulhatsz egy nap.
Hogy jó vagy rossz mi ezután jön,
csak rajtad múlik és senki más
nem segít! De vigyázz a közöny
lelkedben ne legyen útitárs.
Az emléket, csak a szépet és jót
őrizd tovább egész életeden át.
Az ad majd erőt, hogy újra meglásd,
az élet kínálta sok-sok csodát.

Mit várok én

mit várok én az élettől még
vad pörgést vagy csendet nyugalmat
csupán szerelmet mely addig tart
míg életfonalam elszakad

Ha érzed

ha érzed hogy költő vagy
figyelj a belső hangra
dallamot a múzsád majd
ihletként visszaadja

Meghívó

A régi hídon szűk sátrak sora,
bennük holmi és árusok hada.
Az úton tömeg, sétálgatnak csak,
néha megállnak, rácsodálkoznak,
egy-egy árura, hisz kapható minden,
kézműves sör, játék, és intelem,
házi áldás, népművészet, kerámia,
festmény, dísz tárgy és vásárfia,
cukorka hegyek és friss földieper,
néha a szél itt-ott valamit lever.

A teljesség igénye, fel sem merül,
ezt látni kell és érezni legbelül,
milyen a forгатag így estefelé,
a híd is mintha remegne belé.

Sétál a tömeg, fúj a májusi szél,
mind-mind a hídi vásárról mesél.
Borfesztivál a téren, itt is tömeg,
Isszák a jó bort, beszélgetnek.

Felvonult hazánk sok jeles borásza,
bort, pálinkát, fröccsöt, ad poharadba,
kedvednek csak pénztárcád szab határt,
no meg a gyomor, mely ételért kiált.
Az is van a téren, sült, borkorcsolya,
ne távozzon éhen, sok emberfia.

Színpadokon, zenekarok sorba
adnak itt műsort egymást felváltva.
Néha a taps a produkció végén,
ha nagyérdeműt megfogta az élmény.

Felsorolni nehéz mi látnivaló,
az élményt leírni, nincs arra szó.
Jövőre gyere, ilyet még nem láttál,
ilyen a szegedi hídi-vásár
és a téren a borfesztivál.

Álmomban újra

Álmomban újra kisgyermek voltam,
kedvenc mackómmal játszadoztam,
édesanyám szólt: kicsi fiam!
A vacsora neked is tálalva van!

Anyácskám, hadd játsszak még egy kicsit,
a vacsora hűl, még várhat picit.
Drága gyermekem, együtt a család,
fogyasszuk el együtt a vacsorát.

Anyuci! Olyan jó most a játék,
sárkányt kergetünk táltos lováért,
mackómmal legyőzzük egy-kettőre,
a vacsora várhat ennyi időre.

Anyácskám odajött, leült mellém,
győzzük le együtt, ennyit vár még,
az étel, talán nem hül ki addig,
ha igen, tudod, apa megharagszik.

Gyengéden simította meg arcomat,
s én feledtem rögtön a harcomat,
vacsorázni mentünk akkor kéz a kézben.
Felébredtem. Nem találtam őt a sötétben.

Lennék-e gyermek újra? Nem tudom.
Talán, ha anyácskámat láthatom,
érezhetem selymes, simogató kezét,
oly jó volt az álom, oly csodaszép.

Édesanyám születésnapjára

Húsz éve lassan, hogy elmentél tőlem,
azóta nem látlak, nem fogom kezéd.
Oly gyakran jut az eszembe, emléked
mióta az öregség itt van velem.

Születésnapod van drága anyácskám,
virágot csak a sírodra vihetek,
a nap is kisüt, s a májusi szellő,
elzavarja a komor fellegeket.

S én leülök csendben a síremlékre,
érezem újra a közelségedet,
a sírra vetül a nap kósza fénye

mintha, újra foghatnám kezedet.
Talán meghallod mit csendben mormolok,
Anyácskám! Sok boldog születésnapot.

Egy nyári este emlékére

Az este, mint nagy fekete lepel,
takarja a tájat, távol, se közel,
nem látni már semmit, csak a csillagok,
csillognak a leplen és a Hold ragyog.

Szép az este. A pattogó tűz lángja,
fon fénylő glóriát a kőrakásra,
mely körbe fogja, hogy meg ne szökjön,
lobbanó láng tánca estének köszön.

Barátokkal üljük körbe a tüzet,
hideg borral telt poharat melenget,
a kezünk. Beszélgetünk és vicceket
mesélünk- Kacagunk, csendet megtörjük.

Jó így üldögélni, csendet figyelni,
tücsök zene mellett koccintani,
élvezni, hogy újra együtt lehetünk,
hiszen a barátság oly fontos nekünk.

Később, lassan, széled el a társaság,
tovább ülünk ketten, a tűz parazsát,
bámulva, csendben, borunkba kortyolunk,
megnyugszom. Volt végre egy csodás napunk.

Vajon mikor lesz újra ilyen este,
barátokkal együtt tűz mellett ülve,
bort iszogatva, gondtalan csevegve.
Jó lenne, ha ilyen lenne, minden este.

Emlékezés nagyapámra

Régi, megsárgult fakuló fénykép,
a képen egy öreg faragott szék,
melyhez támaszkodva egy sovány baka.
Rajta korabeli regruta ruha.

Szikár ember, de sugárzó erő,
vonásai kemények, mint a kő,
nagyapám volt, az olasz front előtt,
készült a kép, egy vasárnap délelőtt.

Háttérben hegyek festve a falra,
alul a fényképész neve, reklámja.
Akkor még virágzott a Monarchia,
kivezényelték őt az olasz frontra.

Ott fogságba esett, három év után
került újra haza, drága nagyapám.
Kemény, szívós, de igaz ember volt,
egy felesleges szót, soha nem szólt.

Szerette a lányát, szerette fiát,
minket is szeretett, három unokát.
Imádtuk mi is a drága nagyapát,
bajuszkája alatt huncut mosolyát.

Emlékszem! Oly sokszor megígérte,
elver, ha leves, nem fogy el ebédre.
De tudtam, soha nem bántana engem,
csak azt akarta, a gyerek jól egyen.

Nagyon sok a kedves emlékem róla,
ő volt a világ legjobb nagyapója.

Gondolatok a nyomorról

Ha érted azt mit mondanak neked,
azonos a nyelv amit beszéltek.
Ha hallod, de zagyva, meg nem érted,
lehet, hogy át akarnak verni téged.
Ilyen, tudod ma a politika.

Politika szó ma ördögtől való
nem lenne az, ha jól figyeltél volna,
nem lenne akkor ekkora zakó.
Elkábított téged a sok ígéret,
szinte már érezted a Kánaánt.

Mire a köd lefoszlik szemedről
nem marad más neked, csak a pusztaság.
Ne az érdekeljen mi neked húsba vág,
érdekeljen az is, mi a hazugság.
Érdekeljen az, mi megnyomorítja
ezt a népet és ezt a szép hazát.

Békemenet? De ki háborúzik?
Ki az ki lefölozi a pénz javát?
Ki az ki nyomorba dönti az embert,
elvonva tőle minden garasát?
Ki az ki barátokat támogat,
ha nem vagy barát, neked semmi se jut,
se föld, se pénz, se a zsíros állás,
csak a végrehajtó, dönget kaput.

Ébredj fel végre kis Magyarország!
Így jársz, ha ész nélkül büntetni akarsz,
kövesd ez egyszer, az izlandi példát,
talán még nem késő, hogy megmaradj.

Gondolatok a temetőben

Keresztek, fejfák, sírok, temető,
bennük olykor sok-sok emberöltő
elhunyttjai nyugodnak, néha sivár,
gazos, ápolatlan a sír ma már.

Másutt gránit és fényűző pompa,
mely a külvilágnak megmutatja,
milyen gondosan ápolnak emléket,
pénzt és virágot bizony nem kímélnek.

Néha egy szál gyertya sokkal többet ér,
csokor virággal fizetsz most mindenért.
Emléket üzöl, ez a nap oly szürke,
köd, eső szitál kinn a temetőbe`.

Ha este lesz, a sok mécses világít,
jól figyelj, a szellemek tánca látszik.
Hisz az ő napjuk, halottaink napja,
megérted akkor, hogy a nap mottója:

szeretni kell az embert életében.
Emlékezés lángja lobogjon szívedben,
hiszen ha elment, ez már mit sem ér.
S ne csak addig, míg a mécses ég!

Ha tehetnéd

Ha tehetnéd, mondd mit választanál?
Legyen minden sötét, kietlen, sivár,
vagy fénylő, csodás szikrázó fényözön,
színes reklám sorok minden szóközön?

Vagy a dzsungel zöldje, állatok hona,
hol zöld liánok sora visz utadra,
hol az út csak az, mit macsétád hasít,
éji csönd állatok hangján megtörik.

Talán egy sivár, kiégett pusztaság,
szél kergeti a kiszáradt föld porát,
s az ember már rosszabb az állatnál,
hisz kedvből öl, hitéhez asszisztál.

Ne kívánd hát, hogy eljussunk oda!
Nem akarja ezt sem ember, sem állat.
Inkább a dzsungel járatlanját járva,
álmodjuk együtt újra az álmokat.

Ez az út küzdelmes, rövidre szabott,
kit ölelsz, veled várja a holnapot,
tesz érte, hogy bízva nézz előre,
talán eljutsz majd, hova vágysz, a fényre.

Az érzések sora mi az úton ér,
felel majd jóért, rosszért, mindenért!
Dönthetsz, elágazásnál merre tart utad,
fényben haladsz, vagy taposod a sarat.

De a kérdés mindig ott motoszkál
a fejedben, minden áldott napon,
ha tehetném, vajon mit választanék,
a feleletet emberként jól tudom.

Szerelem, szeretet, gyűlölet, halál,
hisz annyi minden van életutadon,
hogymelyik az, mely bizton rád talál?
Kedves Barátom. Én nem tudhatom.

A bálvány

Lehattunk volna ismerősök, barátok,
küzdhattunk volna azonos elvekért,
kirekesztés, ha tagadod a másságot,
felülírja a közös küzdelmet, a célt!
Csak gyűlölködni tudsz, nem tudom, miért,
hiszen szerény szavam oda fel sem ér,
a magasságokba, hol szórod az ígét,
lesöpröd kapásból mások véleményét.

Megosztónak mondasz, pedig nem vagyok,
én is jobbat, szebbet szeretnék, akarok,
ha nem érted azt, mit közölni szeretnék,
kérdézz bátran, szívesen felelek én.
Ékről beszélsz, mit beverni akarnak,
oda ahol büszke emelvényed áll,
ki az a bátor, ki elvitatja tőled,
hogyanagyságod már a fellegekben jár.

Ugyanazt teszed, ami ellen harcolsz,
saját egód, mi elfogadható neked.
Ha mást mer vallani a bátor, már sarcolsz,
szőnyeg alá söpröd mint a szemetet.
Segíteni akarok nem ártani senkinek.
Bár küzdeni szeretnék, a terepet,
hagyom, hogy urald és átadom neked,
de utolsó esélyként gondold végig azt,
mind mások vagyunk, a másság nem riaszt,
de színesebbé teszi a kék világot,
a Legfőbb Értelem alkotta másságot.

Szeresd magad, ez fontos elv lehet,
ne felejtsd el szeretni az embereket.
Ha csak magadat emeled magasba,
támaszod nem lesz és lehullasz a porba.
Ember azért kapott tudást, értelmet,
hogy gonoszt kiűzze, szeresse a szépet.
Benned is van jó, a hatalomvágy butít,
nem látod tetteid összefüggéseit.

A hatalom, a pénz, mi előtted lebeg,
átgázolsz mindenben, mindenki felett,
uralkodni akarsz, mintha azért volna,
kiszolgáljon téged, a földig hajolva.
A sok ember egyszer véget vet majd ennek,
talpazat repedezik melyre felemeltek.
Ha összedől az oszlop, ledől a porba,
bánod, hogy nem hallgattál az intő szóra.

Halkuló futam

Halkuló futam egy néma zongorán,
fekete, fehér billentyűk egymás után.
Csend! Néma csend, a karzat sem rikolt,
talán a halál arat csendesen valahol.

De miért e bús, e néma koncert?
A szív érez, fáj, de soha nem felejt.
Ahogy a billentyűk következnek egymás után,
percek, napok fogynak, időm is fogytán.

S mégis! Az utolsó koncert csodás,
felállsz, meghajolsz, s a tapsvihár után
érzed, érted, játéknak lassan vége lesz,
szemedben könny, tudod, a közönség szeret.

Csendesen, mintha sose vágyott volna másra,
előbb egy, majd kihuny az összes lámpa,
te boldogan állsz a függöny mögött némán,
megérted akkor: egy más világ vár énrám.

Mielőtt a függöny legördül, megköszönöm néked,
mit adtál és elvettél tőlem te rongyos élet,
mert talán hagyhatok valamit az utókorra.
Emlékeznek rám? Vagy hagynak veszni a porba?

Halk futam egy néma, öreg zongorán,
fekete, fehér billentyűk egymás után.
Csend! Néma csend, a karzat sem rikolt,
talán a halál arat csendesen valahol.

Ha érzed

ha érzed hogy költő vagy
figyelj a belső hangra
dallamot a múzsád majd
ihletként visszaadja

A hétköznapi hős

Megrendítően nagy ütés érte,
a padló hirtelen oly közel került.
Megrázta magát és felállt végre,
mikor az ütéstől más földön feküdt.

Nem adom fel – gondolta, újrakezdte,
gyilkos kór felettem győzelmet nem arat!
Lépésről lépésre haladt előre,
lebontva minden gátoló falat.

Ma újra él, bizakodó és aktív
és segít, ha tud a mások baján,
tanácsot ad, festeget és készít
mandalákat a szeretet vásznán.

Hétköznapi hős, melyből oly kevés van,
pedig kellene, hogy nagyon sok legyen,
kis országunk megosztott honában,
az aggódóknak szeretetet vigyen.

Talán te is követhetnéd a hőst,
nem rogysz le az első ütések után.
Még dolgod van, érzed, nincs itt az időd,
ezért két kézzel kapj az élet után.

Akard, hogy újra szép legyen minden,
legyél te, mint ő, egy hétköznapi hős.
Akarat lángja égjen két szemedben,
ne hajolj meg az életed előtt.

A legszebb ajándék

Karácsony van. A meleg szobában
díszített fenyő áll az ablak előtt.
A fa alatt ajándékok sorban,
mellette terített asztal, mint azelőtt,
gyermekkoromban. Mily közeli a kép,
pedig hatvan év telt el azóta,
mégis az izgalom a szívemben ég,
vajon mit hozott nekem a Jézuska?

Elgondolom. Hány embernek nincsen
meleg szoba és a díszes fenyő,
asztalán étel, a kamrában sincsen,
mert nincs munka, vagy nincsen kereső.
Hála érzése járja át a lelkem,
megosztanám mindenem amim van,
mit adott a sors, ha nem is bőkezűen,
így az életem nem boldogtalan.

De ha mindenemet szét is osztanám,
nem jutna abból sem mindenkinek,
mert a szeretet az, mi végtelen,
ha sokat adsz, még több jut majd neked.
Meg kell, hogy változzon gondolkodásod.
Támogatni kell, hisz a szegény is ember,
ha nem volt eddig ez a szokásod,
de nem odalökött alamizsna kell.

Papa! Jut el egy hangfoszlány hozzám.
az én drága, kicsi Lili unokám
áll előttem, kezében festett képpel,
melyet ő készített kicsi kezével,
rajta felirat: Boldog Karácsonyt, Papa!
Ez volt a világ legszebb ajándéka,
mit kaptam! Értéke felbecsülhetetlen.
Mennyi szeretet van e kicsi képben.

Magamhoz ölelem, szememben könnyek,
puszit nyomok kicsi fejére, többet,
hiszen így a rossz gondolat elszállt,
unokám kezével szeretet ölelt át.
Szemébe nézek, okosan néz vissza,
érzem és tudom, hogy ő nem lesz lusta
félresöpörni a közönyt, a rosszat,
a lelkem, tudom, ebben megnyugodhat.

Egy átlagos falusi este

Csend ült a tájra, este van.
néhány lámpa ég, a faluban,
az este vette át az uralmat,
házak között, néhány kutya ugat.
Állok a szobában az ablak előtt,
nézem az utcát, a leszálló ködöt,
az utca kihalt, senki se érkezett,
busszal, mely a városból közlekedett.
Picit várt a megállóban, tovább ment,
nem szállt fel senki, a megálló üres,
ilyenkor mindenki már otthon szeret.
Vacsora idő van, illatok szállnak,
enni kell adni, házőrző kutyánknak,
csendben egy autó csak néha csap zajt,
üres az utca, szinte már kihalt.
Vacsora után, ki- ki végzi dolgát,
holnapra készül, vagy átadja magát,
TV előtt, intenzív agymosásnak,
melyből sokszor csak butaság árad.
A lámpák, kialusznak, falu szerte.
Ilyen nálunk egy, falusi este.

Édesanyám emlékére II.

Elmúlt már régen az a csodás idő,
amikor még élt az édesanyám,
gyermek voltam, ki oly hamar felnőtt,
sokszor nem figyel, hogy kit mivel bánt.
Sokszor jut eszembe, megöregedve,
mennyit gonoszkodtam vele biz én,
haraggal, durcásan, nem tisztelve,
azt hittem, enyém a tuti vélemény.

Visszavonnám, de sajnós nem lehet,
az az idő már nagyon messze van,
ma is látom, ahogy fejét lehajtva,
mondja: majd megérted egyszer, kisfiam!
Értem már mama! Már én is értem!
mit kamasz fejjel fel nem foghattam,
küzdöttél, harcoltál, neveltél engem,
ember legyek, ne csavargó hontalan.

Sírodra virágot szeretetem adja,
szégyenem, mert nem voltam jó fiad,
Istenem, sajnós nem tehetem jóvá,
a régen elkövetett hibáimat.
Bocsáss meg, mama, bocsáss meg kérlek,
ha ott fenn vergődésem láthatod,
szeretet, mit tanítottál nekem,
szívemben ma is, örökké ott ragyog.

Emlékezzünk közösen a szépre,
te onnan fentről, én fénykép előtt,
érezem, tudom, megbocsájtasz egyre
csak ez lebeg most a szemem előtt.
Szinte hallom hangod, ahogy mondod,
nyugodj meg végre drága kisfiam,
arcod mosolyog, szemedben látom,
megbocsájtottál nekem boldogan.

Drága édesanyám! Nagyon hiányzol,
bár érzem sokszor, hogy itt vagy velem,
anyák napjára fogadd el tőlem
engesztelésül e rövid kis versem.

Gondolatok az álmokról

Az álom, mely véget ér majd reggel,
megmutatta már nekem, ezerszer,
mit csinállok jól, mit csinállok rosszul,
miközben az agyam, lassan kitisztul.

A ködös részek, feledésbe mennek,
csak az marad meg, mindenkorra benned,
mellyel üzen neked, a Legfelsőbb Értelem.

Érzelmet kavarr tágra zárt belső éned,
figyel arra, mit mond. Érzésed, agyad,
tenni, vagy nem tenni, szabad akarat,
de próbálkozni soha nem szabad.

Tett halála: bizonytalan akarat,
dugába dőlhet a legszebb gondolat.
Győzd hát le, mindazt, mi gátol tégedet,
nincs kijelölt út, mert a semmibe vezet.

Ha hiszel benne a sors fogja kezéd,
mire észhez térsz mindened elveszett.

„Ember, küzdj és bízva bízzál!”
e mondat tart fogva, ezer éve már,
nem elég a küzdés és a kevés hit,
ha nem akarod megszerezni, azt amit,
a Legfőbb Értelem, neked adott,
születésedkor. Azóta arra tanít,
ha akarod, megkapod, ebben segít.

Tanulok hát! Így élem az életem,
mit elrontottam eddig félre teszem,
ha teljesül mindaz, mire régen vágyom,
megosztom veled e tudást, Barátom.

Halk hegedűszó

Halk hegedűszó az éjszakában,
lágyszellő-szárnyon libben most tova,
várod, jöjjön szemedre az álom,
mely elrepít hozzá, elvisz oda.

Nem szűnik meg a fájó, furcsa érzés,
mindig kedvesed arca tűnik elő,
bár lenne mindenkiben annyi megértés,
mint benne, hisz a legjobb ember ő.

Küzdelmet vív most a gyilkos kórral,
léteért küzd, azért téged segít,
nyugodt, kedves, biztató szavakkal
letargiádból mindig kipenderít.

Tudod, hogy vége, és ő is tudja,
szembenéz sorsával, nem adja fel,
neked is folyton csak ezt sugallja,
az életben feltétlen bízni kell.

Ha mennie kell, engedd el szépen,
emléke örökké a tiéd marad,
szeretete itt marad a szívedben,
s nem változik, bár az idő halad.

Mosolyogva nézz minden nap az égre,
örülj: életedben ismerhetted őt,
nézd a csillagot, melynek a fénye
csak neked fénylik az égen,
a milliárdnyi csillag között.

Hiányérzet

Hiába! Nincs, a régi helyeken
nem tudom hogy lehet!
Elveszíthettem? Nem találom,
akár hol keresem.
Életemből eltűnt? Nem hiszem.
Ha így van, én el nem fogadom,
túl nagy lenne az áldozatom,
ha lemondanék róla.

De nem! Tovább kutatom.
Megszépíti, ha van, az életem,
hiányzik nagyon, hiába szépítem,
csak egy darabka kellene most,
belőle soha nem sok a sok.

Ellenállni neki nem tudok,
ha meggondolom, nem is akarok,
remélem, hamar itt lesz újra nekem,
szeretem! Mert ez már szerelem.
Nem hagyom, hogy egy darab se legyen,
a polcon, hol a helyét kijelöltem.
Ha egy kis extra örömré vágyom én,
megtalálom, a kedvenc ét-csokoládém
a kamrában, a polcon, a régi helyén.

Júdás evangéliuma

Uram! Hallom, mit most mondasz nekem,
komolyan gondolod, látom szemedben,
én a barátod vagyok, nem áruló,
amit tőlem kérsz, nincs ahhoz fogható!

Adjam hóhérekre az ember fiát,
ezért mocskoljanak századokon át?
Csókot adjak, mely az „áruló csókja”,
mennybe kerülök, vagy simán pokolba?

Uram! Értem, így szabadul a lélek,
mondtad nekem, mi a teremtésemélet,
tudom, vita lesz ez századokon át,
mind élteti saját evangéliumát.

De mi lesz az enyémmel, ki hisz nekem,
barátod voltam, nem az ellenséged,
én értettem meg a szándékodat,
bűnök megváltása előre mutat.

Biztos vagy, Uram? Az ember megérti
a szabadságot, mit átadsz önéki,
bűneit eltörli kereszthalálod.
Uram! Erősíts meg! Tényleg ezt kívánod?

Nem tudom, mit tegyek? Oly nagy dilemma
mennyországról álmodni, jutni pokolra,
érteni az okot, talán te is tévedsz,
hiszed megváltod, az emberiséget.

Uram! Felhagyok az aggodalommal,
megteszem, mit kérsz, nagy fájdalommal.
Megírom én is evangéliumom,
utókornak döntésre hátrahagyom.

Uram! Hallom, értem, mit mondasz nekem,
tántoríthatatlan vagy, látom szemedben,
barátod vagyok, hidd el, nem áruló,
mit tőlem kérsz, ésszel fel nem fogható!

Gondolatok az életről és boldogságról

Az élet, mint a gyermek ing, olyan
rövid, koszos és gyorsan elrohan.
Az ing kimosható, de nem a tett,
amit tettél élteden át követ.
Gondolkodj előbb, mielőtt cselekszel,
vagy csak vágj bele, de nagyon akard,
ha mérlegelsz, kockáztatsz is, ezerszer
a lehetőség, mint véget ért vihar,
tova zúg és itt hagy kétségek között,
hogyan jót tetted, mert nem ragadtad meg,
vagy bánni fogod míg élsz, s a közöny
győz feletted, köti röghöz életed.

Merj hát álmodni, álmod megvalósul,
merd vállalni akaratod. Porba hull
minden akadály, mi ellen állt neked,
boldog valóság lehet álom helyett.
De soha ne feledd! Akarnod kell!
S parancsá válik a te óhajod,
támogatást, melyre esélyed sem volt
egy csapásra a kezekben tarthatod.
Látod, az élet túl rövid ahhoz,
hogy elpocsékolj kapott napjaidat,
ha nem szeretnél boldogságban élni,
élted akkor a posványban ragad.

Ember! Érted? Boldognak születél,
csak tőled függ, fejfádra mi kerül,
élt, vagy meghalt, bár hallásra csekély,
az eltérés, de belül, egy világ vesz körül.
Boldogságra kell hát törekedned,
söpörd félre mi ettől eltántorít,
de a harcot, egyedül kell vívnod,
hidd el, hogy ebben senki sem segít.

Harangvirág szerelme

Egy aprócska fehér harangvirág,
harangjaival zenét komponált,
köré gyűltek a fényes csillagok,
s hallgatták ahogy a dal zokog.
Magányról, szerelemről szólt a dal,
mely minden élőt ma is felkavar,
az aprócska fehér harangvirág,
dalba öntötte szíve bánatát.

Nem jött a méhecske akit szeretett,
elsodorták őt a bús, vad szelek.

Ki tudja merre repülhet, talán
megpihent egy másik virág oldalán,
megtalálva végre a békességet.
Kicsi virág. Most nélküle kell élned.
Hiába jön egy másik méhecske,
még mindig őt szereti, epedve.

Egy aprócska fehér harangvirág,
azóta is zengi a bánatát.
Az sem érdekli ha érkezik a tél,
méhecskéjéről álmodik, mesél.
Minden percben, mindig visszavárja,
még önmagát is kalitkába zárva.
Érzi, tudja, hogy visszatér, csak álom,
álmainak rabja, már a világon.

Kedvesemnek nőnapra

Fáradt vagy! Látom a két szemedben,
ilyenkor kicsit nyűgös vagy velem.
Én is fáradt vagyok, de titkolom,
veled vagyok, ez nekem jó nagyon.

Egy szép virágot hoztam ünnepelni,
hisz nők napja van, tőlem ezt kapod,
fogadd szeretettel, ahogy tudom adni,
neked. S boldog lesz a fáradt napod.

Szeressük egymást, így kéz a kézbe',
ne csak ezen az egy apró napon,
bánat, fáradtság tűnik messzeségbe',
csókot is váltunk, ha van rá alkalom.

Felvillan a fény, fáradt szemedben
kezedben virággal, mosolyod igéz,
mint égi fény, mit foghatok kezemben,
s szívemben őrzök, amíg élek én.

Húsvét üzenete

Szép napra virradt, kivirult a világ,
húsvétot ünnepli kertben a virág,
jácint, nárcisz, tulipánok sora,
kibomló virága a fát is betakarja.
Megújult újra a gyönyörű természet,
golyák, a fecskék ismét visszatértek.

Ünneplünk, örömmel, égre mutatva,
teremtőt dicsérünk, ki adott asztalunkra,
étket, s ahogy az írás azt állítja,
megváltva bűnünk, fiát feláldozta!
Ki feltámadt e napon, biztosítva,
gyarló ember jusson a mennyországba.

Ha a szívéből szeretet sugárzik,
ha bajt lát és tud, mindenkinek segít,
ha szereti, tiszteli társait,
ha a nagyobb koncert nem sunyít lapít,
ha hozzá az önzés bizony fel nem ér,
szívében örök tűz, a menny fénye ég.

Tudod, a menny. pokol, mind benned van,
melyik győz, te döntöd el magadban,
mert hidd el a döntés egyedül tiéd,
bírálatot végzi helyetted a lét,
lelki formája, ha elhagyod testedet,
számvetésre késztet az örök szeretet.

Húsvét elhozza a tisztulást neked,
okos vagy, lelkedben megfigyelheted,
újul a természet, elméd kitárul,
égi fény benned világít, magától.
Terel a lelked téged jó irányba,
szeretné, szemed szépet és jót lássa.

Ha megérted Húsvét üzenetét, barátom,
kitisztul elmédben a sok ákombákom,
érthetővé válik a sok zagyva szöveg,
sok ember mosolyogva visszainteget.
Nyugodt a lelked, örömmel nézel majd,
jövőbe, mely téged többé nem zavar,
szeretet hatalma Húsvét üzenete,
osztogasd bőven, jusson majd belőle,
mindenkinek, ki szükségét látja,
baj okozója a szeretet hiánya.

Húsvét: szeretet, megújulás csodája,
kívánom, tereljen ebbe az irányba,
téged, ki olvasod ezen verssorokat,
ne hagyj, hogy a rossz, úrrá legyen rajtad.
Kívánok kedves családnak s neked
Kellemes és áldott húsvéti ünnepet!

Gondolatok a múlttól

Az idő.
Mit takar ez a fogalom?
Az idő.
Jelentését agyamban boncolgatom.
Nem tudom.

Görbülete visszavisz-e valaha,
oda, ahonnan indultam tova,
elhagyva szülői házat, utamra,
tanulva, hibázva, néha hazudva,
sorsnak, magamnak, hisz rövid az élet,
nem mindegy, kivel és hogyan élek.
Szeretve, vagy naponta megívva,
harcot a létért, közben letiporva
minden szépet és illatos virágot,
vagy élni szépen, csendben létvilágot.
Szerintem mindentől volt elég nekem!
De így lehet csak kerek a lét velem.
Csinálnám másképp? Bizony, nem tudom,
mi lenne más, mi lenne óhajom?
Repülni magasan, fenn légben szállva,
csendben meghúzódni a földön járva,
élni csodákat, igazért kiállni,
törtetők elől csendben félreállni,
akarni mindent, kerülni a harcot,
dönteni, hogy én sorsfolyóval tartok?
Mint letört gally feküdvén hullámokon.
Céltalan élet? Ezt nem választhatom!

*

Szerintem maradjon minden úgy, ahogy van!
Emlékek szépülnek a távlatokban.
Tagadni a múltam nem tisztességes dolog,
de tanulok belőle, ha okos vagyok.
Idő jelentésén nem gondolkodok,
hiszen változtatni semmit nem tudok.
Múltat tisztelve, jövőmért dolgozok.

Hallgatok

Hallgatok. De csak a csend felel,
halkan, mint távoli harangszó,
melyre a földműves felfigyel,
tudja, hogy mára vége a munkának,
elindul haza, hisz vacsorával várnak.
Mit mond a csend, ha jól figyelsz oda,
megmondja, mi a nap penzuma.
Ha lelked vágyik a napi zajra,
a csend olykor lazán féken tartja,
kímélve pergő, lázas agyadat,
átveszi feletted lassan az uralmat.
Jól jön a csend viharos nap után,
ha csak egyik baj jött a másik után,
vagy fáradt lelked pihenésre vágyik,
legszívesebben repülnél az ágyig.
A zaj már számodra elviselhetetlen,
úgy érzed dobolnak bent a fejedben,
megértést nem várhatsz senkitől,
nem érted azt, hogy jöhetsz ki ebből?
A csend segít, csak jól figyelj oda,
megszűnik a zaj kábulata,
nyugalom veszi át kínozott agyadat,
lelked békéje a nyugalom marad.

Ne legyen úrrá rajtad csend mákonya,
megfoszt az élettől, s távol tartana
minden zajtól, minden rezdüléstől.
csendben „kivezetne” majd az életedből.
A csend barátom, nagyon jó dolog,
de „zaj” is kell, hogy megéld a holnapot.
Életedben mi mennyit foglal el,
csak rajtad múlik, érd be ennyivel.

Embernek maradni

Hidd el nem mindegy, hogy érzed,
pohár félig üres, vagy félig tele.
Filozófiád oly nagyon sekélyes,
ha nem látod, mi az élet szépsége.
Tedd hát félre pesszimista éned,
tudd, hogy a jó pap is holtig tanul,
tanulj a hibákból és a vereséged
kezeld az új tudás forrásául.

Nehéz manapság embernek maradni,
hisz annyi a ferde, a járatlan út,
pénzistent kell naponta imádni,
a szeretet lassan elhomályosul.
Hitetlent játszik a hitre hivatkozva,
torzult lélekkel éli életét
gazdag, kit megsegített Fortuna,
már fel sem ismeri élete értelmét.

Nem baj - mondja -, ha nem szeretnek,
a pénz a fontos, az kell csak nekem.
Még több kell, akkor is, ha tudom,
fejem alatt vagyont el nem vihetem.
Luxus-autómban nekem mindent szabad,
ha megállít a szerv, kilóra megveszem.
Ha szólni mersz, megláthatod magad,
arcvonásaidat átrendeztetem.

Jobb lenne csak úgy, embernek maradni,
hisz sorsodat te sem kerülheted el,
ki megszületett, szegény, vagy gazdag,
ha ideje letelt, halnia kell.
Emberség, szerintem, nem nehéz dolog,
ha segíteni tudsz mások bajain,
tedd meg és ne várj érte bókot,
játssz őszinte dalt lelked húrjain.

Embernek születél, vedd végre észre,
lelked szeretettel legyen tele,
ha segíteni tudsz ne lökd majd félre,
a feléd nyújtott esdeklő kezét.
A végső óra egyszerűbb lesz akkor,
az elszámolásban jó irányt mutat,
tudod hogy ember maradtál jókor,
pénz helyett választva emberség utat.

Te meg, barátom ki pesszimista vagy,
nem születél gazdagnak, csak szegénynek,
már jó úton vagy, ha a lelked gazdag,
bár a lelketlenek semminek néznek.
Hörpints fel hát egy pohár sört félig,
lásd úgy a pohár most félig tele.
Soha ne feledd a szeretet ígéit,
így lesz boldogság az élet értelme.

Gondolatok a kenyérről

Merre a szem ellát, sárga a határ,
érett kalászt ringat a szél, mely arra vár,
hogy learassa a gondos gazdakéz,
liszt lesz belőle, kenyér, vagy sütemény.

Nem kell most az eső, a minőség jó,
így lesz az asztalon roppanós cipó,
ha az étkezéskor frissen felszeled,
az lesz majd tenéked édes élvezet.

Mondják: a kenyér ártalmas dolog,
befedi majd zsírral a kis pocakod.
Minden nap add uram a kenyeret,
kenyér nélkül élni érzem nem lehet.

Emlékemben ott a friss kenyér illata,
ahogy régen azt nagymamám csinálta.
Este kovászolt és hajnalban dagasztott,
mire felébredtünk mindennel készen volt.

Nem tudom, hogy bírta az a vészna asszony,
máig sem értem, máig sem tudhatom.
Mire kitörültük szemünkből az álmot,
asztalon friss kenyér, meg a kenyérlángos.

Isteni reggeli sárga kacsazsírral,
vagy csak sóval hintve, tejeskávával.
Ezért is a kenyér a kedvenc ételem,
nélküle az étkezést el sem képzelem.

Asztalunk friss kenyérral áldd meg, jó Uram!
Amíg élünk, remélünk, esszük boldogan,
Ha kenyér mellett kalács jut asztalra már,
szegény magyar sok éve e csodára vár.

Dilemma

- kérdések válaszok nélkül -

Vajon ki az, ki megért majd engem?
Vajon ki lesz, ki szeretni is tud?
Vajon mit lát, ha belenéz szemembe?
Ha rosszat, talál-e „futásra” kiskaput?

Miért nem elég, mit a sors adott?
Miért kevés az összetartozás csupán?
Miért kergetek még tarka délibábot?
Miért futok egy vágató szekér után?

Érdekes az élet, kérdések repkednek
agyamban, ha ébren álmodozom.
Jobb világot, szebb életet, remélek,
erről szól ma minden gondolatom.

Mennyi kérdés merült fel életem során,
választ viszont csak ritkán kaptam,
ha végigmegyek életem rögös útján,
megtudhatom-e, hogy hová jutottam?

Lesz-e vajon egy végső „megmérettem”?
A mérleg nyelve akkor mit mutatna?
Eljön az óra, pergő életfilmem
mit jelez majd: jó volt, vagy ostoba?

Hiszem a mennyország itt van a földön,
ördög, a pokol is lelkünkől fakad.
Nyitott szívvel segíts a társaidon,
kérdéseidre több válasz is akad.

Vannak kiket a válasz nem érdekel,
lehet, hogy kérdést sem tesznek fel soha,
akik sivár, egyhangú életükkel,
bizonyítják: az élet kegyetlen, mostoha.

Vannak kiknek csak a pénz az Isten,
a hatalom és a nagy „húsos fazék”,
eltipornak bárkit a cél érdekében,
és sárba döngölnek a javakért.

Érdekes világ amiben most élünk,
középkor és vallásháborúk újra,
hol Isten nevében harcolnak, gyilkolnak,
bár nem erre tanít a próféták szava.

Mi jogosít fel, hogy elvedd más életét,
vagy nyomorékká tedd egy életen át?
Elorozd javait és önérzetét,
lábbal tipord, mint az út porát?

Semmi! A cél nem szentesít eszközt,
legyen bármilyen magasztos a cél.
Ne hidd, mindenki egyetért, ha szemközt
állsz ki a síkra az elveidért.

Bizony, hogy nem! Különbözők vagyunk,
mást vagy mindig másképpen akarunk,
de van egy pont rövid életünkben,
melyre mindannyian vágyunk, vágyhatunk.

Szerethessünk és szeressenek minket,
minden mi baj, gond eltűnik tova.
Ezt kellene minden napon tennünk,
értelmét vesztené a bosszú szava.

Nem lenne ok és indok a harcra,
párbeszéddé szelídülne a vita,
pénz, a hatalom már nem mozgatna,
eljöhetne a megértés kora.

Kérdések, mindig csak újabb kérdések,
miért nem lesz vége ezeknek soha?
Mikor érted meg végre kicsi ember,
e kék bolygó a léted otthona.

Nem adhatod fel szép utáni vágyad,
hisz én sem adom fel amit akarok.
Akarat nélkül, szépet, boldogságot
ajándékként soha meg nem kaphatod.

Tördék XII.

Nem tudom minek a hatása ez
a korral valóban bölcsebb az ember.
Akkor is, ha nem nyúl gyógyszerhez,
tudása, mint a magyar tenger

A lepel lassan

A lepel lassan hullik le a földre,
mit takar, most felszínre kerül.
Így éled az életed elrejtve,
néha feltörő könnyeid, de belül,
ha sírás fojtogat, zokog a lelked,
kifelé, arcodra, torz mosoly kerül.
Csak az látja, mi zajlik benned,
ki együtt él veled kívül és belül.
A választás sokszor nem a tiéd,
hisz akaratod ellen dolgozik a lét,
ha okos vagy a hibákból is látod,
a helyes irányt, az elérendő célt.
Légy okos! Hisz annak születted,
mivé leszel hidd el, rajtad áll.

Feljutsz a csúcsra szakadékok mentén,
vagy lezuhansz és elnyel a mocsár.
Néha kell hogy elrejtsd belső éned,
titkolnod kell nemes érzelmeidet,
elfojtani a vágyat, mely belül éget
olyan, mint feladni az életedet.
Légy szabad, hogy feltöltsenek téged
a boldogság, szeretet hullámai.
Energia, mit belőlük nyersz, léted
minden percét megszépítheti.

Ember! Fogadd meg ezt a jó tanácsot.
Boldogság, szeretet legyen lételemed.
Ha így teszel hamarosan meglátod,
az utat, mely a fényhez elvezet.

A tizenegyedik parancsolat

Nem vagyok hívő de ateista sem,
én a megváltást másképp képzelem.
Nem hiszem, hogy bűnösnek születtem,
még ha ezt is mondták ki felettem.

Mit tettek az ősök, nem érdekel,
a tudásért mindig szenvedni kell,
de nem utólag és századokon át,
hogy mindenki bűnös, ki megélte korát.

Csak azért élsz, hogy vezekelj, ember,
mert másképp a mennyország nem jön el?
Számunkra nem marad más csak a pokol?
Már a feltételezés is nagyon botor.

Hiszem, hogy létezett az édenkert,
hol Ádám és Éva egymásra lelt.
Van utalás a helyre a régi írásokban,
nem itt a kék bolygón, nem e világban.

Hiszek sok mindenben, mi fontos lehet,
elsőként bizony csak magamban hiszek.
A Legfőbb Értelem, mert van ilyen,
irányítja, segíti az életem.

Régi közmondás, mely útbaigazít,
segíts magadon, Isten is megsegít!
Ad tanácsot. Magadban benne bízva,
juthatsz csak fel a legmagasabb csúcsra.

Nem vagyok hívő de ateista sem,
én a megváltást másképp képzelem,
Nem hiszem, hogy bűnösnek születtem,
még ha ezt is mondták ki felettem.

Szeretem az élet tiszta oldalát,
szépségét, ha a Nap fénye süt reád.
Nem birom, ha hitemmel fenyegetnek,
elszámolni csak Legfőbb Értelemnek

tartozom! Ha végleg lejárt az időm,
nem lesz kérdés, nem állok görnyedőn,
félve, hisz mindent tud rólam, mit tettem,
hiteltelenül vagy hitelesen jöttem.

S választhatok a világok között,
újraszületéskor hova költözök.
Mert a hibáimat javítanom kell,
felemelkedést másképp nem érem el.

Ha jól végeztem dolgom, új létsík vár,
ahol mindig fényes a látóhatár,
Elízium vagy a tündérkert maga,
akkor vár majd rám az igazi csoda.

Nem vagyok hívő, de ateista sem,
én a megváltást ekként képzelem.
A szeretet a számomra irányt mutat,
ez a tizenegyedik parancsolat.

Az éjszaka

Belátom, hogy tévedtem nagyot,
hittem, az égen nap ragyog.
Pedig a Hold és néhány felhő,
onnan kukkant a vén tekergő.

Napnyugtával más a táj is,
megszűnik a madárdal itt.
Csend üli meg már a tájat,
béka brekeg csak egy nászdalt.

Mit csináljunk kedvesem?
Menjünk át a nagy hegyen?
Kövessük a szép napot?
Lássuk hova ballagott?

Hagyjuk a napot kedvesem,
ne menjünk át a nagy hegyen.
Arcomon látja a ráncokat,
s ijedtében elszalad.

Maradjunk itt, kedvesem,
bújjunk össze csendesen.
Így teljen az éjszaka,
ne menjünk most sehova.

Tücsök cirpel már a tájon,
béka brekeg hosszan, fájón,
Szúnyog zenél, de ő is elszáll,
fákon alszik minden madár.

Reggel mosolyra ébredünk,
nap is szebben süt felettünk.
Fény borítja már a tájat,
a sötétség tovább haladt.

Ismét eltelt egy éjszaka,
idő telik, fogy a csoda,
Lassan pereg a homokszem,
homokórában csendesen.

Ez az élet már csak ilyen,
hol ad, hol meg elvesz mindent,
de azért szép és tartalmas,
szerethető, aggodalmas.

Van benne még: rossz is, jó is,
nevetés és pityergés is.
Vidám kedvem el nem hagyom,
vágyaimat nem hagyhatom.

Éjszaka van, fáradt vagyok,
aludni fogok egy nagyot.
Kipihenve másképp látom,
megoldom majd minden bajom.

Itt vagy múzsám jobbra tőlem,
száz határon, száz mezőben,
keresntelek, itt találom,
megvalósult, mint egy álom.

Aludj kedves, alszom én is,
vidám legyen álmod, szép is,
virágmező vegyen körül,
ahol egy tücsök hegedül.

Ne keresd éjjel a Napot,
Hold ilyenkor fennen ragyog.
A csillagok téged néznek,
vigyázzák a szendergésed.

Csendben ülök

Csendben ülök egy köztéri padon,
Figyelem, hogyan suhan el az ősz,
Nézem, ahogy a száraz avaron
Meglibben a szél, majd hosszan elidőz.

Eszemben forog számtalan gondolat,
Hova, merre visz még az utam,
Vajon az életem még mit tartogat,
Hogyan érzem majd jól magam?

Forog az agykerék, téged látlak újra,
S elképzelek számtalan beszélgetést,
Miként boríthatok fátylat a múltra,
S tehetem széppé az emlékezést.

Szeretni foglak egészen addig,
Míg nem hallod utolsó sóhajomat,
Mert akkor, az is, hozzád száll majd,
Hiszen az álmom, istennőm te vagy.

A Mikulás dolgos éjszakája

Szán suhan át havas téli tájon,
Benne ül egy piros kabátos úr,
Mellette egy nagy-nagy bordó zsákon,
Manó fázik arca széltől pirul.

Hangtalan suhan tova a szánkó,
Repül át havas téli éjszakán.
Zsákban ajándék, melyet sok lurkó
Nagyon vár a földnek minden táján.

Reggelre a zsák is leapad már,
Tiszta cipőkbe ajándék kerül,
Télapó hazamegy, fáradtan bár,
Jól végzett a munka, mégis örül.

Ilyen a Mikulás dolgos éjszakája,
Szeretet lángja járja át szívedet,
Ha jó voltál, nézz a cipődbe reggel,
Ajándékot kapsz majd virgács helyett.

Csend... élet helyett

Kívülről kopottas, öreg parasztház,
Kicsiny ablakok, a verandán pókháló tanyáz,
Kertje sem igazi, jobb napokat látott,
A dér levitte a még nyíló virágot.
Oda a kéz, mely oly szépen gondozta,
Nagyon hiányzik már itt a gondos gazda.
De a házban sem jobb a helyzet,
Párja nélkül a férfi csak félszerzet,
Nehéz a levegő bent, kissé tán dohos,
Falon képek és a régi bútorok,
Szőnyegek szaga telepszik a szobára,
Ablakok felé szellőzésért kiáltva.
Pár faragott szekrény, lehet kétszáz éves,
A vastag szőnyeg itt-ott mintha penészes
Lenne, de az áldott fény kevés,
Ellentmond mindennek, mit a mai ész
Élhetőnek mond, finomítva az igényekre,
Régi parasztház ez, ilyenek építve.

Az asztalon váza, benne virág,
Nem élő, csak nyárt idéző, száraz csupán,
Kissé viseltes, de vajon mi nem az itt,
Minden poros vagy csak épp avított.
A vitrinben nipppek és néhány porcelán,
Szűrt fény átsiklik a sarokban a zongorán,
De nincs már, ki rajta játsszon, elköltözött
A szellemvilágba, hol új közönség előtt
Hangzik fel egy virtuóz ujjgyakorlat,
S ő meghajol a zúgó tapsviharnak.
S a szoba? A szoba így marad még,
Gazdájának párjáról, emlékekkel mesél.
A pamlagon, melyen egymás kezét fogva
Készültek fel együtt a színes napokra,
Most egyedül ül! Magába roskadva,
Nem érti, párja miért hagyta magára.

A csend, mi körbeveszi nehéz és dohos,
Vidámság nincs, csak fájó gondolatok,
S ha álmában a réten fut asszonya után,
Újraéli a szerelem hívószavát.
Vágy hajtja, párjával újra együtt legyen,
Kéz a kézben sétáljanak az égi réteken,
Repülni, majd átölelni a szeretett nőt,
Erről szólt imája lefekvés előtt.

Egy reggelre azután leégett a gyertya,
Átköltözött ő is a másik világba,
Hol asszonya várta nagy-nagy szeretettel,
Magához ölelte végre, csodás szerelemmel.

Anyák napjára

Hányszor mondtam mióta élek,
Anyá, anyuci, édesanyám,
Ennél szebb szó a világon nincsen,
Mindig szeretettel ejti ki szám.

Hányszor hajoltál az ágamban fölém,
Ha feküdtem benne lázas betegen,
Mindent megtettél, bármit is kértem,
Neveltél a jóra, szépre engem.

Sokszor öleltél magadhoz féltőn,
Mert vagyok a kis táncos lábú lányod,
Ha durcás vagyok veled, oda nem illőn,
Gyermekekednek, mindig megbocsájtod.

Szeretlek téged, drága édesanyám,
Kicsi karom átöleli nyakadat,
Köszönöm mindazt, mit értem tétted,
Hála csókjával borítom arcodat.

Fogod a kezem, mutatod az utat,
Legyőzzük együtt a távolságokat,
Szeretettel, mosollyal nézel reám,
Én büszkén mondom: nekem van a földön
A legcsodálatosabb édesanyám!

Halottaink emlékére

Szürke az ég, ködös a reggel,
Fázósan bújnál a meleggel
Bélelt kabátba, lelked sem kívánja
A sétát a nyirkos nappalokba.
De menni kell, vár a temető,
Hol szeretteid sírhantja pihen,
Kiket elszólított innen a Teremtő,
Hogy sírjukon koszorú s virág legyen.

Tudod, hogy már nem pótolhatod,
Mit az élőkkel akkor nem közöltél,
Hiába hull a könnyed, gyötör a bánatod
Elszálló idővel, hozzájuk el nem ér.
Virágot viszel, fehérét, szépet,
Mutatod a lelke tiszta és érző,
Elmorzsolysz egy könnyet, gyújtod a mécsest,
A ködös, szürkülő alkonyi időben
Gyertyaláng fényétől vibrál a temető.

Otthon az asztalon, a meleg szobában
Ég az emlékezés gyertyalángja,
Talán kinn, az éji temetőben
Szeretteink szelleme megcsodálja,
A virágokat, koszorúkat, a gyertyát,
Talán, ha tudnák, elmondanák,
Míg éltünk, addig kellett volna
A szeretet. A sok csokor és gyertya
Helyett, mi a sírunkat díszíti most.

Értsük meg végre, emberek,
Az élet oly rövid, és a szeretet,
Mit egymásnak nyújtunk, oly kevés,
Harag, düh, gyűlölet, szenvedés,
Mi átfonja rövidke, zúrós életünk,
Pedig szeretet nélkül csak senyvedünk.
Fogjuk meg a felénk nyújtott kezét,
Adjunk cserébe mosolyt, szeretetet,

Az emlék, mi bennünk él majd tovább,
Szép lesz és nem mardos lelkiismeret,
Mert nem adtuk át a szeretet szavát,
Csak éltük jól, rosszul, a saját életet,
Nem törődve mással, szeretteink léte
Csak nyűg volt zilált életünk egén,
Ma már, ha tehetnénk, vissza forgatnánk
A kegyetlen idő gyorsuló kerekét.

Bocsássatok meg, kedves elhunytak,
Azért, mit vétettünk ellenetek,
Ma már sok mindent másképp csinálnánk,
De nem éltek, mi nem élhetünk veletek.
Bocsánatkérésül fogadjátok el majd
A virágot, koszorút, a gyertyák lángjait,
Tudjuk már: szeretni és szeretve lenni:
Ez az egyetlen, mi a földön boldogít.

Tudjuk, az élet mindennél fontosabb,
Nem a drága sír, s hogy mit szól a világ,
E külsőség nem az elhunytak szól már,
Hisz nem a sírra kell a sok virág!
Míg él az ember, addig kell szeretni,
Utána marad a szép emlékezés,
Ha elmulasztottuk mindezt megmutatni,
A sírt borító sok virág is kevés.

A tavasz paradoxona

Ismét egy szép tavasz. Megéltem ezt.
Bimbó is kipattant már az ágon.
Talán, letehetem a takaró mezt,
hogy tisztán induljak a "választáson".
Eldől, hogy jobbra vagy balra menjek,
fel vagy le? Biztos tudod Barátom.
Döntés felelőssége mindig tied,
ha a helyes utat kell megtalálnod.

Isten és Lucifer is bennünk lakik,
lelkünkért folyik most is a játszma.
Nyerünk, vagy elbukunk csak rajtunk múlik,
ez az élet, a létünk csapdája.
Nincs fenn mennyország és nincs lenn pokol,
mindkettő lelkünkbe égett már rég.
Íránytűt, mely a helyes utat jelzi,
ujjaink féltőn szorítják még.

Adventi gondolatok

I. Vasárnap

Béke! Csupán négy betű a szó,
de amit jelent az csodálatos,
félelem nélkül élni olyan jó,
mikor lesz végre ez mindennapos?

Az első gyertya lángja ezt jelenti:
költözzön Béke az otthonodba.
Ne bántson többé soha, senki,
rajtad bosszúvágyát ne gyakorolja.

Gyűjtsd hát meg ma a békegyertyát,
vegyen körül a nyugodt szeretet,
ha vallásos vagy, mormolj egy imát,
legyen végre a Béke teveled.

II. Vasárnap

Hit! Második gyertya lángja azt jelenti,
hogy lelkedben mindig égjen a tűz,
ne hagyd a lángot soha kialudni,
mert a sötétség akkor messzire űz.

Hidd, hogy képes vagy megtenni
mindazt, mire léted rendeltetett,
higgy magadban ne hagyd elveszni
veled született teremtő erődöt.

Ha vallásos vagy, higgy a jó Istenben,
fohászod szálljon az ég felé,
gyertya lángja melegítse szíved,
így ünnepeld Advent ünnepét.

III. Vasárnap

A szeretet a harmadik gyertya,
a legfontosabb az összes közül,
szeretet nélkül értelmetlen volna,
az élet, mert gonoszság venne körül.

Szeresd magadat, szeresd az embert,
szeresd az élő természetet,
bőven osztogasd, soha ki nem fogyhat
a szívedben lévő örök szeretet.

Szeretettel gondolj embertársaidra,
támogasd, ha tudod, az elesetteket.
Advent ünnepén a harmadik gyertya
lángjával ezt súgja neked.

IV. Vasárnap

A remény gyertyája ég ezen a napon,
karácsony előtti vasárnapon.
Hinned kell, hogy jóra fordul minden,
akarat, hit legyen a szívedben.

Reménykedj, hogy eljön a te napod,
kézzel foghatod majd azt a csillagot,
mely az égen a legszebben ragyog,
ez legyen majd minden gondolatod.

Ha hívő vagy és reménnyel teli,
várod a megszülető Messiást,
lelked tisztítsd meg és tárd ki neki,
mondj el tiszta szívvel egy szép imát.

Epilógus

Ez hát az Advent, ahogy én gondolom,
hisz nem vagyok bigott vallásos én.
Nem tagadom, létezik nagyobb hatalom,
mit fel tud fogni egy földhöz ragadt lény.

Szeretet kell, hogy legyen lelkemben,
hisz anélkül élni nem érdemes.
Hinnem kell magamban, mert létemben
feladatom elvégeznem másképp nem lehet.

Béke is kell a nyugodt alkotáshoz,
örökké a hátad védeni nem lehet.
A Legfőbb Értelmet kell kérni ahhoz,
végre békében éljenek emberek.

Remény az, mi mindig hajt előre,
a következő saroknál megláthatom,
Hit, Remény, a Szeretet és Béke
kéz a kézben sétál a túloldalon

Ha mindez együtt az ember sajátja,
beépül végre a zsigereibe,
nem a pénz, a gőg, a gonoszság hajtja,
akkor lesz Adventnek szép ünnepe!

Egy régi emlék

A dolgok, mit megértem életemben,
Szüntelen kavarnak, járnak a fejemben,
S a történeteket, mit megéltem eddig,
Csodálom, mint gyermek a mesét,
De nem regélek erről soha napestig,
Csak szépre próbálok emlékezni én.

Idős bácsi a kerítésnek dőlve,
Fején karimás, fekete kalap,
Állt a járdán, a kezét tördelve,
Nézte az embert, ki arra elhaladt.
Délután volt, arra jártam sietve,
Félve szólított meg: Lenne pár forint?
Nem ettem ma még, csak tegnap este,
A család itt hagyott! Mikor jönnek megint,
Nem tudom! Hisz Erdélybe mentek,
A falumba, vissza a holmikért,
Engem itt hagytak, mert siettek
Pénzért és a leleteimért.
Az orvos vár, hogy kezelést megadja,
A szívem nem úgy dobog, mint valaha.
Szikár, alacsony, őszhajú férfi,
Arcán a kor és a szenvedés nyoma,
De tiszta tekintet, a szemében látni,
Érzi, jó helyre szállt kérő szava.

Drága bátyám! - mondtam én zavartan,
Sajnos, egy fillér sincs a tárcámban.
Vacsorára, boltban, nemrég vásároltam,
Felvágott, kenyér lapul a szatyromban.
Ha elfogadja, szívesen adom,
S mellé bontatlan üdítőitalom.
Remegő kézzel vette át a szatyrot,
Arcán fájdalmas mosoly reszketett,
Könnyes szemmel hálát mormolt, ekkor
Hosszan szorongatta kinyújtott kezemet.

Lassan evett, gondosan megrágott
Minden egyes ételfalatot,
Szemében a hála könnye látszott,
S néha, néha rám mosolyodott.
Megnyugodva, mint aki nagy jót tett,
Siettem az utamon tovább,
Nem tudom a kis öreggel mi lett,
De magam előtt látom, szikár alakját.

Segíts, ha tudsz, ember, társaidon,
A legfőbb értelem is megsegít,
Ha nem rúgsz bele abba, ki nyomorában
Kérőn nyújtja feléd a kezét.
Szeretettel adj, de úgy, hogy ne érezze,
Amit adsz, az alamizsna csupán,
Ne gondolja azt, hogy nincs szeretve,
Mert csak nyűg az emberek nyakán.
Hisz bárki lehet ma még nagyon gazdag,
De holnap, bizony, turkálhat csupán.
Ne vesd meg hát a rászorulókat,
Lehet, hogy számodra is lesz kincs,
Ha valaki segít majd bajodban,
S kalapodban landol majd pár forint.

A szivárvány

A természet, ahol élek,
így most, a nagy eső után
csodás zöldben pompázik,
ott fenn gyönyörű szivárvány.

Ívet húz ott fenn az égen,
jelzi a napot, a reményt,
minden rosszra jöhet jó is,
mindezt tudom és érzem én.

Eső esett, lemosta mind
rakódott koszt, port és szennyet,
élet fakad lenn a földben,
megújítva természetet.

Merengtem a szivárványon,
ahogy néztem, a balkonon,
mily csodás ez a természet,
reményt táplál túl a gondon.

Vidám lesz tudom a holnap,
s a gond eltűnik hirtelen,
köszönöm ezt szép szivárvány,
lelkem nyugalmát, új hitet.

Úszik az utca, sár ragad,
fenn ott tündöklő a szivárvány,
dühöngtem, sok eső miatt,
düh elszállt, a remény maradt.

Minden színében megfejtett talány
égen, tündöklő csodás szivárvány
hozta el nekem ezt a nyugalmat,
reményt, örömet, hitet, bizalmat.

Egy kép villan át agyamon,
édesanyám, gyermekkorom.
Ha átmész alatta, fiam,
kívánság, teljesül, nyomban.

Én szaladtam a kerten át,
nyomomban a Bodri kutyánk,
nagyot vakkantott örömében,
játékot sejtett kint a kertben.

A kerítés utamba állt,
nem értem el a szivárványt,
szomorú voltam, édesanyám,
megvigasztalt, Bodri kutyám,

játékba kezdett, a bánaton
nevettem, vidáman, nagyon,
anyám simogatta a fejem,
nem sikerül minden, gyermekem.

Jó a lelki béke, emlékezés,
akard, mit soha el nem érsz,
szivárványt azóta csodálom
réményt ad én úgy gondolom.

Hidd el barátom nem mese ez,
szivárvány mindig újat jelez.
nézed, eltűnik a gond, noha
élet kegyetlen és mostoha.

Szép szivárvány maradj meg nekem,
kísérj maradék életemen,
adj reményt a gondok helyett,
szépítsd meg az életemet.

Ajándék Valentin-napra

Sokat gondolkodtam azon, ma
mit adhatnék Valentin-napra,
mely megmutatja szerelmemet,
kitárja előtted lelkemet,
és segít, hogy megérts engemet,
mely felrepít, talán eltemet,
de a sorstól függő nem lehet,
mondd vajon mit adhatnék Neked?

Nem adhatom a kék eget,
csillagot, holdat, fellegeket,
arcod simogató lágy szelet,
a kék tengert, a szigeteket,
hegyeket, lankás völgyeket,
folyó felett a kérészeket,
mindazt, mi veled csak szép lehet,
akkor mit adhatnék Neked?

Nem adhatom a Nap sugarát,
most tél van, csak néha dereng át,
felhőkön. Ilyenkor mosolyt fakaszt,
nagyon várjuk már a szép tavaszt.
Mező virágát sem adhatom,
nem törhet át a hótakarón,
havat sem adhatom, oly hideg,
vajon mit adhatnék Neked?

Mi lenne,... de áll a gondolat,
hisz szívem régen nálad ragadt,
hogy visszaadd, azt nem akarom,
jobb helyet nem találnék, tudom.
Ajándék nélkül nem nap az a nap,
bár átnéztem mindent, nem akadt
olyan, ami illene hozzád,
egy aprócska vers lett a valóság

Szeretetem adom szeretve,
tedd a szívem mellé, örökre
a tiéd! Viseld gondját, óvva,
mintha csak sajátod volna,
mind a kettő bőven meghálálja.
Szívem szeret, szeretetem megvéd,
így lesz teljes majd az ajándék.

Ha megunod egyszer, ne dobd a szemétre,
helyezd vissza szépen ide a kezembe!

Durran a pezsgő

- Újévi gondolatok -

Durran a pezsgő a gondolatod,
e percekben Újév körül forog.
Mit hoz majd Kettőezer-tizenhat,
bosszúságot, bajt, vagy csodákat?

Annyi minden történt veled az óévben,
jutott kenyér, öröm, ha nem is túl bőven.
De élsz! Talán ez most a legfontosabb,
minden, mi rossz volt, hirtelen megszakad.

Fogadkozol, hogy másképp lesz ezután,
minden rosszat elhagysz Újév hajnalán,
mondd, vajon meddig tart a fogadalmad,
talán semeddig, hisz mindig feladtad.

Most másképp lesz! - mondod, a pezsgő ital
fejedbe száll majd, ha nem is túl hamar.
Szilveszter éjszaka, tombol a varázs,
Új év kezdődik, melyet annyira vársz.

Koccintsunk... szeretet ölel át minket,
hagyjuk a gondokat, ember felejthet,
ha nem többre, erre az éjszakára,
bízunk magunkban végre valahára.

Mondjuk hangosan: Boldog Új Évet!
Mosolyogva, hisz abban az ígéret,
mosoly görbe, de mindent egyenesít,
bút, bajt és gondot messzire repít.

Durranjon a pezsgő, Himnusz szavára,
gondolj szeretettel magyar hazádra,
mely éltet és egyszer magába fogad,
ha véget ér bejárt életutad.

Gondolj szeretettel minden magyarra,
mindegy, melyik ország útját koptatja,
magyar vagy. Ezt soha el ne feledd.
Kívánok neked boldogabb Új Évet.

Egy kisfiú levele a Jézuskához

- Karácsony ajándék nélkül -

Kedves Jézuska, nem kérek most semmit,
csupán néhány dolgot kell majd helyre tenni.
Tanítottad, ha kérek, mindent megkapok,
könyörögve kérek, de hallgattok nagyot!
Kértem, apának legyen állása végre,
ne szoruljon mindig kegyelemkenyérre,
sok-sok imát mondtam nagy-nagy szeretettel,
nem jutott el hozzád? Kellő tisztelettel
kérdem: mi az érdem, mi az egyik embert
eljuttatja oda, hol a másik nem nyert,
gazdaggá lesz, pedig tudod, hogy simlis,
templomban áhítatos, ha kell még sír is.
Titkon a pénz istenének áldoz maga,

nyíltan még „vallásos” téged magasztalva.
Meddig még? Meddig tart e kétszínű világ,
mely mások bőrén néhánynak kínál csodát?
Ha felnövök, lesz-e itthon majd kenyerem?
Vagy idegen ország kenyerét eszem?
Nekünk mikor lesz végre szép karácsonyunk,
nem hideg szobában, hol szomorún álmodunk?
Hol finom ételillat tölti be a teret,
hidd el, erről álmodik ma sok kisgyerek.
Ajándék nem lényeg, nagyot nem akarok,
hiszen ma még használt cipőt sem kaphatok.

Kedves Jézuska, azért mégis kérek,
Anya gyógyuljon meg, ne legyen oly beteg,
nélküle családunk biztos széthullana,
csak a szeretet tartja össze ma.
Apa depressziós, anya meg beteg,
szomorúnak látom testvéreimet.
Sorsunk ily kegyetlen vagy az ember ilyen,
mindent csak magának, szegénnyel kegyetlen?

Ha akarsz, hidd el, többet imádkozom,
apa kapjon munkát, végre dolgozhasson,
cipő is kellene, a kicsiknek ruha,
anyának egészség, nekünk jó lakoma,
s ha most azt mondd, túl igényes vagyok,
nézz csak körül, hogyan élnek a gazdagok?

Kedves Jézuska, most zárom a levelem,
tudom nem történik jó ebben az évben.
De ha figyelsz ránk, imánkat meghallod,
érezd levelemből, hogy szívem aggódott.
Kihez fordulhatnék, ki segíteni tudna,
jólétet hozva végre otthonunkba?
Ha lesz egy kis időd, fontold meg kérésem,
ha túl soknak tartod, magamét nem kérem.
Anyának egészség, apának meg munka,
többet szeretettel a család megoldja.

Utóirat:

Azért e szép napon imádkozom neked,
kívánok, Jézuska, boldog ünnepeket!

Eljön a nap

Eljön a nap, hogy az ember
Nem akar többé háborút,
Lelkében jóság, mint tenger,
Elmossa majd a hazug szót.

Nem akar már Istent játszani,
Keresztre feszítve élni tovább,
Mindenkinél nagyobbnak látszani,
S hamisítani minden ideát.

Nem akar gyilkolni, leigázni,
Uralma alá hajtani másokat!
Csendben, békében életét leélni,
Örülni, ha tettéből jó fakad.

Segít majd másokon kéz a kézben,
Nevet, kacag minden mennyiségben,
Kicsit repül ott a szelek szárnyán,
Megcsodálva, ha épp van szivárvány.

Megbecsül és óv mindent, ami szép,
Végre megéli az élet-mesét,
Szereti, vigyázza a természetet,
Ember! Hidd el, akkor lesz jó neked,

Hogyha, egyszer, mindez megtörténik,
Eltűnik szótáradból a gond, a baj,
Tiszta kék égen felhő sem látszik,
Csak a szeretetről szól majd a dal.

Évszakok

Hol van már a Tavasz, a virágbontó,
fát, mezőt, kertet, virággal borító,
méhecskéket munkába indító,
enyhe széllel arcot simogató,
szerelmes szíveket lánggra lobbantó,
az andalgós sétákra csábító,
élet szebbik oldalát mutató?
Mindazt, mit ad, fel nem sorolható.

Hol van már a Nyár, a tikkasztó,
nyaralásra nekünk jó időt adó,
lelkeket vidító, testeket barnító,
földeken sárguló kalászt ringató,
az égre bárányszerű felhőket rajzoló,
néha viharral esőt zúdító,
csillagos eget fölénk borító?
Mindazt, mit ad, fel nem sorolható.

Mindez már a múlté, sajnos odavan,
az Ősz már itt tombol a kapuban.
színesre festi lombos fák levelét,
csípőssé teszi hét minden reggelét,
csak az örökzöldek változatlanok,
a fenyők, tuják és a bukszusok,
virágok élete lassan véget ér.
Sok helyen avart sodor már a szél.

Szép az ősz is, nem mondom, hogy nem,
kabát alá felöltözök rendesen.
a szél sem tavaszi, simogató,
csípős, avart sodró, takarító.
A sárga levél mind a földre hull,
az elmúlást idézi hangtalanul.
tudjuk, ezután zord Tél következik,
szívünk megújulásban reménykedik.

Milyen lesz a Tél, azt sajnós nem tudom,
nem vagyok látnok, nincs erre jóslatom,
tudom, a téli fagy soká nem tarthat,
a Tavasz jogot követel magának,
megújulásra, vidám, szép életre,
virágra, méhekre, igaz szerelemre.

Sepri agyunkból elmúlást, mint gondot,
reménnyel tölti meg a kobakod

Előtted az Újév

Előtted az Újév,
mögötted a régi,
mindegyik Szilveszter
újat, jót ígéri.
Mi lesz majd belőle,
az csak rajtad múlik,
ha akaratod gyenge,
minden jó elbukik.
Melyik úton indulsz?
Gondold át gondosan,
az élet, mint kámfor,
oly gyorsan elillan.
Boldogság, nevetés
töltse be a házad,
jóság és a bőség
legyen vendég nálad.
Csupa jót és szépet
Adjon majd az élet,
így kívánok neked
boldogabb Új Évet!

Házak felett

Házak felett, szakadt felhősávon,
átdereng a vöröslő napsugár.
Ezen a téli, késő délutánon,
minden gondolata, csak nála jár.

Korán sötétedik, hiszen tél az úr,
s a tavasz, még nagyon messze jár.
agya csak őt látja és érte búsul,
míg utolsó fényt szór a szép napsugár.

Nagyon kemény a hideg az éjben,
paplan melege bizony jól esik,
álmában szárnya van, a messzeségben,

várja egy álmom, mi égbe repít.
Éjjel mámorát, a reggel tépi szét
messzire űzve az álmodó esélyt.

Itt élek én

Itt élek az ég alatt
Vágyom azt, mit nem szabad
Hulló csillag álmokat.
Csend mutat csak új utat

Fény szítál a ködön át
Mit megélsz, nálad marad
Emlékével élsz tovább.
Napok, percek szaladnak

Törtető kis csenevész
Kósza álmok tűnnek el
Sorsod az a jó "zenész"
A szép életről énekel.

Zaj-gazos a lételem
A csend szigorú szövetén
Gázol át a létemen
Fény talán így is elér.

A fény lassan átölel
Tiszta lesz a "gazos" lét
Nyújtsd ki kezéd, nagyon kell
Értsd az élet értelmét.

Közös lábnyomok

Megtörik a csend néma varázsa,
szavak épülnek sorban egymásra,
hiszed vagy nem, amit mondanak,
némelyik talán benned megragad,
agytekervényed egyik szegletén,
hol hiányzik vagy él még a remény.
Sziklaként élsz, vagy mint futóhomok,
hol elvétele sem léteznek, közös
együtt haladó lábnyomok.

Kellene pár kedves és tiszta szó,
amit elhinni lenne olyan jó.
Álmok és mesék, közös egészben,
azonos hullámhosszon a létben,
írva, mondva, vagy csak elmesélve,
hiányzó apró részek helyére,
illesztett apró picik mákonyok.
Talán akkor egymás mellett lépnek,
az eddig hiányzó közös lábnyomok.

Labirintus

Minden nap, újabb épülő falak,
labirintust alkotva, haladnak,
egyre szűkülő mozgástered felé,
sajog egy érzés, léted nyög belé.

Akaratod lassan porba hull,
szavaid hátán, kicsit sem józanul,
a választ, csak félve, titkon tudod,
győzni, vagy elveszni, ha feladod.

Törj végre utat, csak is magadnak,
vagy ha nem, akkor a szavaidnak
szavazz bizalmat! Hisz a fegyvered,
lehet a szó, ha érzed ellened,
összeesküdött már minden szellem,
ebben, a véges, élet-rengetegben.

Késő esti anziksz

Hangtalan nézem a fénylő csillagokat.
Mint távcső azt az egy pontot fókuszálom.
Megmásíthatatlan vágyam, látomások,
álomképekben jelzik, onnan származom.

Mítoszok csillagfénye

A mítoszok csillagfénye,
Világít át századokon.
Az én, szomjas képzelete,
Vergődik sugaras utakon.

Mit rejt el a mítosz, rege?
Mi lehet a nagy igazság?
Tanulni lehet belőle?
Mi a jó és mi a gazság?

Korok telnek, múlnak évek,
Történelmet is átírják.
Cirkusz, kenyér kell a népnek,
Hazug szavak ezt szolgálják.

A mítoszok csillagfénye,
Világít át századokon.
Olvass sorai közt végre,
Lépj túl átkos napjaidon.

Szirének éneke

Fénytündérek játszottak a vízen,
Szirének énekeltek szép dalokat
A perc fürdött a végtelen időben
Előre vetítve a holnapodat.

Két szép fehér hattyú, partközelen
Élelmet koldul, mint a szegények
Néhány apró felhő, ott fenn a légben
Lenn, kifosztott, haldokló remények.

Talán a belső zene, mi visszaránt
Felejtse el egy percre, mindazt ami bánt
Állj meg vándor! Hisz az élet csodás.

Életutad végén már nem szokás
A gyorsuló idővel vitatkozni
Csupán csak térdet és fejet hajtani.

Virág és pillangó

Mint mámoros pillangó a réten,
mely egyik virágról másikra száll,
nektárt gyűjt, kecsesen libben a légben,
megpihen, ha kedvesére talál.

Repülnék én is, ha szárnyam volna,
s te lennél az a nyíló virág,
többi a mezőn mélyen meghajolna,
látva szépséged, ezt a csodát.

Ha találkoznánk egy érzelmes nászban,
neked adnám szárnyaim hímporát,
élvezném, mit virágként nekem nyújtasz,
a nektárt, az illatot a virágporát.

Bár nem vagyunk virágok, pillangók sem,
szerelmünk mégis oly csodálatos,
a gondolat ott van, játszik eszünkben,
te a virágom, én a pillangód vagyok.

Fennen hirdeted

Fennen hirdeted ősi magyarságod,
Testedre tetovált jelképek sora,
Rovásírás és ősi magyar harcos,
Ki íjat feszít a jelenre, múltra!

De mondd vajon, tiszta-e a szándék?
Vagy csupán a harc szelleme hevít?
Földre tiporsz mindent senki sem számít,
Csak te! Ki egyedül tudja a tutit!

Az ősmagyarok tisztelték a nőket,
Te csak szolgának használod őket,
A szeretet számodra ismeretlen,
Mindent tönkretesz a környezetben.

Azt hiszed, mindig fiatal leszel?
Rajtad az idő vasfoga nem reszel?
Ne hidd, hogy így csak te vagy a menő,
Csupán csak kisstílű „időbűnöző”.

Mert szeretet nélkül élni nem lehet,
Mondják az ősi papírtekercsek.
Ez az elmúlt évekkel nem változott,
Ember így várhat gyönyörű holnapot.

Nem tudom, mire ez a rátartiság,
Lábbal tiprod, mit az ősi magyarság
Szent törvénynek tartott, óvta, védte őt,
Ki magzatát hordozta, szeretett nőt.

Külső jelek mind felépített álca,
Ne látsszon az igazi éned, másra
Kenhesd, mindazt, mit így majd elkövetsz,
Hátha a környezet hisz majd neked.

Sarat dobálsz és mindent bemocskolsz,
Nem vagy te más, mint egy gonosz kobold,
Nagy testbe zárt, kicsi törpe lélek,
Remélem, tudod, hogy miről regélek?

Lehetőséged volt felemelkedésre,
Te lesüllyedtél nagyon-nagyon mélyre,
Nem való neked az égi világ,
Inkább szereted a posvány mocsarát!

Ősi magyarság nagyon szép létforma,
De fel is kell nőni a feladatra.
Törvények, mítoszok és szép legendák,
Magyarok Istene csak így néz le rád!

Olvass hát ezekről ne felszínesen,
Ne csupán a harc legyen mi vezessen,
Ősi legendák úgy lesznek érthetők,
Ha szeretet vesz körbe, míg lejár az időd.

Karácsony paradoxona

Mint hófehér gyolcslepel, hó lepi a tájat,
A költöző madarak régen messze járnak,
Díszített fenyőfa a jó meleg szobába`
Alatta ajándék, a gyerekekre várva.

Rozzant, kicsi kunyhó, bent sötétség látszik,
Halvány fényű lámpa pislákolva világít,
Nincs díszített fenyő, nagyon meleg sincsen,
Osztozik a család a végtelen nincsbén.

Anya! Nekünk mért nincs, szól az egyik gyermek,
A hétköznapi is olyan, amilyen az ünnep,
Nincs díszített fenyőnk, nincsen ajándékunk,
Örülünk, ha legalább ilyenkor jóllakunk.

Anyja szeme könnyes, összekulcsolt keze
Ölében nyugszik, a fejkendője ferde,
Gondolkodik azon, vajon mit felelhet,
Hogy megértse sorsát ez a három gyermek.

Férjeura beteg és munkája sincsen,
Tönkrement a gyár, itt szanáltak mindent.
Betegsége miatt egyébként sem kapna,
Kinek van szüksége beteges munkásra.

Szóra nyílik szája könnyeit nyeldesve,
Ma van, kicsi kincsem, a legszentebb este.
Kulcsoljuk imára mindnyájan kezünket,
Hátha a Jóisten megsegít bennünket.

Abban az órában, gazdag úri házban
Három gyerek ül a nappali szobában.
Ajándékot bontják, hangosan pörölve,
Oly kevés nekik mit kaptak mennyisége.

Miért kapott Béla videó-játékot,
Én csak könyveket, meg sok társasjátékot,
Évinek miért jutott beszélő plüsskutya,
Mellé néhány baba, meg a sok új ruha?

Imádkozik a család, rozzant, kis házban:
Istenem, segíts meg, ne éljünk nyomorban!
Legyen asztalunkon minden napra étel,
Nem kell a gazdagság, mindennapi lét kell!

Gyógyuljon meg apa, legyen újra munka,
Ha lesz pénzünk anya a többit megoldja.
Összebújnak csendben, egymást átölelve,
Szeretettel teli a csodás szenteste.

Ha a gazdag ember adakozóbb volna,
Szegény asztalára is jutna néhány morzsa,
Néhány szép ajándék, télire tűzifa,
Talán jó falatok ünnepi asztalra.

Kicsi az ország, a szeretet végtelen,
Gondolj erre majd e szent ünnepen,
Adakozz ha tudsz, szeretettel bánva
Velük, kiknek étel sem jut az asztalára.

Ha adni tudsz, mindezt szeretettel teszed,
Meglátod, az ég is megsegít tégedet,
Mindaz, mi neked már szemét és kacat,
Lehet, hogy másoknak boldogságot hozhat.

Karácsony tájékán az úr a szeretet,
Kár, hogy ez az érzés csak néhány nap lehet
Uralkodó a földünk ezen tájain,
Biztos hogy később, mint levetett ócska ing,
Kerül a szemétre, kicsit sem habozva.
Aki megteheti, könnyen átlép rajta.

A szegénynek mi marad, csupán a szeretet,
Enélkül túlélni a nyomort nem lehet,
Gazdagság, szegénység, várva várt csoda,
Ez a karácsonynak paradoxona!

Lelkem húrjait hangolnom kellene?

Lelkem húrjait hangolnom kellene?
Mások szerint, néha, hamis a zene .
Tudom! Figyelembe kéne vennem,
az ő érdekeit, ki szóba áll velem.

Nem teszem meg! Mert az igaz beszéd
számomra mindennél sokkal fontosabb.
Nem lennék jó politikus vagy pap míg,
éltem lángja lobog, s felkel a Nap.

Ha haragszol, mert szemedbe mondom,
hogy hol hibázol, ki velem szóba állsz,
keress mást, ki hazug szavakat mormol,
elhiteti veled, hogy te vagy az ás.

Előbb, vagy utóbb, kinyílik a szemed,
rádöbbsz akkor, mi az igaz út.
Ha hazugságra fogékony az eszed,
akkor életedben minden felborult.

Ha számodra is fontos az igazság,
tanulni belőle soha nem vagy rest,
megérted akkor, hogy a hazugság
egyenes útra soha nem vezet.

Az egyenes út, s az igazság nehéz,
mindig keresztezi más érdekek sora.
Rombolni a hazugság gátjait, merész
vállalkozás. Néha baj a vonzata.

Elfogadsz ilyenek barátok maradunk,
ha nem, elválnak közös útjaink.
Nem adom fel az igazságot azért,
hogy szabadon zenélhess lelkem húrjain.

Világ bolondja

Legördült a függöny, a darabnak vége,
állva ünnepelte nézők közönsége,
színészt, ki csendesen állt a színpadon,
szemében könny, a szívében fájdalom.

Felgördül a függöny, harsog a vivát,
mosolyog, nem látják hatalmas bánatát.
Meghajol, szeméből a könny pereg.
boldogságtól, gondolják az emberek.

Pedig ha tudnák, ha éreznék talán,
milyen, "vígán" játszani egymás után,
ha elvették tőled a szép álmaid,
néhány szóval, mely a sárba taszít.

Érzés nélküli mondat oly kegyetlen:
Más az ideálom, más a kedvesem,
nekem az élet kell, élni akarok!
Melletted senki lennék, ha maradok.

Legördült a függöny, a darabnak vége,
a színész csak állt, remegett a térde.
De a belső hang egyre csak motyogta:
kinek kellesz még, te világ bolondja?

Tört álmaim

tört álmaim hullanak a porba
felettem ragyognak még a csillagok
mondja valaki nem egy jó „móka”
hogymagamtól távol magam vagyok

tört szilánkok között nyílnak virágok
vajon nekem jut-e majd belőle
csendemet szakító vad sikolyok
már nem hat rám a tétovák csendje

minden oly távol de mégis közel
megélni mindent mit még szeretnék
nincs sült galamb ha bambán nézel
mindent veszítesz de tiéd lehet még

ha égre nézel bár sárban taposol
kezed csak igazra a jóra tapsol

Töredék XIII.

Nem baj ha az ember néha kicsit örült,
cella ajtajában is egy örült örült.
Alkohollal teli zöldség, a falra hányt borsó
ha legurult torkodon az a néhány korsó.

Túl mindenben

Túl mindenben, sok tarka délibábon,
Éltem szakaszait már nem vizsgálom,
Megéltem, élem és élni is fogom,
Hogy meddig tart, bizony nem tudhatom.
Teszem a dolgom, mint mások, oly sokan,
Rajtam múlik, boldog, vagy boldogtalan,
Mi hátravan, az a számos hosszú év,
Csak jó lehet! Mert nincs arra oly érv,
Mely mást mondana, vagy írna elő,
Hisz előre sorsom nem rögzíthető.

Csak akarnod kell, hisz életed adott,
E körül forogjon a gondolatod,
Ne hagyj, eltérítsenek apró ügyek,
Célod: menj előre, utad ott vezet.
Szeretet legyen a szívedben mindig,
Süssön Nap, csapjon villám, essen eső,
Csak a derűs oldalt válaszd ki addig,
Még az utolsó órád el nem jő.
Ne vess, szeress és bőven szórjad szét
A szeretetet, mely csak a tiéd.

Az élet egy játék, bárki bármit mond,
Jó színész leszel, vagy udvari bolond,
Csak rajtad múlik, hogyan játszod el,
Szereped. Közönség fütyül vagy ünnepel.
Ülj le és gondold át, mit tettél eddig?
Hidd el a jó mérleg oly sokat segít.
Javítsd hibáid, legyen játékosod jó,
Meglátod, nem marad el az ováció.
Boldogság átsegít gondon és bajon,
Más lesz az életed, hidd el, barátom.

Mert ki szüntelen a múlton kesereg,
Nem lát utat, mi válságból kivezet,
Még több rossz éri, hisz vonzza azokat
Mindig körülöttük forgó gondolat.
Gondolatod óhaj, nagyon nagy erő,
Megkapod, ha nálad csak a baj nyerő,
Hogy panaszkodással teljen a napod,
Onnan fentről teljesítik óhajod.
Legyél hát vidám, a panasznak vége,
Pozitív gondolat legyen élted része.

Szeretteinkre emlékezve (Halottak napi emlékezés)

Az emlékezés lángja ég szívünkben,
s néhány gyertya szál az asztalon,
koszorúk, mécsesek a temetőkben,
hol szeretteink helye a sírhalom.

Rájuk emlékezünk, kik már elmentek,
megtalálták a fényes új hazát.
Most az égi országban pihennek,
várva azt a végső feltámadást.

Bocsássátok meg nekünk elhunytak,
mindazt mit elkövettünk ellenetek,
oly sokszor tettük, mit nem kellett volna,
félre lökve a felénk nyújtott kezét.

Ilyenkor mondják, késő a bánat,
de emléketek mindig bennünk él,
bár nem tehetjük jóvá hibánkat
e napon vezeklünk bűneinkért.

Rátok emlékezünk, fájón, remélve
találkozunk majd, újra, fenn az égbe'.

Vers kedvesemnek

Gyönyörű vagy! Súgtam a füledbe,
a mosolyod volt a válasz nekem,
alkonyati fény játszott szemedbe`,
erre még sokáig emlékezem.

Lemenő nap fénye tükröződött,
és bájos szempár szórta sugarát,
lelkünk akkor egybe ötvöződött,
azóta is éljük ezt a csodát.

Nem tudom meddig miénk ez az élet,
azt tudom csak, hogy szeretlek nagyon.
Ha próbálnak elszakítani tőled,
a küzdelmet érted büszkén vállalom.

Szerellemmel küzdök majd teérted,
Nnm engedlek el soha, jól tudom.
Mindenem tiéd és enyém a fényed,
hisz enyém vagy már drága csillagom.

Szomszédban... Európában

Idős néni görnyedten áll, előtte sírhalom,
Arcán fájdalom, s a könnyei végigfolynak,
Mondd, Uram! Mi az én hatalmas vétkem, mondd,
Hogy bűneim ily nagyon megtoroltad?
Elvetted férjem és elvetted fiam,
Gránát sok repesze vitte őket el,
Élhettünk volna szépen és csendben,
zokogására a temető csendje nem felel.

Előredől, könnye a sírra hullik,
Távolban csak a varjak hangja szól,
Imára kulcsolt két kezét tördeli,
Egy hang szól most hozzá a magasból.
Ne sírj! Hisz nekik már az a jó világ,
Letették a földi lét ügyét, baját,
Mivel igaz emberek voltak életükben,
Haláluk után itt élnek a mennyben.

Nagy jó uram! Szól a néni csendben,
Idegen érdekért haltak meg ők,
Magyarok Istene, kímélj meg minket,
Ne hagyd, hogy elveszünk idő előtt.
Senki nem törődik e maroknyi néppel,
Csak pajzsként tolják ott maguk előtt,
Hisz létünk is seb hatalom szemében,
Így haltak szeretteim, idő előtt!

Felelet nincs, csak szívet szaggató gyász,
Sírokat könnyeivel öntözi még,
A leszálló estben meggyújt egy gyertyát,
S elmond egy imát szeretteiért.

Fiú és férfi

Kicsi fiú, tizenegy lesz a nyáron,
lelkét már nyomasztja az élet terhe,
kinek higgynen, kérdi magában vádlón,
hisz kusza és zilált lett az élete.
Tudja, hogy egyrésről csak átverik őt,
mert nem mondják el neki az igazat,
akiben bízott, elcsábított sok nőt,
s a családnak csak a válás maradt.
Kicsi életébe új dolgok jöttek,
ez okoz most neki súlyos gondokat,
új lakás, új család, új elvárások,
megszokott, a régi, a múlté marad.

Egyik oldalról a csupa szeretet,
elvárás, hogy legyen jó a tanulás,
másik oldalról csak vádaskodás,
tanulás nem kell, csak játszadozás.
Zavaros lélekkel megy hétfőn haza,
meglátogatta vasárnapi apát,
nem köszön, vívódik, több nap kell arra,
elfogadja újra jelen otthonát.
E kettősségből sok rossz adódik,
nincs már sport és döcög a tanulás,
az, aki kicsi lelkét összetöri,
így áll most bosszút az elvált anyán.

Intelem a fiúnak:

Ne higgy feltétel nélkül, csak is azért,
mert olyan mondta, kire most felnézel,
mérlegelj, hisz ahhoz már elég nagy vagy,
hogy ki akar jót és ki rosszat neked.
Tanulj, sportolj, játssz, éld a gyerekkort,
mert oly gyorsan eltűnik életedből,
mit elrontasz, vissza nem csinálhatod,
bizony nem élhetsz csak az emlékekből.
Előtted áll a nagybetűs élet,
még bármi lehetsz ami szeretnél,
de soha ne bánts meg, akik szeretnek,
bosszúból elhintett rágalmakért.

Intelem a férfinak:

Nem az nevelés, ha mindent szabad,
nem is az a jó, ha nincs feladat,
az sem jó, ha gyűlölsz a másikat,
gyerek sínyli meg a hazugságokat.
Nézz magadba, rájössz, nem vagy te mártír,
sokat tettél, hogy a sorsod így legyen,
nem vigyázol, élet sok dolgot átír,
sors ökle ott táncol majd a fejedben.

A bosszú hidd el kétélű fegyver,
másnak akarsz rosszat, visszaüt majd rád.
Mondj igazat mert felkészülten várja
gyereked ezt a megnyilatkozást.

Gondolatok az életről

Hogyan élsz, tudod, azt magad döntöd el,
jó vagy rossz az irány, az is te leszel.
Korlátok között, mit magad építesz,
mit szabad akaratként fogadsz, ismersz.
Pedig csak félelmek, gátlások sora
mérgezi életed, napról napra,
de a szabadság nem az, barátom,
nincsenek törvények, fékek, korlátok.
Szabadosság, mely rombol és pusztít,
egyik végletből a másikba taszít,
bántasz másokat, mert örömet okoz,
miközben züllik emberi mivoltod.

Gátlás és szorongás eltűnne végleg,
elpusztul a világ, érzem, megérted,
mert a hatalomvágy, pénz imádata,
kergeti az embert vad háborúba.

Fontosabb lenne egy nyitottabb világ,
fényel, szeretettel tölti fel magát,
ember végre elfogadja önmagát,
félelmeit leküzdve szebb a világ.
Boldogság lép a baj helyére akkor,
eljöhet majd az áhított „aranykor”,
nem azért nem bántasz akkor másokat,
mert törvény tiltja, tudod, hogy nem szabad.
Szellemed végre új világot épít,
eszedbe sem jut, hogy kívánd a régit,
fejlődik szeretetben majd az ember,
kinek életébe beleszólni nem kell,

Legfőbb Értelemnek, csupán figyelni,
ahogy életét megéli mindenki.
Éled, aki vagy, sorsod és a karmád,
Akaratod szerint mind ezt szolgálják.

Az, hogy mivé válsz, felelősséged,
melyik útra lépsz, adja a döntésed,
fontold meg jól ezt, mielőtt elindulsz,
mert értékelni úgyis csak később tudsz.
Szeretett emberként ismert a világ,
vagy pusztítóként, mindez csak rajtad áll.

Karácsony van

Karácsony van, csodás ez az ünnep,
a nap is áttör a szürke ködön,
jelzi, a télből kell egy kis szünet,
ünnepet köszönti a fényözön.

Ha szeretet van, csodás a karácsony,
bár sokan nem értik a jóság szavát,
nem számít, hidd el, kedves Barátom,
a sok-sok ajándék és a díszes fád.

Éld meg szeretettel e csodás élményt,
töltse be szíved hálás szeretet,
Legfőbb Értelem segít, hogy megértsed,
ez az út, mi a magasságokba vezet.

Hálás vagyok én, mindenért mit kaptam,
az okos ember a rosszból is tanul,
szeretettel fogom követni utam,
tudom, az életünk majd jól alakul.

Kívánok békét és sok boldog napot,
neked, ki veszni látod a holnapod,
neked, Barátom, ki olvasod versemet,
így kívánok békés, boldog ünnepet.

Porlepte érzéseimben

porlepte érzéseimben
múltat szakít a gondolat
ugyanakkor az eszemben
érezem az idő elszaladt

megtörni látszó csendvarázs
hozzád repíti sóhajom
mint zümmögő sárga darázs
szúrja nyakon a holnapom

néha a csend a zaj helyett
olyan mámorító... talán
mint puha ágy jól megvetett
még ifjúságom hajnalán

sóhajtván elfogadom
élet tartozéka a zaj
szükségét nem tagadhatom
csend is lehet nagyon nagy baj

teremtés elnagyolt tudom
nehéz egyensúlyt találni
egód vezet a fájdalom
érzése csupán csak talmi

viccet fabrikál a sors ma
vagy rossz tréfát űz veled
hiába tart a zsoltosma
az ég már nem segít neked

imád nem jut el az égig
hamis a szó és a dallam
hazudsz kezdettől a végig
lelked már régen egy gollam

szép új világ így „szeretünk”
vagy nem de azért létezőnk

Ragyogj... Csillag

Idő szövete lassan ronggyá foszlik,
minden, mi leszakad, csak emlék csupán,
egy arc, egy szó, egy hang, olykor feltűnik,
s veszik feledésbe, csak úgy lazán.

Egy alak, egy arc. igéző tekintet,
mint csillag az égen úgy ragyog,
te ki láttad, soha nem felejtet,
szívedben hagyott mély lenyomatot.

Ragyogj Csillag oly gyönyörű szépen,
míg az ég, horizonton földet nem ér,
fényed világítson át messzeségen,
míg a szeretet szívünkig elér.

Nézőpont

Kenetteljes, szép szavak,
vajon igazat mondanak?
Hallgatom! Átszűrődik a holnapon,
s mögötte a kétes tartalom
hazugságra épül, jól tudom.

A világ még nem figyel oda,
más a gondja, más a baja.
Kiben bízatsz, hogy lehet,
hogy nem áll meg a lejtmenet?
Szívják most is a véredet.

Megtörhető az átok itt,
hol az igaz szó már avítt?
Kiforgatva a szó maga,
lázad az ész, de hallgat a ma.
Nem ér el hozzád jajszava.

Templomok csendje sem segít,
tudatlanságod rejtjeleit
nincs aki vegye, s kódolja át,
hogy érthető legyen a mai világ.
Építhesd a holnapot, előtte a mát.

Agymosásod lassan véget ért,
ha nem küzdesz meg a jogaidért,
ha minden úgy jó ahogyan van,
összefogás nincs csak egymagadban
küzdesz. Nem lesz helyed a holnapban.

Nekem miért nincs?

Anyák napján egy elhagyott gyermek monológja.

Nekem, mondd, miért nincs édesanyám?
Miért ver a sors engem ily korán?
Mit vétett kis szívem, hisz gyerek vagyok,
anya nélkül felnőni oly rossz dolog.

Ott hagyott engem az inkubátorban,
a kórházban, majd más otthonokban
nevelkedtem, de vágyom nagyon rá,
hogy megismerjem az édesanyám.

Adhassak én is virágot neki,
Szeretem! Hogy nem kellettem, nem érti
kicsi szívem. De megbocsájtok én.
Drága anyám, légy újra az enyém.

Ha nem szeretsz, vagy nem kellek neked,
szomorú leszek, de mit is tehetek.
Anyák napján így nevelőmnek adom,
szeretetem mert csak benne bízhatom.

Mégis köszönöm, anyám, hogy létezem.
igaz kívül rekedtem a szíveden,
virágot nem adhatok, szívem tiéd,
kívánom, sokáig, szeretetben élj.

Magányos éjszaka

Jeges szél süvít az éjszakában,
hideg fokozza lelki magányodat,
sarki lámpa fénye a szempilládon,
keresztül rajzol a falra árnyakat.

A takaród melege már nem elég,
vágysz egy vad és forró éjszakára,
képzelet képei gördülnek eléd,
hol a valóság és a vágy határa?

Hiszed, hogy egyszer neked is nyílik,
kertben rózsák és sok-sok virág,
fázósan, remegve, ebben bízok,
a szeretetre éhes szív világ.

Merengve fekszel most a magányban,
körülöttes néma árnyak sora,
a lelked hasad, hisz szétszakítja,
ha győz rajta a vad letargia.

Ne fogadd el, hisz nem ez az élet,
a mindenütt jó, de legjobb sehol,
hisz vágyaid is arról regélnek,
rád is vár a boldogság még valahol.

Ne add fel, csak húzd eveződet bátran,
a vágyak tengerén, vad viharon át,
küzdj, harcolj és nagyon akard végre,
téged megillető szeretetcsodát.

Napfelkelte

A tenger hulláma lágyan borzolja
a parti fövény homokszemeit,
hajnali fény még álmos bíbora
borít mindent hova a szem tekint.

A nap első sugara kibukkan,
a lankás domboldal fái fölött,
gyengéden simít végig a tájon
kagylóhéj csillan, homokszemek között.

Ilyenkor a zöld talán még zöldebb,
sok virág nyílik a domboldalon,
a part lassan élettel telik meg,
tengeri szél simít végig hajamon.

Szép a reggel, még felhő sem látszik,
minden oly békés és nyugodt a táj,
partra vetődő hullámokon játszik
kissé még álmos fényű napsugár.

Szeretek ilyenkor a parton ülni,
látni az égi és földi csodát,
ahogy a tájat az élet megtölti,
ha a Nap elkezdi szórni sugarát.

Mintha nem is

„Mint rossz kalmár, egy rézgarasért
árulod már fiadat, hazám
S ha csak egyet is megrebben a szám
- alkuvást az igaz szó mindig sért! –
csontos öklöddel nagyot ütsz le rám.”
Vöröss István: Mint rossz kalmár...

mintha nem is a hazámban élnék
olyan az érzés mi hatalmában tart
mit találnak ki még az „okos” elmék
hogyan legyen mindig hátraarc csak start

hogyan itt a hazámban előre menjünk
ne legyen kevés ki mindent megkap
végre kánaán legyen mit elérünk
büszkén várjuk hogy építhessünk holnap

„alkuvást az igaz szó mindig sért”
mert áruló vagy hisz másképp gondolkodsz
ököllel szavakkal támad rád miért
az ellen és neked nem lesz már jobb odsz

mint meglapulni a sarokba állva
mert keményen véded a hátadat
miközben köpködnek téged gúnyolva
te tudod még nem jött el a pillanat

hiszen a pénz körül forog itt minden
megszerzési cél csak a „húsos fazék”
a cél szentesít más vágy már nincsen
„oszd meg és uralkodj” beverve az ék

mikor tér vissza a józanész újra
rátalálunk-e majd a helyes útra

Kicsi falum

Kicsi falum, séta csendben,
emlékkel telt szívem, lelkem.
jönnék ide, nincs már hova,
ismerőse, sem rokona,
nem vagyok már a faluba,
senkinek, aki ott lakik,
a kötelék szakadozik.

Itt születtem én egykoron,
itt töltöttem gyermekkorom,
sok idő telt el azóta,
ide jártam iskolába.

Azóta a falu más lett,
új lakók és új emberek,
nem ismerik az emléket,
mely szívembe beleégett.

A barátok elköltöztek,
néhányan már "el is mentek",
ismerős még akad néhány,
a többsége nem ismer rám.
Elmagyarázzam, ki vagyok?
Nem teszem, hát elballagok.

Ott áll még szülői házam,
kicsit kopott, már nem olyan,
mint amikor elköltöztünk,
más lakik itt már helyettünk.

Vágyódásom itt ért véget,
megértettem más az élet,
kicsi falum szép emléke,
megmarad bennem örökre.

Itt van, megjött a Téliapó

Itt van, megjött a Téliapó,
prémes sapkája csupa hó,
szánja, zsákja ajándékkal tele,
várja a föld összes gyermeke.

Bebújik kíményen átmegy a falon,
gyorsan dolgozik, nagyon, de nagyon,
ajándék kerül cipőbe, zokniba,
az öreg Téliapó vígan osztogatja.

Virgács is kerül, ha nem voltál jó,
hisz mindent tud rólad a jó Téliapó.
Mondj neki verset, vagy rajzolj képeket,
így szerez örömet neki sok gyerek.

Közhelyek

Vér folyik szememből könny helyett,
megölnek, szétzúznak közhelyek.
Csak neked, csak most, és csak érted,
ha kívülállóként szemléled,
fel nem fogható, mi lázba hoz,
elkap, megrág, kiköp, vagy elkoboz.
Mindegy! Nem méltányolható szándék,
néha szívesebben tombolnék,
megértse végre a szédült világ,
nem kellene a közhelyek tovább.

Igaz szó kell, mely méltányolható,
nem elkendőző, nem kiforgatható.

Most vér folyik szememből könny helyett,
megölnek, szétzúznak a közhelyek.

Karácsony ünnepe 2015

Úgy látom, most sem lesz a Karácsony
fehér, pedig ezt én oly nagyon várom,
ha hó fedi be fehérén a tájat,
zöld fenyők hó alatt a fényben pompáznak.

Szerettem volna, hogy ebben az évben,
ha fehérbe borul karácsonyi táj,
de hiába a vágy, havat remélve,
ha lelkem e csodára hiába vár.

Ám zajongó elmém csitulni látszik,
mert újra itt van Karácsony ünnepe.
Díszített fenyőfán a fény szikrázik,
szívem szeretettel van most tele.

Nem az ajándék, szeretet a fontos,
ilyenkor van újra együtt a család.
eszembe jutnak régi karácsonyok,
s szeretetteljes a találkozás.

Unokák öröme feldobja lelkem,
hangjuk csilingel, mint ezüstharang,
mosolyuk mennybe repít fel engem,
ha átölel egyszerre négy kicsi kar.

Így szép a karácsony, ha nem is fehér,
ha sáros, latyakos, borongós, szürke,
a szeretet minden szépséggel felér.
Barátom, mondd, egyetértesz vele?

Kedvesemnek születésnapjára

Fiatal vagy, magad is láthatod,
mert a kor nem más, csak egy állapot,
mit látsz a tükörben, csak rajtad áll,
ha megbékélsz magaddal, idő elszáll.

Lelked fiatal, ezt soha ne feledd,
nyújtsd felém bátran a két kezedet,
ha bánt az élet, ne vess egy nagyot,
azonnal tovaszáll a gondod, bajod.

Az élet szép, ezt te is jól tudod,
e körül forogjon most gondolatod,
szeretet hassa át a pillanatot,
kívánok sok boldog születésnapot.

Koszorúzás Újszentiván

Sok őszülő ember ifjonti hévvel,
találkozott most fontos helyszínével
életének, hol egykor élt, dolgozott
katonaként szolgált hazát, holnapot.

Radar sugárzott, láthatatlan jelet,
hol naponta védték honi légteret,
már emlék, mit idő megszépített
"Radaros vagy!".Élet bárhova repített.

Emléktábla csak az épület falon
emléket idézni évente összehoz.
Bár már itt semmi sem a régi,
de a képzelet újra felidézi.

Koszorúzás, beszéd, emlékek sora
felidézi sok-sok itt volt katona,
tiszt és tiszthelyettes, sorállomány,
asztalnál emlékszik, jobb is volt talán.

Oly sokszor felhangzik: "Árpád apánk",
róla szól a legtöbb anekdotánk.
Szolgálatvezető volt, ember is egyben
emlék idéződik róla egyre szebben.

Sok régi emlék, a rossz is megszépül,
mint barát búcsúzunk egymástól legvégül,
jövőre ugyanitt, veled is bajtársam
óvjon a Jóisten ebben a világban.

Vártam egy választ

Várok egy választ,
Mely hideg vagy meleg,
Kapok is egy választ,
Mely se hideg, se meleg.

Mit kezdjek most ezzel,
A titok titok marad.
Nincsen több kérdésem,
A vers is abbamarad.

Öreg vagyok talán?
Bár azt nem érzem én,
Tükörbe nézve reggel
Fiatalos szempár néz felém.

Ha jobban megnézem
A tok rajta öreg,
De látszik még a tűz,
Emberek! FigyeljeteK!

A kor csak egy állapot,
Hidd el kedves olvasó.
Nem minden a külső,
belül a tűz szárnyaló.

Születés sem rajtam múlt,
Elmenni sem én akarok,
Fent döntenek arról,
Hogy milyen sorsot kapok.

Próbálok szépen élni,
Nem bántani másokat,
A mindent is elérni,
Visz előre az akarat.

Szeretve égni,
Szolgálni sorsomat,
Egy-egy szírmot letépni,
Élvezni édes illatokat.

Lassul a tűz, izzik a parázs,
Még táncba visz az élet,
Vagy egy szép tanár.
Kavarja fel a létet.

Vártam egy választ,
Mely hideg vagy meleg,
Kaptam is egyet,
Mely se hideg, se meleg.

Mit kezdjek most ezzel,
Langyos lett az érzés.
A titok titok marad,
Nincsen több kérdés,
vers írása is megszakad.

Töprengés

Miért fáj, ha el kell hagynod őt,
Miért nagyon, ha idő előtt,
Mi tart vissza, hogy pillanat alatt
Hozz döntést, ha az vihart fakaszt?

A szép emlék olykor visszatart,
Bár tudod az ész már mást akart,
De még benned él a pillanat,
Láttad, megszeretted perc alatt.

Nehéz ilyenkor a szív, csupán
Emlék nem köthet sírig talán.
Gondold át, mielőtt eldobod,
Együtt töltött sok évet, hónapot.

Esélyt adtál, többet, mint kellene,
Mért neked fáj, hogy nem éltek vele?
Új élet számodra mit tartogat?
Jót, rosszat, vagy csupán álmokat?

Döntés tiéd! De nagyon nehéz,
Nem segít rajtad már a józan ész.
Belevágsz, maradsz, te döntöd el,
Életet élni, nem elszenvedni kell.

Vágyak és álmok

Az ég és a tenger azúrkék,
S a part csupa fehér homok.
Távolban itt-ott kisebb dúnék,
Rajtuk fák vagy olaj-bokrok.

Izzik a levegő, a szerelem,
Az est szép a párás köveken,
Ott élni, úgy, ahogy szeretném
Vele, kit nagyon szeretek én.

Megélni sok gyönyörű napot,
Áldani sorsom, hogy ide hozott.
Találni együtt harmóniát,
Ölelni vállát, karcsú derekát.

Szeretni, hisz ettől szép a lét,
Hol az ég, a tenger csodaszép.
Hullámok játéka dúdol altatót,
Közben mellette, vele álmodok.

Szegénység karácsonykor is?

Ha Adventnek vége, itt a karácsony,
Többen osztoznának egy szelet kalácson,
Ha jut! Ha nem, akkor a kenyér is jó lenne,
Ha karácsony reggelén a Jólét is érkezne!

Reménytelenség

sötétben élek fény nem világít
az alagút hosszú nyirkos, hideg
lábam visz előre ez nem segít,
ha remény is elhagy lesüllyedek

nem adhatom fel megyek előre
csak botorkálok a sár visszahúz
így nem jutok soha fel a fényre
az élet súlya egyszer összezúz

kusza gondolat röpköd fejemben
a kitörési pont nem létezik
utat törve sűrű rengetegben
a holnap számomra megérkezik

hinnem kellene miben és kiben
távolba veszett a boldog idő
hálni jár csak a lélek már bennem
szép halálhoz vajon lesz-e erő

Oly sokszor

Oly sokszor szerettem volna nyerni,
megkapni végre a bőségszarut,
szegénység göncét végre levetni,
megtalálni elrejtett kiskaput.

Nevetni az életem vidám szívvel,
hisz minden, mit akarok, enyém lehet,
kegyet gyakorolni ellenséggemmel,
kalácsot enni most kenyér helyett.

Könyökölve haladni előre,
hisz ott fenn csak a kék ég a határ,
ilyen áron juthatnék tetőre,
ahol a nyertesek serege vár.

Törött gerinccel, érzések nélkül,
alázva magam és „jótevőm” neked,
hurrázva és hajbókolva, végül
rájöttem! Így én sosem nyerhetek.

Azért ma is folyton nyer valaki.
Soha nem más, csak mindig ugyanaz.
Többi jelölt szolgaként, követi,
hátha a koncból marad egy darab.

Sötét a táj

Sötét most a táj és remeg a föld,
villámok csapkodnak itt és amott,
félve nézed a természet tombol,
nem tudod megéred-e a holnapot.

Minden sötét, már a lelked is fél,
nem látni sehol éltető napot.
Lassan teret nyer a reménytelenség,
tudod, hogy elbuksz, ha most feladod.

Reménysugár mibe kapaszkodni tudsz,
bárhova tekintesz, nem leled sehol,
csak kín, gyötrelem és fájdalom, mit láatsz,
szikrája sincs boldog létnek sehol.

Az akaratod visz előre téged,
nem adhatod fel, te is jól tudod,
megroppant gerinccel emeled a tétet,
hisz a boldogság vár téged valahol.

Sárban csúszkálva, nyálkás testek között
küzdesz azért minél előbbre juss,
meglásd az alagút végén a fényt,
ne legyen semmi ami visszahúz.

Kijutottál, megkönnyebbül a lélek.
vihar, mi tombolt, odaát maradt.
szeretet átfog a boldog léted
feledteti a bajt pillanat alatt.

A küzdelem, mit ezért folytattál,
látod, hogy nem volt hiába való,
szeretet, boldogság, amire vágytál,
ekkor lesz igazán kézzelfogható.

Sárosan, bátran, nagy akarattal,
haladj utadon vad viharon át,
soha ne higgy a hazug szavaknak,
hiszen messze van még a Kánaán.

Megérkezel fázva, bőrig ázva,
kimerülve folytonos harc alatt,
fény átölel, boldoggá tesz, várva,
hogy lemossa a rád rakódott sarat.

Megtisztulva, ember módra élni,
kék bolygón, hisz ezért születünk meg.
Holnap rémétől ne kelljen már félni,
óvd és véd a létbe vetett hited.

Karácsonyi gondolatok

Süvít a szél, át a téli tájon
Hull a hó és itt van a Karácsony
Zöld fenyő ágát, hó gallér borítja
Súlya alatt az ág, földet súrolja.

Távolban egy templom harangja jelzi
Az éjféli mise kezdetét veszi
Megszületett hát a várva várt gyermek
Szeretetével a bűnöket váltja meg.

Ilyenkor eszembe jut gyermekkorom,
Vártuk a telet, havat, a Karácsonyt,
Szeretet ülte meg akkor a házat,
Díszes fenyő alatt, ajándékok vártak.

Nem volt még Legó, Xbox, számítógép,
De sokat játszott, akkor az aprónép,
Fából volt a vonat, építőkocka,
Építhetél várat, házat az asztalra.

Csendes volt az utca, vastag a hóréteg
Álmomban e képek, gyakran visszatérnek
A család, a szeretet volt akkor az érték,
Ma a pénz imádat, az egyetlen mérték!

A gyerekek akkor is kreatívak voltak,
Csutkából, kocsit és lovat fabrikáltak,
Tudtak a szalmából szép dolgokat fenni,
Apró ajándéknak, igazán örülni.

Szeretem én ma is Karácsony ünnepét,
Szeretet ilyenkor lelket átmelegít,
De miért csak erre a néhány napra,
Miért nem tart ki, hosszú hónapokra?

Bízom abban, hogy az ember változik,
Újra felépíti veszített értékeit
Ember lesz újra, szeretettel teli,
Karácsony szelleme segít ebben neki.

Süvít a szél, át a téli tájon
Hull a hó, itt van a Karácsony
Zöld fenyő ágait, hó gallér borítja
Súlya alatt az ág, a földet súrolja.

Lehetnék én s te, a zöld fenyőfa,
Lelkünk és szívünk sok gond és baj nyomja,
Karácsony ünnep vigasztaljon minket,
Világ változik, egyszer talán jobb lesz.

Barátom, hidd el, a szeretet gyógyír,
Karácsony ünnepén ez nagyon jó hír.
Szeresd az embert, szeresd a családot,
Gond, baj mely nyomorít, oszlik, meglátod.

Léted a tét!

Nyílik az ajtó,
Kinn a sötét,
Uralja a tájat,
És a verőfény,
Oly messze van.
Az idő rohan.
Próbálsz aludni,
Egymagadban.
Magányra termett
Léted örül,
Hiszen magadban
Sem vagy egyedül.

Gondolat villámok
Cikáznak tova
Agyad üstjében
Tervek sora
Forr, mint a lúg.
Melyik lesz jobb?
Döntsd el magad.
Hiszen az életed
Az akarat
Diadala lehet
Ha megfogadod
Magadat soha
Cserben nem hagyod.
Életed nem lesz utópia
Hol akarod ott vár
A szeretet hona.
Ne riasszon soha
Kinn a sötét
Időd, mint a tenger
Hisz léted a tét.

Tűzd ki a célt

A vágy, mi benned s bennem él,
Hozza közel a jelent s jövőt,
Az emberi akarat sok mindent elér,
Lebontva gátat, magas kőfalat.

Ha az előítélet már ledőlt,
Újrakezdjük, mert szabad,
Szeretet és azonos akarat,
Állítja helyre majd a dolgokat.

Csak akarni kell.
De nem tunyán, sután,
Ímmel-ámmal, félelemmel
Átmulatott éjszakák után,
Félve a jövőtől, küzdeni nem lehet.

Ha mindig a hátad véded,
Minden elveszett.
Ha sarokba szorítva éled életed,
Utat a győzelemhez soha nem leled.

Emeld fel az arcod,
Rázd le a közönyt,
A béke útján téged,
Az élet köszönt.

A harc, melyet vívnod kell,
Csupa fájdalom és kín,
Ha mindenén átsegít, szabad leszel,
Az érzés, mely újra téged hív,
Amit csak olyan ember érezhet,
Kinek jólesik a virágok közt
Egy mély lélegzet.
S a friss levegő lehántja majd rólad
Szennyet, mocskot, érzést, hogy elnyomtak.

Tűzd ki a célt, akarj egy jobb világot.
Ahol a szeretet tüze ég és a lángot
Te viszed tovább, ha kell, a fogaid között,
Néha csúszva, mászva, akadályok fölött,
Ha megvalósul álmod, annak ellenére,
Hogy cédák és latrok fogadtak vesztedre,
Tárd ki a szíved, s fénye eljut oda,
Hol szolgaságban él az emberek hona.

Téli hajnal

Vöröslő fénnel kel fel a hajnal.
A tájon, most minden csupa fehér.
Kontrasztos vörös, fehérén játszik,
Lábnyom még nincs, oly idilli a kép.

Születés misztériuma

Egyszer véget ér egykedvű magányod,
Kuckód, mi védett, elhagyott, kitárult,
Körötted a világ, micsoda fények,
Kézbe vettek téged, maszkos emberek.

Tudtad, hogy így lesz, magad akartad,
Mi most megtörtént, már előre tudtad,
Halványul a tudás, előkészületről,
Homályos az emlék erről az egészeről.

Érted, mikor mondják: három kiló hatvan,
Nézzétek, milyen gyönyörű haja van.
Egészséges és gyönyörű kisgyermek,
Anyuka, apuka rá büszkék lehetnek.

Válaszolsz is erre, de senki nem érti.
Folyton sírsz... jó a tüdeje néki.
Azután enni kapsz, meleg puha halmon
Megnyugszol, a dobbanást újra hallod.

Elmondanád mindazt, mit magaddal hoztál,
Melyre felkészülve olyan büszke voltál,
Ezt a beszélgetést nem érti meg senki,
Nézd, de szépen gügyög, mondja majd mindenki.

Szép lassan felejtet korábbi életed,
A gondos nevelés majd más útra vezet,
De addig még tudod, nagy út van hátra,
Támaszkodnod kell majd anyára, apára.

Érzed, hogy szeretnek, már nem is hiányzik
Az, ahonnan jöttél, az a másik létsík.
Érzed, már jártál itt, élet nem mostoha,
Ez bizony a születés misztériuma.

Téli tavaszvárás

Hová lett a szép ősz, a sárgult levél?
Házak között tombol már a hideg szél.
Port kavar vagy havat és ha csendesül,
Fázósan húzod össze kabátod, érzed belül
A kérdést, mely ott motoszkál régen benned,
Elhagyott, pihen vagy kihűlt a szerelmed?
Nincs válasz! Csak mardosó kétség, fájdalom,
Mely túlmutat minden elfojtott vágyadon,
Kitaposott utat már nem mutat neked,
Pihentető álm marad, zshivaj helyett.

Miért forgolódom vetett ágyamon?
Miért virrasztok, miért nem álmodom,
A szépről, a jóról, igaz szerelemről,
Ha már itt hagyott, elköltözött szívemből?

Néha felhők közül, csak egy pillanatra,
Kivillan a nap, fénye száll homlokomra,
Felvillan a remény, hogy egyszer még talán,
Jön a télre tavasz, tavaszra a nyár.
Megszépül újra a most pusztá természet,
Szerelem virágai, szívembe visszatérnek.
Újra lesz madárdal, mezőn szép virágok,
E tiszta képre én már nagyon vágyok.
Bár most a hideg, a jeges szél az úr,
Egyszer véget ér és a tavasz kivirul.

Karácsonyi hangulat

Karácsony este tűz ég a kályhában,
a szobában kalács illata száll,
várjuk az urat, ki kisdéd képében
megváltásunkra ma a földre száll.
Templomok harangja ércesen kondul,
betlehemi jászolban egy kisdéd vár,
az éjféli mise liturgiában,
a csoda, ha hagyod, szíven talál.
Szeretet járja át a szívet, lelket,
örülünk, hisz otthon együtt a család,
díszes fa alatt ajándékok vannak,
gyerekek köszöntő dala égbe száll.

Oly szép az este, oly varázslatos,
szívből kívánod, ilyen csodálatos
legyen az életed többi napja is,
megérted a szeretetet, ebben segít.
Öleld családod, fogadd be a szépet,
a Karácsony este erre tanít,
tedd félre a gondot ami bánt téged,
a Legfőbb Értelem ebben segít.

Oszd a szereteted most két kézzel,
túlcsordult cseppje rád majd visszaszáll,
ha a Karácsony feltölt szeretettel,
ez adja életed savát-borsát.
Ha elmúlt az este, aludni térsz majd,
mormolj el csendben egy hálaimát,
Karácsony így lesz a legszentebb napod,
Üzenete kísér életeden át.

Legyen mindenkinek boldog Karácsony,
szűnjön meg végre minden, mi szomorú,
az életedből, kedves Barátom,
tűnjön el minden baj, sötét ború,
neked, aki olvasod, ezt a verset,
kívánok áldott Karácsony Ünnepet.

Karácsonyi intelem

Nem értem!
Az ember ennyire szertelen?
Csak az érdekl: mi juthat nekem?
S ha a kezét imára kulcsolja,
a pénzszerzés a mozgatórugója.
Nem érdekl a rongyos hajléktalan,
jobb sorsra váró, szegény boldogtalan,
csak a saját érdeke vezérli,
sokszor a szomszédját sem ismeri.

Közöny, lenézés, ma bizony a trendi,
agymosó gépen, TV-n is ezt nézi.
Ha szeretettel fordulnak feléje,
bizony nem tudja mit kezdjen vele.
Rosszat gondol és elméleteket gyárt,
nem vallod ezt, rád kígyót, békát kiált,
elmond mindennek, megoszt, gyűlölködik,
csak a vagyon ér neki valamit.

Talán karácsonykor nyílik az álarc,
rövid időre, más arcokat láthatsz.
Néhány napra ilyenkor szeretet az úr,
a fellángolás oly hamar elcsitul.
Csak a szeretet az igazi forma,
eljuttat mennybe, csillag otthonodba.
Szíved mélyén te is tudod, érzed,
szeretettel a legtöbb cét eléred.
Ha követnéd azt mit sorsod tanít,
csodás Kánaánt varázsolhatnál itt.

Nem értem!

Ember! Hova juthatsz majd el így,
ha már a tanítás rajtad nem segít?
ha vakon követsz ideológiát,
melyről azt sem tudod, segít vagy árt.
Képes vagy szétdúlni családokat,
azért, hogy neked legyen igazad.

*

Remélem, az ünnep segít majd neked,
Megérted majd mit kell cselekedned,
szeretet vegye át irányítást rajtad,
Ember! Hidd el szurkolok magunknak.

Táncolnék...Veled

Egy lassú tangót táncolnék veled,
csak veled és soha senki mással,
lágyan fognám a derekad s kezéd,
eltelnék bőröd, hajad illatával.

Argentín módra csodálatos tangót.
zenére, mely ott, csak kettőnknek szólna.
virtuóz játék, a hegedűszólót
hallgatnánk, benne szívünk egy darabja.

Vágyódva néznék gyönyörű szemedbe,
lehelnek csókot fehér nyakadra,
értünk táncolnánk érzéki zenére,

vágy talán benned is feltámadna.
Szépséged csodálná, aki nézi
Táncot. Boldogság. Oly jó így élni.

Szeretném

Szeretném nézni a Hold sugarát,
ahogy szemedben tükröződik vissza,
szeretném meglátni azt a csodát,
vágyad keresve nézel a holnapba.

Szeretném, ha a nap kósza fénye,
megcsillanna bársonyos hajadon,
nyári szellő lágyan borzolná össze,
miközben átölelné mindkét karom.

Szeretném, ha ehhez a háttérben
a partot ért hullám adna zenét,
ahogy megtörik a parti mellvéden,
apró vízcseppet szórva szerteszét.

Szeretném érezni a csókod ízét,
látni a vágyat, hogy te is akarod,
az apró borzongást bőröd felszínén,
mikor nyakadra puszikat adok.

Szeretném átélni a vad éjszakát,
hol egymásba olvadó testünk lázad,
követelve az ember ősi jussát,
szerelemnek éljen, ne csak a mának.

Ha a szerelem szeretetté válna,
hosszú, talán végtelen időre,
megélni együtt, a holnap varázsa
szépségét, s szeretni szeretve.

Oly sok minden az, mit szeretnék még,
az időm véges, lassan lepereg,
mint a homokszemek hullanak rég,
utam lassan a végéhez közeleg.

Él bennem a remény, talán egy másik
életben mindezt majd szerethetem,
nem lesz feltételes mód, csak az számít,
mit akarok és azt elérhetem.

De szálljon szabadon a gondolat,
oly jó álmodni, s ha mégis teljesül,
csodás az érzés, mely elkísér oda,
hol utam végére majd egy pont kerül.

Szerelem

Mintha lebegnél a szárnyadat bontva
levegőben fenn, szabadon cikázva,
minden virágról folyton nektárt lopva,
édes csókot adsz kedvesed arcára.

Hogyha szerelmes vagy más lesz a világ,
rózsaszínben játszik minden amit láatsz.
Hiányzik a kedves? Belemar lelkedbe,
ha eltűnik napokra nincs a közeledbe`.

De ha újra látod, mosolyát imádod,
lelked zivatarát neki megbocsátod,
feleded nyugtalan, álmatlan éjszakát,
s ölelnéd magadhoz most órákon át.

A szerelem ilyen, öröm és fájdalom,
véget ér... számodra az lesz a borzalom,
míg szeretsz, lehoznád neki a csillagot,
elhagyott, megjáród egyedül a poklot.

Szerelem nélkül élni nem lehet,
mely felszabadítja minden érzékedet.
Meváltozol! Hidd el, előnyödre válik,
érzések emlékként kísérek halálig.

Első csókra mindig emlékezni fogsz,
lehet a szerelem vége jó, vagy rossz.
Ezt az egyet soha nem felejtod el,
ha eszedbe jut, szíved hevesen ver.

Szívedből ne zárd ki soha a szerelmet,
nélküle sivár, egyhangú az élet,
hála Istennek, nincsen korhoz kötve,
hogy fiatal és öreg egyaránt élvezze.

Szabadság

Szabad életben szabad a szív,
hol nagy a szükség, hamvad a tűz,
minden a szeretet, mely odahív,
a gonosz érzés rabláncra fűz.

Szabad világban szabad szeretni,
szabad a gondolat, megfejthető,
nincs mit titkolni, csak tisztán kell élni,
csak ez az ami megszívlelendő.

Szabadon élünk és szeretjük egymást,
szabad lelkünk szárnyakat növeszt,
a világ kitárul, de nem látunk mást,
mint egymás szemében a szerelmünket.

Szabadság lángja áthatja a lelket,
összük meg az érzést mindenkivel,
szabad legyen mind, ki e földön élhet,
s ne cseréljen többé soha senkivel.

Tisztelet néked

Tisztelet néked, Istenem,
Ki a fiad áldoztad értertem,
Az emberért, ki hitvány,
Életében roppant silány,
Kiből lassan kiveszett
Az érzelem, a szeretet.

Bár karácsonykor visszatér,
Néhány napig csak jót ígér,
Majd lassan szűnik a varázs,
Úgy tűnik el, mint a darázs
Csípése a testedről,
S szíved már nem tündököl.

Majd ismét eltelik egy év,
Karácsony várása csodaszép,
Érzéssel teli időszak lesz újra,
Az ember rálép a szeretetútra.
Néhány napig EMBER lesz talán,
Ki helyet foglalhatna Isten oldalán.

Mire jó ez a változó világ?
Ma szeretet, holnap nem gondolnak rád.
Félredobnak mindent,
Miben pár napig hittek.
Zűrös, zavaros a holnap varázsa,
Agyad már csak a pénzt imádja.

Tisztelet néked Teremtőnk,
Ki a fiad áldoztad miattunk,
Az emberért, ki hitvány,
Életében roppant silány,
Kiből lassan kiveszni látszik
Az érzelem, s a szeretet hiányzik.

Mese egy lehullott falevélről

Séta közben a nagy parkba',
sárgult levél hull vállamra,
lecsúszik onnan a földre,
én meg lehajolok érte.
Kezemben tartom, nézem erezetét,
ekkor a levél elmond egy mesét.

Ágvégen, rügyként jött világra,
óvta, nevelte a fának ága,
eső áztatta, szél gyakran cibálta,
de nem engedte elveszni a fája.
táplálta bőven, napsugár segített,
termelt oxigént, sok-sok port kötött meg.

Hűvösödni kezdtek majd a hajnalok,
nap sem sütött a felhő esőt hozott,
levél fázósan reszketett az ágon,
madár csak néha jelent meg a fákon,
érezte, hogy lassan megöregedett,
egyre vadabbul tépték a szelek.

Környezetében egyre több levél
indult végső útra a föld felé,
fa alatt vastag réteget képezve
fedte a talajt, avar lett belőle.
Emberek jöttek, összeseperték,
a leveleket nagy zsákokba szedték.

Ma a fa döntött, őt is elengedte,
lassan, lebegve indult le a földre,
így érkezett a vállamra csendben, puhán,
lehajoltam érte, azt kérte csupán,
ne dobjam szemétre, ne dobjam zsákba.
Keretezve tettem szobám falára.

Mikulás-éjszaka

Rudolf, Villám, Ágas, Pompás,
Íjas, Üstökös, Csillag, Táncos,
Táltos, kilenc rénszarvas táltos
a szánkónál izgatottan vár most.

Várják, a főmanó befogjon,
minden ajándékot felpakoljon.

Télapó is foglaljon helyet,
induljon végre az égi menet.

Kezdődjön hát a vad vágta,
utat Rudolf orra mutatja.

Reggelre minden kis cipőbe,
ajándék kerüljön végre,
sok-sok kisgyermek örömére.

Dobog harminchat pata,
szikrát szór az ég alatta.

Ha a szikrát te is látod,
teljesül a kívánságod.

Nem voltál jó? Virgács is lesz,
ezt is kap ma sok rossz gyerek.

Ajándék osztásnak reggel vége,
visszatérnek hát Lappföldre.

Ha lappföldi tájra érnek,
egy évig vígan legelésznek
a rénszarvasok, Télapó is pihen,
csak manók dolgoznak serényen,
hiszen gyorsan elszáll az egy év,
jövőre is legyen sok szép ajándék.

Tényleg?

Tényleg? Csak a mátrix segít nekünk,
hogy leéljük oly sokszor silány életünk?
Agyunk által épített világ a létünk?
Mindez illúzió? Melyben csak szenvedünk?
Itt minden valóság csupán csak képzelet?
Idegpályáinkon villódzó elektromos jelek,
az élet, miben hiszünk, csak egy drótköteg,
mit tarkódhoz kapcsol a végtelen hited?
De ki mozgat szálakat és ki konfigurál?
Klaviatúránkon, vajon ki játszik tovább?
Hardver az agy és szoftver a képzelet,
a hited sem más, csak impulzus jelek,
mely vibrálva közvetít sok információt,
talán meg sem érted a reformációt!
Ha néha elborít egy érzelem láva,
csak állsz a járdán, lábaidat váltva.
Gondolkozol! Vagy csak úgy hiszed,
ha nincs fogódzód, a hazugság betemet!

De a kérdéseidre a válasz, csak odaát,
akkor talán megérted mindazt a logikát,
mely felépíti ezt a számodra szűk világot,
ha kihúzzák a csatlakozót, lehet, nem sajnálsz.

Szilveszter van

Szilveszter van, az év utolsó napja,
felkészültünk már a nagy forgatagra,
csendül a pohár, pezsgővel tele,
éjfél üt az óra, Újév kezdete
itt van. De ne törődj most semmivel,
hisz múltra, jövőre senki nem figyel.
A vigasság a fontos, még sírva is,
magyar ember a boldogságban hisz,

ha néhány pohárral elfogyaszt,
most a józanság, csak írott malaszt.

Mert a feszültséget oldani kell,
s néhány pohár a mennybe emel.
De másnap! Csak a másnap ne volna,
sokkal szebb lenne ilyen ital-túra.
Most Szilveszter van, ünnepelni kell,
az újévi boldogság csak így jön el,
mert vársz egy meggyőző, tiszta holnapot,
reméled az élettől ezt megkapod.
Ezért kiáltod, poharad emelve,
Himnusz hangjára, bele az éterbe,
megszenvedtük, hidd el, tegnapot, ÉLET!
Adj nekünk végre, boldogabb Új Évet!

Szeretet

Szeretet! Ízlelgetem ezt a szót,
szeretet, itt látom már a valót.
Szeretet. Ember, tudod, mit jelent?
megváltoztatja a jövőt, jelent.

Szeretet, ebből már sosem elég,
szeretet, tiéd minden jó és szép,
szeretet, számodra mindent jelent,
akármennyit adsz, nem fogy ki sosem.

Szeretve szeretni legszebb dolog.
repülsz a légben, közben láthatod,
a sok szép virág mind neked nyílik.

Ha szíved kitárod, befogadod,
a szeretetet, és minden napod
ezután csodálatosan telik.

Szabad vagyok

Szabad vagyok, mint egy kicsi madár,
mely a természetben ide-oda száll,
ha megfogsz és többé nem eresztasz,
kalitka ajtaját el ne reteszeld.

A szabad madár nem élhet soha
bezárt ajtajú kicsi kalitkába'
tér, melyet neki adott a természet,
erre helyre bele nem férhet.

Én is ilyen szabad madár vagyok,
válladra szállok, ha nagyon akarod,
repülni támad kedvem, hát megyek,
láttam, mit akartam visszatérek.

Hisz kalitka nélkül is rabod vagyok,
megigézett szemed, ahogyan ragyog,
szeretlek téged, ezt te is tudod,
kalitkába zárva, tudd, elpusztulok.

Mit akarok

mit akarok és mit várok még el
ott fenn hunyorognak a csillagok
az élettől mi telve volt reménnyel
a régi csillagfény rég megkopott

sokkal kisebb már a gyertya lángja
kanóc is egyre jobban fogy tudom
gondolatom még mindig azt várja
lesz még néhány gyönyörű tavaszom

lesz még néhány gyönyörű tavaszom
gondolatom még mindig azt várja
kanóc is egyre jobban fogy tudom
sokkal kisebb már a gyertya lángja

a régi csillagfény rég megkopott
az élettől mi telve volt reménnyel
ott fenn hunyorognak a csillagok
mit akarok és mit várok még el

Mi végre vagy ember a földön?

Mi végre vagy ember a földön?
Miért élsz úgy, ahogy mostan élsz?
Miért teszed kockára a sorsod?
Hisz mindent veszíthetsz! Mondd, miért?

Harcolsz, gyilkolsz, hisz istened a pénz,
felejtet, mire és miért születted,
örömet okoz, ha kit eltiportál
a sárba taposva, könnyörögve néz.

Büszke vagy arra, mit eddig tettél,
szerinted a sár terád nem ragad,
hisz felsőbbrendűbb vagy minden lénynél,
ki e földön él, vagy élnie szabad.

A legfőbb erő, ki téged alkotott,
saját képére formálgatott,
beléd ültette, te vagy az egyetlen,
adott mindehhez szabad akaratot.

Nem arra adta, hogy imádd a rosszat,
saját célodra használd a tudást,
alkotó erőddel tiporj másokat
istenednek mormolj hamis imát.

Elmondom most, te mire születted,
mire alkotott, ki téged teremtett.
embernek, kit lehet, kell szeretni,
s aki szeret más embereket.

Kiről sugárzik az alkotó láz
közösségért, az embertársakért,
ki segít másokon ha bajt lát,
s az önzés hozzá fel nem ér.

Ki mindig csak a jót és szépet látja,
s ha baj éri, abból is tanul,
hogyan kövesse el a hibát újra,
nem vár dicséretet érte jutalmul.

Ne dőlj be hamis ígéretnek már,
látszólag teszik jobbá az életed,
hiszen szükség csak addig van rád,
míg céljaikra használhatnak téged.

Alkoss hát, légy a teremtő erő,
minden utadra a szeretet vigyen.
ha túlcsofordul, osztogasd bőkezűen,
visszakapod majd ezerszeresen.

A szeretet, hidd el, eltöröl majd
minden bajt mi eddig téged ért.
felemel oda, ahova való vagy,
nem kell már küzdeni a létedért.

Magasabb síkon, csak így lehet élni,
ennél csodásabb nem lehet soha,
ember, erre alkottak, nem kell félni,
a sorsod, ugye, nem is mostoha.

Nézem a tükrömet

Nézem tükrömet, tetszik, amit látok,
bár tudatom szerint itt nem én állok,
hanem egy fiatal, dalia gyerek,
tudom a tükörből vissza én nézek.

Szüntelen „bánt” az élet engemet,
szálanként fosztja hajamtól fejemet,
„ritka szép” frizurát tesz kobakomra,
arcomnak így nagyobb teret hagyva.

Lili runokám mondja, hullik a hajad,
közben kezével átfogja nyakamat.
Igen, kicsim - mondom - kopasz fej nincsen,
így több hely jut, „szép arcomnak”, kincsem.

Kacagása, mint a csengő hangja,
papa, így is szép vagy, hallatszík hangja,
még szorosabban fogja át nyakamat,
miközben hallom, csendben kuncog, kacag.

Élet szépségét, mindig, minden korban
meg kell találni, nem fogadni zordan
öregséget, hisz annyi sok szépség van,
ember életében, az unokákban.

Nem hiszed

Nem hiszed, hogy az éjszakában
csak egyetlen fény a tiéd,
nem hiszed, ha a fényt kioltod,
körülvész majd a sötétség.

Azt hiszed, hogy a kertjeidben
kiirthatsz minden virágot,
azt sem hiszed, hogy te akkor,
szétrombolod saját világot.

Pedig hidd el, szeretet nélkül
csupán a dac, az önzés, mi hajt,
megtapasztalod majd végül,
az élet milyen kevésre tart.

Út végéről visszafordulni,
ugye tudod, hogy nem lehet,
mit elrontottak, újra alkotni,
senki ilyet már nem tehet.

Vigyázz hát gondosan a fényre,
mely beragyogja élted egét,
ne söpörd látványosan félre,
elvéve a mások örömét.

Hidd hát el, hogy az éjszakában
neked egy csillag mutat utat,
nincs megírva a csillagokban,
melyik az, mely jó utat mutat.

Döntés tehát most is a tied,
hogyan haladsz most majd előre,
csillagfény vezéreljen téged,
ragyogva vezessen két keze.

Nőnapra, szeretettel

Vajon kiktől szól a vers most,
e szép napon és boldogan,
anyák, lányok, kicsik, nagyok,
hiszen ma a nők napja van.

Egy szál virág, vagy szép csokor,
szívdesszert, mi most adható,
néhány kedves szó és mosoly,
mely szívet, lelket lágyító.

Köszönjük, hogy vagytok nekünk,
kedves nők, hisz milyen élet
várna ránk a férfi létben,
ha mellettünk nem lennétek.

Tudjuk, néha nagyon nehéz,
más az ész, a gondolkodás,
köszönjük a sok türelmet
ezért jár most a sok virág.

Tudjuk e nap kedvessége,
nem old rossz pillanatokot,
most élvezzétek a percet,
a kapott szép virágokat.

Szegénység

Anya! Mért folyik szemedből a könny?
Ne haragudj, kicsim, mást ma sem főzök,
ez vacsora, mert nem telik másra,
tudod, apának nincs most állása.

Anya! Kérelek mondd el most miért sírsz?
Tudod, kicsim, a Jóisten megsegít!
Biztosan lesz munka, meg szép ruha.
egyél, ne legyen éhes pocakocska.

Tudod, egyszer mégis csak összejön,
és elönt minket a pénz-vízözön,
lesz finom étel és kirándulás,
hozzánk is jön majd télen a Mikulás.

Lesz tűzrevaló és karácsonyfa,
fa alatt ajándék széles halmaza,
pulyka is lesz a díszes asztalon,
egyél most szépen, kicsi angyalom.

Anya! Kérdésemre nem válaszoltál.
Zsebkendő kezében, már üres a tál,
te mit eszel majd ma vacsorára,
tegnap sem jutott semmi tányérodba.

Nem sírok, kicsim! Csak könnyezik szemem!
Egész nap dolgozom varrógépemen,
így van ma az asztalon ennivaló,
könny a száraz szemnek az „olajozó”.

Vajon tudják-e, kik pénzzel játszanak,
hány család él így ma a nap alatt?
Eszükbe jut-e, segíteni kéne,
minden kisgyerek boldog legyen végre.

Neked, ki ide jöttél

Nem kérdezem ki vagy, hol van a hazád,
miért jöttél ide, sok határon át,
ha elfogadod a kultúránkat,
mit e kis nép nyújt majd neked,
ha nem akarsz elvenni tőlem
mindennapi kenyereimet,
ha nem akarsz majd uralkodni
te is felettem,
hited, vallásod, nem sújt porba engem,
nem akarsz ölni Istened nevében,
nem ontod ki más hit miatt a vérem,
elfogadod a tényt, te jöttél ide,
nem formálsz majd jogot, mindenünkre,
békében dolgozol, építed új hazád,
ki itt él, nem lesz ellenséged tovább.

Elfogadunk akkor, lelhetsz itt hazát,
hazád helyett, hazád, lesz ez az ország.
De ha csupán a vak hit küldött ide,
gyilkolj, ölj, vagy robbants akkor ne gyere!

Dúl a háború, belső béke szakad,
vezetői nyúzzák a polgárokat,
ha rád figyelni kell, félni is talán,
megosztva e nép szolga lesz csupán.
Szolga lesz addig, még minden vagyonát,
korrupt rendszer elveszi hajtja tovább,
hisz kell a profit a még nagyobb vagyon,
nyomort mélyíteni nem akarhatod!
Megszenvedte e nép a századokat,
nagyon megunta a súlyos harcokat,
van gondja elég, ne szaporítsd te is,
menj tovább békével, Isten is megsegít.

Téli séta a kertemben

Lebben a szellő,
oszlik a felhő,
csupa napsugár
szikrázik a táj.

Tiszta fehér hóval
borított az oldal,
a fák között nyom,
nem látszik sehol.

Ropog a léptem
megtöröm a csendet
ágak közt madarak
élelmet kutatnak.

Kiakasztok végre
az ágak végére,
néhány darab hálós
faggyú golyót.

Szinte el sem mentem,
már ott mögöttem
nagy a tülekedés
a madárcák között.

Jól eső érzés,
hogy segíthettem,
enyhíteni nekik,
az élelem hiányt.

Sok kicsi madárka,
ha tehetem újra,
segítek túlélni
a tél szigorát.

Halszem optika

piráják közt élek csapatokban támad
tépik a húsom és csontom is szakad
adnám mindenem azt is ami nincsen
ha a marcangolás abba marad

fehér fogak hangosan csattognak
új és még újabb áldozat kell majd
vezér nem akar hatalmat veszteni
éhes bandáját neki kell etetni

jajong az áldozat nincs ki segítsen
hisz mindent elnyom a zabálás zaja
ki segíthetne mélyen folyó fenéken
reszket életéért a sűrű iszapba

tépetten gyalázva nincs sok esélyed
elvették tőled mindazt mit lehetett
nincs már jövő képed önbecsülésed
félelem lesz úrrá a lelked felett

parton sem vár megnyugvás karrier
ragadozók figyelmét nem kerülöd el
gorgók figyelnek árgus szemekkel
lesújtanak rád ha hibázol véged

közöny mögé bújva szemet behunyva
nem látod majd a legnagyobb csapdát
csak az összefogás segít túlélni
a nagy- nagy együttes összeborulás

ne lehessen élet tered lecsapolni
talán eljöhet egy szebb és jobb világ

Harcoltam magammal

Harcoltam magammal, nem kímélve semmit,
rombolva belső énem, ideg pályámat
nem ment semmi, ahogy én szerettem volna,
hibát kerestem, okolva magamat.
Pedig szüntelen a jobbra, szebbre vágytam,
már látom: szívvel soha nem akartam,
érzés kétely volt mi irányított engem,
„úgysem sikerülhet” szlogenben megleltem,
az okot, mindenre alkalmatlan vagyok,
kezdődtek az újabb gyilkos gondolatok.
Kínlódva, gyötrődve téptem szét álmaim,
legyintve, az idő mindenben segít.

Rájöttem, ez az út nem vezet máshova,
csak a sötétségbe, a teljes káoszba,
ha én rombolom le az önbecsülésem,
senki nem fogja felépíteni nekem.
Mérlegre tettem hát amit elkövettem,
osztottam, korholást, áldást, megbocsájtást,
változtatni mi már elmúlt nem tehettem,
lecsendesítettem lelkem háborgását.
Megbékéltem végre belső önmagammal,
megszűnt az örökös önmarcangolás,
hibázhatsz józanul, harcolhatsz magaddal,
szabad akaratból így lesz teljes pusztulás.

Neked, ki olvasod ezt a kis intelmet,
javaslom békülj meg magaddal mielőbb,
mert harcolnod kell a mindennapokért is,
ennyi csatára már nem marad erőd.

Ha birka vagy

Mit tanít neked, a nagybetűs élet?
Küzdelmet, bajt és csak hevenyészett
örömeket ha bután és balgán,
bámulsz be egy szomszéd ház ablakán,
vajon mit mond ki téged lát és ismer,
megkövez, szid, vagy továbbra is tisztel?
Talán csak legyint: no, ez is megőrült,
ilyen a világ, soha meg nem térül,
a bizalom, mit embernek szavazol,
elszáll, mint a szél fúttá' szürke por.
Tétován, vergődve, indulsz haza,
vár a család, vár a szűkös vacsora.
Ágyadba rogyasz, álmod zavaros, fájó,
minden lehetsz akkor, herceg, gróf, báró.
Hajnalban, ha újra csörög a vekker,
lecsapod egyszerre a két kezeddél.

Mosdasz, öltözöl, reggeli nélkül,
nem vehetsz el a morzsát, a gyerekektül'.
Indulsz munkába és előre tudod,
nem hoz majd megváltást a mai napod.
Mások, milliókért, hobbi vadásznak,
robotolsz, mert nem jut étel a családnak.
Belső éned téped majd darabokra,
dühöd kitöltve, magadat taposva.
De nem enyhül a kín, bármit teszel,
csak azt látod: egyre szegényebb leszel,
dolgozol reggeltől estig egyfolytába',
szükség és a pénz, nem kerül egálba.
Néha halkán elmondasz egy imát,
hátha a fennlakó felfigyel majd rád.
De nem! Ez a szennyes taposó malom,
zúzza egészséged és egy hajnalon,
„elköltözöl” másvilági ablakon.

Jól van ez így, vagy valóban birka vagy,
némán hajtod vágóhídra magad?
Növekedjen a vagyon és a gög,
jobban lenézzen ki lenézett ezelőtt?
Gondolkozz! Mielőtt behúzod az ikszet,
ne hidd el a mázas, hazug beszédet.
Állj sarkadra, légy végre szabad ember,
hisz családod a tét, létük a tender,
ha kell, ragadj furkót, kalapácsot,
járja végre a sok simlis a táncot.
Elérve, hogy életed jobbra fordul,
mondhatod:
„Ez jó mulatság, férfi munka volt!”

Andalgunk együtt

Andalgunk együtt ma kéz a kézben,
február közepén, a napsütésben,
vastag kabátunk, melegítve szorít,
felkacagunk, szemünk egymásra vetít,
érzelmes pillantást, szeretettel teli,
a kép csodás, olyan Valentin napi.

Tovább sétálunk, halkán és csendben,
avarból a madár, fel ne röppenjen.
Szedeget mit talál, magot, levelet.
Elolvadt a hó, itt van a kikelet?
Csendben lépkedünk, egymásra mosolygunk,
milyen csodás is volt a mai napunk.

Nyugdíjas távlatok

Lassan lépkedek tétován tova,
nem vár már engem senki, sehova,
lassuló mozgás, nekem már így jó,
nem követ az „almafán”tekergő kígyó.
Nem kínál semmit, tudást meg pláne,
minek az öregnek a csiszolt elme.
Hiszen az időset már úgy kezelik,
mintha fogyatékos lenne mindegyik.
Reklámokban is betegséget terjeszt,
tableten „vágva”levesbe zöldséget.
Vezetők szerint ingyenélő vagyok,
nem fizetek adót nem is dolgozok.
Élem nyugdíjasok életét végre,
hisz oly sok évig dolgoztam érte.
Mindig azt hallom, hogy a nyugdíj kassza,
összeomlóban, nincs aki táplálja.

Hova lett a sok pénz, mit befizettem?
Most munka sincs, így nincs aki fizessen.
Jut itt pénz, barátira, stadionra,
de csak kevés jut a nyugdíjasokra.
Egészségügy omlik, már segély sincsen,
áshatod a sírod magad, ha pénzed nincsen.
Milyen világ lett, nem erre szavaztunk,
vagy nem hallatszik az „égbe” a hangunk?

Nyugdíjas társaim dobjuk most félre
a nyomort, arcunk emeljük fénybe,
hisz emberek vagyunk, igaz öregek,
jobb élet, bizony, minket is megillet.
Emeljük fel szavunk, hogyha kell ordítva,
a ”népnyúzókat” küldjük a pokolba.

Nevesincs Lajos balladája

Nevesincs Lajos „gitár művész”
az ágyon ülve „pengetett”,
előtte egy üveg whisky,
nyelt is belőle eleget.
Időnként a húrba kapott,
vadul szállt a dallam-szó,
az üvegből nagyot kortyolt,
egyre falsabb a „zeneszó”.
Lajos barát tort ült éppen,
hisz elhagyta az asszonya,
benzin nélkül egész héten,
garázsban állt a Trabantja.
Lajos megivott már mindent,
mire a pénze futotta,
így maradt hát bezin nélkül,
vagyon, a kocsija.

Örült Lajos, hogy az asszony,
végre elhagyta a házat,
így legalább „szívás” után,
nem lesz mindig vita nap.
Szegény ember! Ki fog főzni,
ki fog mosni majd reád?
Ki fog rád gondot viselni,
ha az árokból kimásztál?
Bizony részegen heverve,
ezen nem gondolkodik,
a lakásból pár nap alatt,
a rend, tisztaság megszökik.
Koszos gatyá, bűdös zokni
sáros ing mindenféle,
Lajos, mint a képén látszik,
indult a lejtőn lefele.
Már nem járt be dolgozni se,
ruházata csupa rongy,
ameddig csak tart a pénze,
a piából ki nem fogy.
Elmaradnak a barátok,
el az ivó cimborák,
Lajos bá’, maga hogy néz ki?
Kérdezi a szomszéd srác.

Egy reggel aztán véget ért!
Csend borult a kicsi házra,
Lajos, ahogy szokták, csendben,
átitta magát másvilágra.
Nem késő, tanulj belőle,
te, ki e verset olvasod,
mértéktelen szeszfogyasztás,
kikezdi majd az alakod.

Nem tudom

Nem tudom mi az mi motoszkál bennem,
lehet, hogy tehetség, vagy csak egy kukac,
ágálok magammal a dolgomat teszem
hidd el érted is folyik ez a harc..

Vissza kérdezel: értem? Mondd csak miért?
Feleletül elmondom most neked,
hogy nyíljon ki a szemed egyszer végre,
lásd a valóságot, mely döbbenetes.

De hiszen nem az! Válaszolod akkor,
hiszen itt minden jó, minden oly csodás,
miért vitatod el tőlünk, mint máskor,
miért bennünket Európa csodál?

Nem vitatom el! De ez mind hazugság!
Csak az a jó, ki hozzájuk tartozik,
de még így is marakodnak a koncon,
a szegények száma az égbe szökik.

Ennyi ember nem dolgozott nálunk,
”közmunka” is egy lehetőség lehet,
az első helyig mi meg sem állunk,
dicsfény vesz körül majd bennünket.

„Agy-mosott” vagy! Nem látsz a szemedtől,
félelem ez, vagy valóban buta vagy?
Azért mondom magamét az egészről,
megvilágosodhat sok-sok buta agy!

Tudod kétszer vernek át ha hagyod:
egyszer ha elhiszed hazugságokat,
a második viszont ennél keményebb,
ha nem fogadod az igazságokat.

Béke menetben tüntetsz, erre kértek
rendszerét éltetve, mely nyomorba taszít,
ha pénzért adod voksod éljenezve,
te sem vagy jobb, mint aki erre bírt.

Térj hát észre kedves jó barátom,
harcoljunk vállvetve a jogainkért,
ne hagyjuk elveszni Európát,
hisz eddig ez volt a nagy közös cél.

Intelem a "fellegjárónak"!

Ha azt hiszed leborulok térdre,
nagyságod előtt, remegve, félve,
nem ismeresz engem! Bódult vágyad csupán,
mi elvár ilyesmit, most, azok után,
mit tettél és még biztos tenni fogsz,
ha nem gátol meg ebben sok kifosztott.

Mit tettem én, mely nem érted született?
Mit tettem mely elborítja elmédet?
Magamnak is jutott, hidd el jó ez így,
hisz nem lehetsz kapzsi, nem lehetsz irigy!
Én csak jót akarok, teszem ezt azért,
mert népem szeret, csak bennem lát vezért.

Hamis ez a kép! Szolga lelkek hada
tákolja, zeng dicshimnusz naponta.
Dicséri nagyságod, már nem jársz a földön,
kinyilatkoztatasz, elvárod, hogy dőljön,
hozzád a pénz, a magasztaló áldás,
szegény a nép! Hányszor megbánták már!

Te sem érted látom nagyság erejét!
Csak én lehetek aki sokat veszít,
pedig népért küzdök éjjel és nappal,
nem törődve vicsorgó balos agarakkal.
Én is az voltam, régen ebből éltem?
Na és! Szidni a régi rendszert ma,
kiváltságos érdem.

Ne tedd! Fejedre átkot hoz csupán,
elfordul majd tőled, épeszű parány,
kit semmibe nézel rajta jót nevetsz,
megbosszulja majd lenéző énedet.
Panaszod akkor nem száll az égbe fel
miközben „műved”, téged, az enyészet átölel.

Március idusán

Láttam egy lángot
szépen világított,
fényesen ragyogott
a nemzet egén.

Láttam egy lángot,
már csak pislákol
nem ragyogott már
csak magának élt.

Nem láttam lángot
kihűlt, elaludt
nem kellett már
itt senkinek.

Eldobták a fáklyát
ki is csutakolták
a kormot, mit hagyott
a nemzet egén.

Remélem úgy lesz
egyszer szabad lesz
márciusi ifjak
vezette nép.

Ötvenhat szelleme
tönkre nem mehet,
kicsi magyar nép
szurkolok neked.

Tavaszi gondolatok

Mily szép napra virradtam ma,
 eget felhő sem takarja,
 a Nap még nem süt melegen
 csodás tavaszi reggelen.

Oly kék az ég, március van,
 szellő lenget faágakat,
 napsugár játszik ablakomban,
 azon át nézem a tájat.

Nagyon vártam, Tavasz megjött,
 levegő csípős még reggel,
 sétálsz rügyező fák alatt,
 minden megtelik szerelemmel.

Nem számít a kor csak az érzelem,
 ragadd meg míg esélyed marad.
 Idősebb vagy? Vágj bele merészen,
 simítsd félre az ősz hajszáladat.

Szerelem most is ott a szívedben,
 nem számít semmit életkorod,
 lehet, nem lángolsz úgy mint régen,
 visszatér ha nagyon akarod.

Fiatal, öreg? Nem számít semmit,
lelkedben örök fiatal maradsz.
Tavaszz, mely visszatér minden évben,
rád találhat egy pillanat alatt.

Rohan az idő

Rohan az idő, telik a nap,
hat éve már, hogy nyugdíjba vagy,
mondom magamnak, ki hallgat rám?
talán néha két kis unokám.

Őszült frizura, kopik a haj,
remélem nem lesz még nagyobb baj,
ha fáj itt-ott, ki figyel oda,
tok öreg, ifjú a lélek maga.

Az élet szép én így gondolom,
mást nem tudok nincs is rá okom,
létet élni, nem elszenvedni,
érte, sokat, magad tudsz tenni.

Kergess nyugodtan csalfa délibábot,
öreg kor nem csak elmúlást hoz,
vidáman, fiatalabbnak látszol,
ráncaiddal nem gondot sugárasz.

A jókedv sok bajon átlendít,
ott is hol már senki nem segít,
ha mosollyal lépsz a végtelenbe,
megmaradsz mások emlékezetébe'.

Mi lesz veled?

Lassan szövögeted álmaid,
Nem akarsz erősen vágyaid
Mi lesz veled?

Kérem magamtól mindennap,
Erősebb leszel, vagy lagymatag
Mi lesz veled?

Csodás leszel vagy torzszülött,
Ha sorsod elrendeződött
Csak rajtad múlik.

Csörgős sipka, vagy korona
Elhangzott talán valaha,
Mi jár neked?

Valamiért úgy hiszem,
Nyugalom jár már nekem,
Küzdöttem éppen eleget!

Látom már mit akarok,
Néha ébren álmodok
Minden álmom az enyém!

A régi mesék margójára

Vajon kiről szólnak a régi mesék?
Ki az aki győz s mindent elér?
Kiből lesz a próbák után király?
Ki népéért él, érte helyt áll?

Legkisebb, a szegény, mindent elér,
jólét jön, a szenvedés véget ér,
csalóka mese, hogy a jó mindig győz,
minden gonoszsgot eszével lefőz,

Rossz és szemét mindig alul marad,
ezzel nem neveled életre fiad!
Csak a mese az hol mindent elérsz,
ha eszed van akár a trónig felérsz.

Királyfi nem lesz a szegényből soha,
élet számára fogadott mostoha,
nem segít, űz, hajt, térdre kényszerít,
megtörve áll az ész és a gerinc,

De arcán bizakodás tüze lángol,
nem űzhetik ki saját hazájából!

Egy fáradt este

Csendben leszállt újra a sötét este,
fáradt már ilyenkor az ember teste,
pihenésre vágyik kandalló előtt,
elnyúlva a szőnyegen mint azelőtt.

Sok volt a munka az erő is fogy,
jól esne most a símogatásod,
néhány cuppanós csók a búbomra,
ha nem is kapok, csak ne hagyj magamra.

Jó, hogy a munka mára befejezve,
fű lenyírva, fák koronája metszve,
nincs hideg, nappal dolgoznak a méhek,
poroznak virágot, amelyhez érnek.

De ma már nem a szőnyegre vágyom,
ágy az hol pihenhet a sajgó tagom,
hol csendesen, egymás kezét fogva,
érhet minket az emlékek vihara.

Hol fáradt testem újra lázban éghet,
viszonozva csókod, lágy ölelésed,
álom utána karjaiba vesz majd,
megnyugtat, pihentet, űz gondot és bajt.

Felébredek reggel, vár sok-sok munka,
esti emlékkal feltöltve, napokra,
nem érzem, hogy öreg és fáradt vagyok,
szívemben szeretet érzése lobog.

Csillagomnak

Csodálom a Napot,
mikor fennen ragyog,
ha felhő nem takarja.

Bámulom a Holdat,
hol fogy, hol dagad,
sötétben fényt adva.

Nézem a csillagokat,
keresem a sajátomat,
de nincs az égen.

Nem is lehet ott fenn,
hisz itt van mellettem,
a csillagom nézem.

Ragyog a két szeme,
Nap, Hold sárgul bele,
ha látja csillagom.

Maradj a csillagom,
én nagyon akarom,
boldogan ölel karom.

Szeressük egymást,
nem akarok már mást,
soha az életemtől.

Férfitársaimnak

Óh, jaj! Hangosan mormolta,
tömött buszban megfordulva,
mért hagytam ott mindent Vácott,
inget, vállfát, merítőhálót.

Asszonya most kinevette,
szedte, vette, beste lelke,
tudta nélkül becsomagolt,
összes holmi a buszban volt.

Jusson mindig az eszedbe
gyógyszer nélkül reggel, este,
párod hordja az eszedet
most is ha észre sem veszed.

A fej te vagy úgy gondolod,
nyak nélkül nem mozgathatod,
csak úgy lesz jó közös élet,
ha asszonykáddal megbeszéled.

Kompromisszum megkötöttetted,
használhatod majd eszedet,
felejtetted, mit tenned kéne,
bátran nézz párod szemébe.

Megtalálod választ akkor,
ha nem duzzogsz, nem haragszol,
átöleled, csókot hintesz,
okos fejére kedvesednek.

Jót nevettek balgaságon,
kacagás száll száz határon,
mosoly görbület - mondás régi
gondot, bajt kiegyenesíti.

Gondolat, mely motoszkál agyamban

Gondolat, mely motoszkál agyamban,
megvalósul-e, azt nem tudhatom,
törhetem a fejem, s magamban
dacos akaratot választhatom.

Nem tudom van-e másutt olyan élet,
mely formájában hasonlít miénkhez,
de agya nem úgy jár mint az emberi,
mely csak saját magát, a pénzt szereti.

Nem akarok soha pénz rabja lenni,
e kétes fenség előtt leborulni,
eladni lelkemet rongyos forintér',
megtagadni azt, mit az élet ígér.

Remélem, hogy összedől a pénzvilág,
ember, emberből többet nem csinál
rabszolgát, kit a pénzért robotoltat,
önérzetében durván gyalogolhat.

Meg kell, hogy törjön a pénz hatalma,
hisz ez az érzés már nem emberi,
bár ő emelte Isten trónusára,
vérrel, verítékkal hódol most neki.

Ez a gondolat, motoszkál agyamban,
megvalósul-e, azt én nem tudhatom,
de töröm a fejem, s magamban,
a pénzvilág bukását jósolom.

Gondolatok a könnyről

Sírnod kell, ha bánat ül szívedben,
mondd, miért könnyezel örömdben?
Ki ad a kérdésre megfelelő választ,
ki az ki az ember lelkébe láthat?

Miért van bánat, miért nem csak öröm,
okos kobakomat én ezen töröm,
mért fáj ha szakítasz, lábad beütöd,
sírsz ha érzed tehetetlen dühöd.

De fáj ha veszítesz, ha alulmaradsz,
ha más aratja le babérjaidat,
ha bánatanak, szerinted jogtalanul,
mit szeretnél az nem úgy alakul.

Sírsz, ha megszületett édes gyermeked,
örömben barátod osztozik veled,
könny szökik szemedbe, ha szülőd ölel,
köszöni, névnapjáról emlékezel.

A könny elmossa kínzó fájdalmadat,
érzést oldja mit örömd okozhat,
megnyugszik lelked, könnyebb már az élet,
ézelmekekkel telve alkottak téged.

Ne szégyeld a könnyet, hisz felszabadít,
ézelmeket old fel, enyhíti a kint,
lelked megkönnyebbül, szíved kitárod
a helyes utadat így megtalálod.

Ültünk a fa alatt

Ültünk a fa alatt, a Hold ragyogott,
együtt kerestünk az égen csillagot,
mely elrepít minket Tündérországba,
csak tücsök ciripelt a fa lombjába'.

Leltünk csillagot, nem vitt el sehova,
szemed ragyogása itt tartott fogva,
nem bántam én már Tündérországot,
veled megtaláltam a boldogságot.

Gyere hát kincsem, csillogó szempárom,
szeressük egymást ezen a világon.
Élet oly rövid , alig szemhunyasnyi,
időt kár lenne rosszra pazarolni.

Így lesz csillagból egyszerű valóság,
Tündérország mese gyorsan tova száll,
ha szeretünk akkor már mese nem kell,
kéz a kézben járunk, igaz szerelemmel.

Osztálytársunk: Szilágyi Imre emlékére

Elment! Kaptuk a lesújtó hírt.
Egy ideje beteg volt nagyon,
szeretett volna, meggyógyulni,
elment, egy februári napon.

Fülembe cseng a dörmögése,
ma is látom mackós termetét,
Bimetall volt a beceneve,
így hívtuk társunkat: Szilágyi Imrét.

Nyugodj békében kedves Barátunk!
Az élet terhe már nem nyomaszt.
Hiányzol majd a találkozókon,
itt hagyott osztálytársaidnak.

Emlékként őrzünk szívünkben addig,
míg égi osztályba nem költözünk.
Sok közös élmény összetart minket,
mi erre még sokszor emlékezünk.

Gondolatok a Szabadságról

Szabadság! Vajon e szó mit jelent?
Gondolkodom, de meg nem fejthetem,
mást gondolsz te és mást az én eszem,
más módon éljük meg mind a ketten.

Szabadság! Rabnak egy dolgot jelent,
rablánc nélküli szabad életet,
tisztá levegőt, ablakot rács nélkül,
hitet, hogy holnapra minden megszépül.

Szabadság! Szolga vagy? Neked mit érhet,
szólás, tanulás, a munka, az érdek,
védelme, mit e szó neked jelenthet.
Küzdesz-e érte ha fenyegetnek?

Egész mást jelent annak aki gazdag,
mindent megtehet amit csak akarhat,
nem gátolja semmi, csak törvény szava,
kiskapu nyílik ügyvédi tanácsra.

Szabadság szónak nincs oly jelentése,
mi egyformán illik gazdagra szegényre.
Nem tesz különbséget emberek között,
nem éled életed korlátok között?

Szabadság nem más mint törvények sora,
egyformán sújt le szegényre, gazdagra,
ha megméretik, könnyűnek találják,
egyformán törik hátán a nádpálcát.

Ha nem így van, akkor ez szabadosság,
kibúvót keresve bátran játszhatják,
kisdud játékukat kapzsi emberek,
a jog messziről mutat fityiszt neked.

A szegény viszont meg se kísérelje,
igazát harsogva, jogait védje,
ezer sebből vérzik szabadság ekkor.
Az szab büntetést ki zsebére harácsol.

Szabadság! Vajon e szó mit jelent?
Gondolkodom, de meg nem fejthetem.
Mást gondol a világ, mást gondolok én
más módon élünk bolygónk felszínén.

Nézem ahogy

nézem hogy elsétál ablakom előtt
kecsesen lépked tudja hogy nézem őt
megáll visszanez mint ki azt akarja
nézzen csak bátran ha nincsen jobb dolga
tovább indul de újra csak megáll
körbenéz látom majd lassan elsétál
pár lépést és újra kezdődik minden
figyelem hisz most jobb dolgom nincsen
formája kecses bundája mint a méz
szeme zöldes ha az ember belenéz
tovább megy eltűnik bokrok takarják
nézem de nem látom sehol se már
mindezt úgy tette mint aki tudja
kedvenc állatom a szép perzsa macska

Kedves vagy

Kedves vagy. Nem értem.
Mi abban az érdem,
hogy én is kedves vagyok,
bár fogynak a napok,
nem változik semmi
jó lenne beszélgetni.

Beszélgetést szeretném,
az időt nem figyelném,
eső veri ablakom,
hallgatom, csak hallgatom,
nem szól közbe senki sem,
fényeket nézem csendesen.

Szél zúg, üveg megremeg,
s én üzennék rengeteg,
szép dolgot a világnak.
De hiába. Nem várnak
tőlem semmit! Jót se szépet,
csak semmit mondó szürkeséget.

Így nem lógnék ki a sorból,
világ energiát spórol,
nem kell engem terelgetni,
szabott útra visszavinni.
De nem teszem, nem fogadom,
az álmaim nem adhatom!

Titok irányít engemet,
alkalmazom ahol lehet.
Ha valaki nem fogadja,
kikerül a partvonalra.
Vágyaimból nem engedek,
Isten sem segít engemet.

Ha nem segít az sem baj,
lassabb az út több a jaj,
ez nem tántoríthat el,
az utamon menni kell.
Megérkeztem, pihenek,
megosztom majd teveled.

Igaz csak így versemben,
pereg az idő velem,
eső veri ablakom,
hallgatom csak hallgatom.
Nem szól közbe senki sem,
fényeket nézem csendesen.

Zavarban vagyok?

Zavarban lennék? Csak tudnám mi az.
Nem tudom, bár ez sovány vigasz,
annak, ki zavarba kíván ejteni,
s nem akarja okát megfejteni.
Néz rám mosolyogva: tán süsü szegény,
vagy nem érti mit mondok neki én?

Egyik sem! Hisz nem vagyok tudatlan,
másképp az élet keményen, vagy zordan,
adja a tudtomra azt, hogy hol a helyem,
közben a világ nem ismeri nevem.
De nem! Ezt mégsem engedhetem én,
hisz nem azért vagyok okos és szerény.

Végzem a dolgom, mint más férfiak,
teszem most a szépet, de ez alatt,
kirajzolódik bennem a szép, a jó,
élet úszik felém és zúg a folyó.
Hagyjam, hogy elérjen? Vagy álljak félre,
mindig nehéz volt a mérleg döntése.

Rossz döntést hoztam, vagy nem figyeltem már?

Ugye nem lehetek ilyen nagy számár!
Zavarban lennék? Csak tudnám mi az.

Nem tudom, ez már nem vigasz
annak, ki zavarba kíván ejteni,
s nem akarja okát megfejteni.

Megtanulni sem akarom már,
mi a zavar és milyen élet vár,
ha nem leszek mindig talpraesett,
ha cibálhat az élet, csak keveset
érték meg belőle, mert a félelem,
a zavar lesz a lételemem.

De nem! Ezt mégsem engedhetem én,
hisz nem azért vagyok okos és szerény.
Végzem a dolgom mint más férfiak,
hozok döntést, jót. rosszat ezalatt,
tanulok, fejlődök, nem hagyom magam,
így lehetek mindig csak önmagam.

Most zavarban lennék? Csak tudnám mi az.

De nem tudom, bár ez sovány vigasz,
annak, ki zavarba kíván ejteni,
s nem akarja okát megfejteni.

Ha megfejti se mehet vele sokra,
új rejtvényt teszek az élet papirosra.

Pitypang

Nekem tetszik a pitypang mezőn és réten,
de nem kertben látni minden áldott héten,
az újabb és újabb sárga virágözönt
ahogy füvet, veteményt és utat elönt.
Mert kiirtani nem lehet a magvakat,
szél szállítja a „mini ejtőernyők” alatt!.

Harminchárom év

Harminchárom év! Ez gombócból is sok.
Ennyi volt barátságunk élettartama,
miért haragudtál meg rám, előttem titok,
azóta sincs számomra magyarázata.
Nem volt lehetőség a tisztázásra sem,
harag nagyobb volt benned már látom,
késő már, az idő elmúlt azt hiszem,
ez volt a hívásra a válaszod barátom.
Pedig én nem haragszom, bár volna miért.
Hiszen választ sem kaptam kérdéseimre,
azt, hogy talán a sérelem engem ért,
azzal nem törődött azóta senki se.

Hidd el nekem most is nagyon hiányzik,
barátságunk, mely azóta romokban hever,
harminchárom év, nyomtalan nem múlik,
ha rá gondolok még ma is lever,
a gondolat, hol hibáztam akkorát én,
hogyan nagy benned még ma is a harag?
Most is jobban nyújtanám, ha kérnéd,
kezdhetnénk újra a barátságunkat!
Fogadd hát el a nyújtott kezem, barátom,
mert én, a mai napig annak tartalak,
rövid az élet, s haraggal élni, belátom,
nehéz lehet a fényes Nap alatt.

Ha úgy érzed, a hibákat feledni tudod
mit bűnömül róttál fel a mai napig,
bár nem követtem el, ezt te is belátod,
ha barátságunk újra él megint.

Csapj hát tenyeredbe, a rosszat feledve
mely ennyi időt létünkéből kiradírozott,
poharunkat, kedvenc borunkkal töltve,
éltessük, barátságunk új esélyt kapott.

Miért teszed?

Mért teszed, mit tenned nem szabad?
Ennyit ér hát a tékozló szavad?
Látod, elúszni a boldogságod,
hiába fohászkodsz, a múlthoz, mához.
Szárnyas oltár csupán az életed,
előtte térdelsz és rettegsz szüntelen,
panaszod, nem hallatszik az édig,
szenvedésed sokan szánakozva nézik.
Hiába vezekelsz, ha beletörődsz,
hogy számodra a sors mindent eltörölt,
életet, szépet, gyönyörű szerelmet,
hagyja, hogy fásult, megkeseredett,
éned uralkodjon elméd felett,
megváltást várod, szenvedtél eleget.

Ha így teszel, bizony megérdemled!
Eldobnál mindent, életet, szerelmet?
Ha így teszel, rozoga éned gyötör,
halálra, nem vár más csak a mély gödör.

Ha virágot ültetsz és fát nevelsz,
nevetve nézed, hogy a tél neszez,
az ajtódban, és az ablakod előtt,
öregség rajzol homlokodra redőt,
a szíved fiatal, bár a „tok” öreg,
lelked még mindig csupa szeretet,
nem törhet meg az élet sora,
legyen bár veled, gonosz és mostoha.
A fennlakó talán majd megsegít,
ha nem sírod tele, könnyel párnáid,
akaratom, hidd el mindent legyőz,
ha elég bátor vagy, hogy lesöpörd,
magadról a kételyt, önsajnálatot,
helyette boldog életet választod

Így teszel, akkor kitárul előtted,
az élet, mely eddig elzárt előled,
minden kikaput, menekülő utat,
megmutatja neked a fénysugarat.
Végig kísér további életeden,
tiéd a szeretetteljes végtelen.

Gondolatok régi fényképekről

Valamit kerestem a szekrényembe',
közben kis doboz akadt a kezembe.
ahogy forgattam, kinyílt fedele,
sok régi fénykép hullott a szőnyegre.
Ahogy szedegettem, megnéztem sorba,
ki volt, ki régen, a képet fotózta,
ki van a képen, ismerem talán,
vagy akit ábrázol, számomra talány?
Hogy került hozzám, ebbe a dobozba,
ki az ki őrizte, elrakosgatta?
Családi képek ezt biztosan tudom,
felismerem benne néhány rokonom.

Teherkocsi mellett ifjú katona
apukám, mielőtt indult a frontra,
fejkendő néni, apai nagymama,
neki én voltam a kedvenc unoka.
Fiatal asszony fején fejkendőt hord
mellette férje, új kalapban pózolt,
elsárgult kép, bizony nagyon régi,
nem tudom ki lehet bácsi és néni.
Itt a nagyapám, széknek támaszkodva,
mielőtt vitték ki az olasz frontra,
sárgult kép ez is, 'tizennégy beli,
sarkában írva, fényképész: Szegedi.

Néhány rokonom, őket felismerem,
régi fényképek, de tovább őrizgetem,
az emberek felét én nem ismerem.
Megkérdezni nem tudom, nincs már kitől,
kit ábrázol a kép, rokont, ismerőst,
utókor számára a homály fedi,
kik voltak ők, ha kérdezi valaki,
válasz nincs, nézik a megsárgult képet,
tovább őrizgetik, még az enyészet,
megsemmisíti, a kifakult képet,
emlékek, róluk, vissza sose térnek.

Gondolatok az emlékezésről

Ahogy a korral öregszik az ember,
álmok csökkennek, emlék mint a tenger,
nem emlékszik, hogy mi volt reggelire,
az ifjúsága ott van az eszébe'.

Ha vissza emlékszik az első csókra,
fejtől a talpig borzongás fut rajta,
hol van már az a lány, hol van a fiú,
ha tükörbe nézel, nem lehetsz hiú.

Hiszen vad tempóban szálltak az évek,
feltűnnek olykor, mint kedves emlékek,
ember a szépre akar emlékezni,
szeretné gyorsan a rosszat feledni.

Ha emlékezel, fiatal vagy újra,
mikor még nem tett ráncot az arcodra,
az idő vasfoga! Ha tükrödet nézed,
újra éled majd, ifjúi reményed.

Tetterősnek érzed akkor magadat,
sok nyavalyád a mába visszarángat,
hogya arra ébredsz, már semmid sem fáj
biztos lehetsz, az éjjel „eltávoztál”.

A komor hangnak nincs itt az ideje,
Emlékezni kell, nem „vágyni” messzire,
megszépített vágyak, mind mint az álom,
ne keseregj, ha reggel nem találsz.

Régi emlékek vissza-vissza térnek,
nem engedik, hogy felejtsd az egészet,
szerelmes emlék tűzként ég szívedben,
meg is írod majd, egy emlék versedben.

Kíváncsi vagy?

Kíváncsi vagy a sorsodra?
Tedd a kezéd az asztalra.
Asztal tánca fergeteges
kikopogja mi lesz veled.

Ha nem válik be a móka,
álmodj egyet virradóra,
alvás után, megjegyzed,
álmod könyvből megfejtheted.

Vagy keress fel egy jós asszonyt,
hogy pénzedtől megkopasszon,
mond majd neked csuda dolgot,
jobb lesz, ha meg sem fogadod.

De ha nem vársz ilyen csodát,
akard nagyon sorsod javát,
akaratod megmutatja,
milyen lesz a sorsod útja.

Az éj sötétje

Az éj sötétje betakar csendben,
ad rám egyszerű fekete ruhát,
a színeket már nem érzékelem,
de várom ezt a nagy éji csodát.

Elképzeltem százszor már magamban,
milyen lenne ma egy csodálatos éj,
kéz a kézben, együtt egymagunkban,
a barátunk, a sötét éjjeli ég.

Tudod, mint egykor, bizony nagyon régen,
szerelmünk fénylő csodás hajnalán,
tervezgetve közös jövőnket szépen,
egymáshoz bújva egy forró csók után.

Szálltak az évek a szerelemből,
mára már kölcsönös szeretet lett,
látom a szemedből, látod szememből,
életünk így végre kiteljesedett.

Az éj sötétje betakar csendben,
ad ránk egyszerű fekete ruhát,
érzékünk nem tobzódik színekben,
együtt várjuk a nagy éji csodát.

Megtetted?

Megtetted? Nem gondoltam volna,
miattam kerülsz egyszer pokolra,
lázadozó énem harsogó hangja,
süvít bele a vad éjszakába.
De mit tettem én, mi a bűnöm?
A tunyaságot nehezen tűröm?
Hirdetem hangosan úton, útfélen,
a szemét, a mocsok, tűzön elégjen!

Menet csak megy, hosszú libasorba,
dúdolás hallik, nincs azonos nóta,
a sor felbomlik, ha megálljt parancsol,
egy aprócska gát, a lélek szónokol.
Utasít, tedd meg! Éned fél, a szavak,
mint őrvölgő üvöltés, hallatszanak,
dohártyád reped, fejed zúg és agyad,
menekülne, de az út még nem szabad.
Mit tegyél, kérde magadtól félszegen,
merre az előre? Mit kell most tennem?
Tudod, egyedül nem kezded el soha,
félsz ül a hátadon, kúszik az agyadba.
Lelked lázad! Mikor érted meg végre,
tett előre visz, nem taszít mélybe,
ha célja nemes, másokat is szolgál,
felemelkedik akkor e kis ország.

Igazság, mely mindig győz a mesében,
sokszor nem bír, a gazzal, az életben,
ha nem irtod a gázt, meglapulsz csendben,
megalázás lesz részed az életben.

Tedd, mit tenned kell

Tedd, mit tenned kell! - hangzott a szózat,
kivert a víz, s a roppant irtózat,
megindult felém, egy hegyoldalnyi csend,
ez a mondat, ma is a fülemben cseng.

Tedd, mit tenned kell, ez az élet sora,
ezért születted jöttél a világra,
vérben, mocsokban élünk minden nap,
már a tettvágyunk egyre fogy, apad.

Hazugság, ármány, rút filozófia,
mely elpusztít embert, állatot, noha
a teljes élet lehetne a cél,
az ember hallgat, csak a pénz beszél.

Süket fülek, néma szájak hada,
jelzi, itt van az egyenlőség kora,
közös a szegénység, közös a nyomor,
nem közös a jólét, a teli gyomor.

Csendes belenyugvás, úgyse lehet jobb,
az élet kegyetlen, úgyis eltipor,
inkább feladom, csak élhessek tovább,
nyugodtan, békésen, mint a jó birkák.

Nem barátom! Most gyáva nem lehetsz !
léted múlik hogy mekkora keresztt,
mit cipelned kell soha le nem tehetsz,
gyáva vagy, széthullik rövid életed.

A gyáva élet, embernek nem való,
nem gyávát teremtett a Mindenható.
Rongy embernek sem, ezt te is tudod,
ha az lettél, csak magad okolhatod.

A jó is benned van, ezt is tudhatod,
tükörbe nézel, szemedben láthatod,
ki lesz a győztes, az élet nem felel,
egyedül te magad döntheted el.

Tedd, mit tenned kell!- hangzik újra, újra,
így vezet téged az életed ujja.
Bátorsággal kell szembenézned akkor,
mit vár tőled a kritikus utókor.

Mondd miért?

Mondd, miért tartott eddig,
csend, mely körülvett téged?
Miért tartott így sokáig,
hogy engedd övjalak téged?
Kérdések válaszok nélkül,
az értelem mindig kevés,
ember néha beleszédül,
az ész megáll, a szív nehéz.
Célba értünk mind a ketten,
hisz egymás karja volt a cél,
tavaszi zsongásban megszeppent,
kisdíákként örülhetnénk.
Szerelem helyett szeretet van,
érzés most is hozzád repít,
örülök, hogy szerető társ vár,
közös vacsorához megterít.
Kívánom, legyen így sokáig,
ne szűnjön meg a láng soha,
szívünket meg ne tapossa,
a legvégső búcsúzásig,
a magyány poros lába nyoma.

Nyári éjszaka

Csend van a mélyben,
csend van a légben,
csend van a földön,
alszik a táj.

Aludnék én is,
feszengek mégis,
meleg az idő,
tombol a nyár.

Nyitva az ablak,
sarkig kitárva,
enyhülést nem hoz,
az éjszaka.

Hirtelen emlék,
villan agyamba,
az első közös
nyári éjszaka.

Meleg volt a nyár,
gyönyörű a tenger
homokos parton
hullámverés,

moraja hangzott,
ültünk a parton,
hallgattuk együtt,
a lágy éji zenét.

Most is agyamban,
felhangzik a dallam,
lassan elringat a,
júniusi éj.

A nagy utazás előtt

A folyópart hol állsz majd egykoron,
„révész” várod vigyen a túlsó partra,
táj sivár, de itt-ott egy egy bokron,
léted élménye villan egy pillanatra.

Dermedten állsz majd, szemed tágra zárva,
mégsem borzongat a dermesztő hideg,
érzékeid halványan utalnak arra,
a szívedben a vér már nem csörgedez.

Felkészültél arra túlparton mi vár,
kérdésre átérzed időd elfogyott,
ha partot ér majd a „révész” csónakja
megérted majd: a tested elhagyott.

Tétován vagy bátran lépsz előre,
a „révész” szemében nincsen harag,
új életet nyerhetsz, ha nem voltál dőre,
„osztályt ismételsz”, ha túl könnyű vagy.

Mondod: erre készülni nem lehet,
az élet szabadon játszik veled,
nem tudod mikor jön a végső óra,
hogyan készülj fel így a búcsúzásra?

Hiszen tudod, vagy lelked mélyén sejtet,
pokol, mennyország, mindez benned van,
rajtad múltott, hisz akarattal tetted,
életed útja, mely irányba haladt.

Csónakba lépve már nincs visszatérés,
a „révész” átvisz, hogy kiértékeljed,
mit tettél helyes, vagy szükséged van még,
újabb életre, hogy mindezt rendbe tedd.

Élj emberként, ameddig tart az léted,
szeretetet adj hisz soha nem fogy el,
csak is így lesz tartalmas életed,
a végső „vizsgádon” is jeles leszel.

Vágyódás

Napágyak a parton,
tenger morajlón
futtatja tajtékját,
parton a hullám,
elcsendesül.

Mögöttünk szállodák,
virágok, pálmafák.
part a verőfényben,
benépesül.

Kinyit a gyümölcs bár,
fenn ejtőernyő száll,
vidáman suhan,
egy kis hajó.

Csodásan kék az ég
simogat enyhe szél
és szórja sugarát
délelőtti Nap.

Sehol egy felhőcske
nem lesz ma eső se,
a száraz homokon
talpad leég.

Zene szól monoton
fény játszik habokon
csodát lát szemed
idilli a kép.

Ilyen volt múlt héten,
nyaraló életem
most is vágyom vissza
tengerparti nyár.

Milyen világ ez

Fegyvert rántasz, ha nem a tiéd minden,
ha más birtokol, vagyont, olajat,
fegyvert rántasz ölsz, zajjal, vagy csendben,
nem kímélve vétlen áldozatokat.

Milyen világ ez, melyben élünk mostan,
hol a hit nevében gyilkolnak sokan.
Isten! A kőtáblán nem azt írtad,
gondolkodás nélkül irts ki másokat.

Ki hitre esküdött, csak vizsályt szít,
pedig a vak hit sehova nem vezet,
bár az írás téged csak erre tanít
mégsem születél eleve bűnösnek.

Lásd inkább meg mindenben a szépet,
az okos ember a bajból is tanul,
elviselhetőbb lesz hidd el a léted,
ha nem viselkedsz elvből konokul.

A párbeszéd több a fegyvereknél,
hallgasd meg hát te is a másikat,
ölni bárki tud de ha érvel győznél,
az építő vitából csak jó fakad.

E földre élni jöttél nem gyilkolni,
mi lesz belőled az a te utad,
mérlegelve próbálj majd döntést hozni,
ne fogadd el a rossz válaszokat.

Ember vagy hát próbálj meg úgy élni,
becsüld meg a mások életét,
nem szabad ismeretlenül ítélni,
ne ítéld, hogy ne ítéltessél.

Akkor is szeretnéd

Akkor is szeretnéd, ha nem lenne tilos?
Ha nem kötné máshoz egy sárgult papiros?
Ha ott élne, szemben, a másik sarkon,
ha naponta látnád, a boltban, a buszon,
gondok között ülne a szemközti ülésen,
ha soha nem enne a sarki büfében,
ha cipője koszos, ruhája viseltes,
nem adna hitelt neki a fűszeres.
Ha nem lenne „sármos”és elbűvölő,
azt tudnád róla, hogy „emberevő”
szeretnéd-e akkor, vagy ez csak kihívás,
elvenni a másét, ha nem kell kidobnád.
Keresnél másikat, hisz hódítás a cél,
játék, mely győzelem nélkül, semmit sem ér.

De jól vigyázz! Egyszer megéget a tűz!
A rózsaszín mámor téged is befűz,
mire észbe kapnál, már semmi sem igaz,
s a fájdalom lesz a kegyetlen vigasz,
azoknak, kiket rendre lépre csaltál,
mindenki tudja, hazug a vállalt karmád.
Mosolyod fáradt lesz és nem lesz már vonzó,
lehetsz akkor delnő, vagy csak egy vadorzó,
átsiklik feletted akkor az utókor,
marcangolnak, tépnek, mint egy éhes raptor.
Nem találod helyed, szívesen elbújnál,
sajnálod a múltat, mit úgy eljátszottál,
de a bánat akkor már rajtad nem segít,
a közönség vért kíván, mely megrészegít.
Egyedül maradsz, mint az egyik ujjad,
nem lesz felemelő emléked a múltad.

Gondold át mégegyszer mielőtt cselekszel,
ha akarod őt, a szíved ne takard el.
Szerelem nem játék, a legszebb érzélem,
remélem fejedben győz majd az értelem.
Boldog leszel akkor, ha nagyon akarod
ki ellenség volt, lehet a barátod.

A Sors Könyv

Sors Könyvemet nem élhetem másképp,
mint előre megírt saját sorsomat,
vagy dönthetek úgy, hogy átírom akképp,
hozzá írom szabad akaratomat.

Találkozás sem a véletlen műve,
hiszen tudjuk véletlenek nincsenek.
Az ok és okozat, mint karmád része,
átszövi, átfonja az életedet.

Gondolatod mint teremtő erő,
határok pedig hidd el nincsenek,
a korlátokat mi állítjuk elő,
e bevésődés sikerre nem vezet.

A tarott kártya lapja is azt mondja,
mágus egyedül én magam vagyok,
testem egy ruha ami ha elfáradt,
lelkem leveti, majd újat kapok.

Lelked szabad, de döntés a tiéd,
mely útra lépsz és ott majd hogy haladsz,
mosolyogsz, sírsz, dühösen kerülnéd,
utadba kerülő akadályokat.

A szeretet a legjobb útra,
ledönti előtted a barrikádot,
akarat és szeretet párosulva
átír minden előre írt lapot.

A karma törvénye a sors törvénye,
ezért kaptál szabad akaratot,
mielőtt kilépsz az „ismeretlenbe”
utadat, magad, megválaszthatod.

Néhány dolog mi elkerülhetetlen,
ha megszülettünk akkor meg is halunk,
lelkünk „új ruhát” kap a végtelenben,
ha akarjuk, újra itt leszünk, vagyunk.

Nyaralásunk emlékére

Hófehér fogsor, barna bőr,
szemed mélybarnán tündököl.
Karcsú alak, csinos ruha,
mindehhez illő új frizura.
Csodás öszkép ott a parkban,
fényképész szem „éhesen” villan.
Kattog a gép én átölellek,
csókot is váltunk, egyet- egyet,
nevetünk egymásra mint régen,
nap lemenőben azúr égen,
enyhe szél borzolja hajunkat,
kabócák most csodálva hallgattak.
Pillanat szépsége megfogott,
feledtük szomorú holnapot.
Itthagyjuk e gyönyörű helyet,
gépünk megcélozza Ferihegyet.
Most szeressük egymást boldogan,
hisz a holnap még oly messze van.

Hajnali rigófütty

Éj szövétneke szárazon szakad,
fákon megszólalnak kis madarak
a csend megszűnik, harsány rigófütty
szól a diófán ablakom előtt.

Válasz érkezik rá kialakul,
kórus, mely mondja „álmot” rigóul,
cifrázva, szépen, ahogy ezt illik,
szemem kipattan, agyam kinyílik.
Hallom, hogy a mondandót cifrázza,
csöpp a madárka, oly szép a hangja.
Kicsi madár füttyülj tovább szépen,
hozz boldogságot ember szívébe.

Gondolatok az életről II.

Alaposan megtaposott az élet,
már pontosan tudod miről beszélek,
ha azt mondom, hogy te tehetsz róla,
hiszen nem volt kidolgozott a karma.

Ha akarod, sorsod formálható,
vágyak tengerén száguldhat a hajó,
tépheti vitorlád vad szelek hada,
próbálhat lehúzni a ma mocsara.

Ha akaratod nincs, bemocskol a sár,
akárhogy próbálsz, csak húz a mocsár
egyre süllyedsz, de ha nincs ki segítsen,
gyalázat letör szinte minden szinten.

Ha kirángatnak és te nem akarod,
meg sem mozdítod ezért a két karod,
inkább belenyugszol, az élet tapos,
beletörődsz mindenbe ami rossz.

S meg sem próbálsz milyen akarni,
az életben a szebbet, jobbat látni,
csak begubózol a múlton merengve,
elméd az elmúlást hívja csak egyre.

Próbálsz lemosni ma gyalázatát,
tönkre teheted holnapod fonalát,
mely át és átszövi minden napod,
tegnapot, a mát és a holnapod.

Az idő

Még gyermek voltam addig poroszkált,
ifjú lettem és gyorsabban haladt,
mire felnőttem bizony felgyorsult már,
megöregedtem, száguld mint gyorsvonat.

Pedig a nap hossza huszonnégy óra,
a Föld forgása most sem változott,
olyan érzés mintha fele annyi,
idő tenne ki egy „hosszú” napot.

Fel sem ébredsz már újra este van,
ismét eltelt egy nap és azután,
hetek, hónapok, évek mennek gyorsan,
nem érted hova tűnt az ifjúság.

Hiszen dolgoztál éjt nappallá téve,
élni, pihenni nem volt sok időd,
eljutottál a nyugdíjas életbe
de megöregedtél idő előtt.

Az élet mégis szép öreg barátom,
bár oly sokszor fáj minden porcikád,
a szemedben még mindig ott látom,
a pajkos, huncut, ifjúi szikrát.

Éld az életet, ne gondold másra,
találj meg minden gyönyörű napot,
még ráérsz várni az elmúlásra,
hiszen van még bőven feladatod.

Ha így élsz sem fog lassulni a idő
jó érzés tölti be minden napod,
az életet válaszd, feloszlik a felhő,
győz a sorsodon az akaratod.

Hőség van

Hőség van, rekkenő,
szomjas az erdő, mező,
vízért kiált fű, fa, virág,
látod, ha nem is érted szavát.

Locsolni kell a kertet is,
kiszárad minden ha nem segít,
az ember, veteménynek, fáknek
eső nélkül csak vegetálnak.

Locsolás nem olyan mint az eső,
nincs benne az a csodás erő,
melytől a zöld még zöldebb lesz,
virág illat is sokkal ízesebb.

Add hát uram, hogy essen az eső
ne vihar, a fát, tetőt tépdeső,
de áztató, mindent felfrissítő,
ilyen legyen az éltető eső.

Az ital rabságában szenvedőknek

Bárgyún nézed ahogy fogy az időd,
nem teszel semmit mi lassítaná,
posványba süllyedt az akaraterőd,
ha lehetne szemedbe kiáltaná,
ne tedd! Hisz tönkre teszi az életed,
vele együtt a másét is talán,
az ital, melytől nem remeg kezed,
de repedést okoz érzelmek falán.

Hiszed az igazság bajnoka leszel,
ki könnyörtelen és nem megalkuvó,
ki bántóan nyers és őszinte hittel,
rántja le a leplet hisz „de facto”
csak te lehetsz ilyenkor a „nyertes”
kimondod azt mit gondolsz, ha iszol,
hisz mindenki bűnös, vétkes és tettes
de hozzád fel sem érnek semmikor.

Nem forog nyelved ha szavakat formálsz,
érteni nem lehet mit is akarsz,
értelmet, érzelmet a sutba vágasz
csak a szesz imádat mi életben tart.
Pálinka egyetlen „igaz barátod”,
megveszel érte ha nem lehet tiéd,
hogy félre söpörsz minden közös álmot,
fel sem fogod azt, hogy mikor s miért.

Igyál ha úgy érzed összedőlt minden,
ne hibáztass soha senkit ezért,
gyenge akaratod dönt az út porába
csak magad okolhatod mindenért.
Akarat átsegít sok apró gondon,
megoldhatatlan dolgok nincsenek,
hiszed ivással bosszút állsz világon,
talán kijózanítón hat e vers neked.

Ne tedd tönkre az életed azzal,
hogy remegsz egy szeszgőzös pillanatért,
félredobva mindent haraggal gondolsz,
azokra kik aggódnak életedért.
Állj most talpra és rázd le magadról,
a béklyót, mit az ital rakott rád,
szabadulj meg az út porától,
halld meg újra az élet szavát.

A tűzvész

Menekül a vad, füstös az ég,
erdő, a mező, a tarka rét,
lángol, szikra száll szerteszét,
égetve mindent ami szép.

Mi a tűz oka nem tudom.
talán villám csapott a hajnalon,
támadt viharból a tájba,
lett „tűzkirálynő” palotája.

Talán eldobott szivarka vég,
okozta a lángot, mert a „merész”
dohányos, nem törődve aszályal,
csikket kidobta laza mozdulattal.

Talán összetört üveg darabja,
mely a nap sugarát összefogva,
gyújtotta meg a száraz avart,
okozva ezzel nagy zűrzavart.

Vagy valaki részeg jókedvében,
gondolta, megy gyújtogatni éppen,
nem volt senki a közelben akkor,
lángolt a száraz avar a gyufától.

Bármelyik történt, nagyon nagy a baj,
pusztult a táj, a vad, az avar
rejtette bogarak, gyíkok halála,
veszteség a természet számára.

Ember! Ha te vagy a legokosabb,
a rombolás ugye nem szórakoztat,
természetet véd, meghálálja neked,
a föld, ha nem pusztítod amit felépített.

Tanítások!

Tanítások, hogy tanulhassak,
másoknak csak jót adhassak,
taníts hát te is, szépre, jóra,
ne hallgass a hazug szóra.

Legyen a szívedben béke,
szeretet a lelked éke,
kéz a kézben egymás mellett,
milyen más is ez az élet.

Ne taníts majd gyűlöletre,
annak soha nincs jó vége,
ne ítéld, hogy ne ítéltess,
beszélj, hogy megismerhess.

Csoda dolog ez az élet,
kevésnek ad soktól elvesz
neked adott bőkezűen
adj hát te az éhezőknek.

A kevés is sokat jelent,
annak aki most nincstelen,
szebb a világ ha tudsz adni
szegényeken segíteni.

Ne gyűlölj hát hanem szeress,
fegyver helyett nyújts hát kezet,
szép a világ, tedd még szebbé,
tedd és hiába nem éltél.

Tolvajt kiáltanál

Tolvajt kiáltanál, de mondd minek?
Hisz ki ellopta a kis életed,
te magad vagy, mert élet csomagod,
kibontani nem mered, nem akarsz.
Vergődös, nem érdekel senki és semmi,
fejed mindig lehorgasztva tartod,
nem is figyeled a felkelő napod.

Nem is figyeled a felkelő napod,
lehajtott fejjel, nem is láthatod,
mi körülvesz a lét legrosszabbika,
dühöngsz világra, mint felajzott bika.
Mindenki gyilkos csak te vagy áldozat,
kinek a sors is rossz utat mutat.
Sötétben, szemed, fényt hiába kutat.

Sötétben, szemed, fényt, hiába kutat,
nem találasz sehol járható utat,
nem látod a rossznak egyszer vége lesz,
katarzist, mit átélsz, csak a szeretet,
oldhatja fel, szab neked új utat,
felemeli fejed, ég felé mutat,
megélheted mindazt mire vágytál.

Megélheted mindazt mire vágytál.
valós énedre végre rátaláltál,
ha érted végre teremtő erődet,
nem lesz többé zárt kapu előtted,
kinyílnak neked a zárt dimenziók,
csak rajtad múlik minden beláthatod.

Csak rajtad múlik minden, beláthatod,
jó vagy rossz irányt is magad szabad.
Ha az út helyes, sétálj csak tovább,
teljesítsd végre léted feladatát.
De ha rossz az irány korrigálj bátran,
nincs rendeltetés benne a sorsodban,
lapozz bátran és írd bele merészen,
sorsod nagy könyvébe.
Így kerül az életed helyére.

Lopakodik még a nyár

lopakodik még most a nyár
az ősz bizony már lesben áll
forró nappal és meleg éj
nem hoz hűvöset a kósza szél
néhány sárguló lehullt levél
mind a közelgő ősztől mesél

hevesen tombol még a nyár
éjszaka sem hűl le a táj
eső után vágyik a föld
talajon repedés mindenütt
néhány sárguló lehullt levél
mind a közelgő ősztől mesél

ilyen vagy te is barátom
még lobog a tűz szemedben látom
itt - ott dér lepi már a hajad
szemed még huncutul kacsingat
idő fogy a nyárra jön az ősz
őszre tél s az elmúlás örök

életet éljük meddig lehet
míg az elmúlás elvisz majd
engem vagy tégedet
fiatalos tűz még ki nem alszik
öregedés itt nem nyerhet partit
de az ősz hajsza sárguló levél
mind a közelgő ősztől mesél

Utamon

Utamon, most is bátran lépkedem,
mintha nem lenne bennem félelem,
minden nap, reggel, délben, vagy este,
mindig csak helyes utat keresve,
talán aggódva néha egy picit,
ha mire vágyom, semmibe veszik.

Hiszen szemben áll velem a sorsom,
bár lehet nem emiatt aggódom,
hiszen változtatni csak úgy lehet,
ha vállalod a kemény küzdelmet,
kerülő utat nem választasz soha,
nem leszel a rossz utak vándora.

Megfontolt lépések, vár egy új világ,
ott neked virágzik minden rózsaszín,
hol lágy szellő simogatja arcodat,
felejtheted küzdelmed, harcodat,
magány helyett ölelő karok várnak,
szeretet törli el magányodat.

Mondd utánam: akarom tiszta szívből,
végre kikerüljek e mély gödörből,
tiszta levegőt szabadon lélegezzek,
közben élvezek minden élet percet,
nagyon akard gyorsan megtalálod,
harmóniát, megszűnik az „átok”.

Az érzés mi ekkor belőled árad,
üzenet lesz, a környező világnak,
hogy akarattal minden legyőzhető,
földi élet szép, nem csupán temető.
Legyél nagyon bátor és mindig merész,
mindig legyen kéznél a józan ész.

Nem fedí álarc

nem fedí álarc az arcomat,
a szívem tiszta és látható
megvívтам már a harcomat
senkinek sem hajbókolok

őszinte szándékkal mondom el
mi nem tetszik megosztom veled
remélem soha nem hiszed el
hogy bántani akarlak téged

ne kényszeríts majd hazugságra
a hazug szó nem nekem való,
fogékony vagyok igazságra
nem vagyok hamis „trójai faló”

igazság gyakran kellemetlen
tudom sokszor haraghoz vezet
a hazugság nagyon kegyetlen
ha megtudod azt mit elfedett

ezért nem lesz soha álarcom
elég öreg vagyok hogy igaz legyek
szívem ha érdekel neked kitárom
ha igényled hát megismerheted

Vágyódás a csillagok közé

Hold sárga fénye festette a falat,
kezembe darab zsíros kenyérral,
mely nem volt már csak néhány falat,
ültem a létrán tele reménnyel.
Létrán, mely falnak támasztva ott maradt,
néztem, az apró, fénylő csillagokat.

Messze vágyott gyermeki lelkem akkor,
távoli csillagok földrészeire,
ma már, hogy lassan elér az aggkor,
még él a vágyam, hogy eljutok ide.
Ha most nem, majd új életem során,
létem fonalát oda kötöm át.

Ma is számban érzem zsíros kenyér ízét,
kutatom a távoli csillagokat,
vajon tényleg miénk e rövid lét így,
de ki rajzolt az égre fénypontokat.
Vallás mondja Isten, de én nem hiszem,
kell, hogy legyen ott más ilyen értelem.

Mit nem adnék ha egy pillanatra
láthatnám azt mit elképzelttem én,
jönne felém karjait kitarva,
egy értelmes másik világi lény.
Elmerülnénk egymás gondolatában,
tudva az élet szép a csillagokban.

Mesélnék arról mikor gyermek voltam,
és vágytam nagyon a csillagok közé,
a létrán zsíros kenyeret majszoltam,
tekintetem szállt a csillagok felé.
Talán ha egyszer eljutok oda,
egy másik létsíkon, az lesz a csoda.

Falak tövében

Falak tövében éljük életünk,
falak, melyeket magunk emelünk,
kordában tartva saját vágyainkat,
így a titkaink hét lakat alatt.

De néha mégis a felszínre tör,
ilyenkor minden zárat elsöpör,
szabadság érzése erősebb talán,
mint trendnek megfelelni nap-nap után.

Mindenkinek meg akarsz felelni?
Hidd el barátom soha nem lehet,
senki nem törli le fájó könnyeket,
mit kisiklott élet csal a szemedbe,
csodáért, szépért, fájón epekedve.

Bonts hát falakat, minél hamarabb,
így lehet körötted egy szép, új világ.
Ne legyen gát a régi konvenció
szabadság íze hidd el mámorító.

Érzelmi játék

Halk a zene az őszi éjszakába'
nyugtalan szíved megérinti-e,
prímás játéka ki a nótát húzza,
ki életét, lelkét viszi bele?

Lágy a dallam,édes, bús a nóta,
felidéz fájó, kedves emlékeket
mintha nem is régen, tegnap lett volna
te tánkra kérted, ő nem mondott nemet.

Most hallgató szól, akkor tangót játszott,
a zenekar és csak nektek szólt a dal,
átkaroltad, simulva karcsú derekához,
érezted, az érzés, mindent felkavar.

Tudtad, ő az, kire szíved vágyott,
érte megváltanád a világot,
repülnél vele a légtérben szállva,
egyik virágról a másik virágra.

Az érzés mely felkavart hamvába holt,
csak játszott vele, és egy sebzett folt,
maradt lelkesen bús zenét hallgatva,
egyedül ülsz az őszi éjszakába.

Reggeli torna

Sorkatonai emlék

Élesen, hosszan szólt a síp.
én félve, bénán álltam ott,
vajon ki fújja, miért hív,
akkor már mindenki mozgott.

Minek-e hang, éles zivaj,
miért ez a vad sípolás?
Hisz nem jön tűzeső, zivatar,
nem hoz ajándékot a Mikulás.

Vezényszavak, melyet nem értesz,
vigyázz! Pihenj, jobbra nyitódj.
Reggeli torna, jót nem remélhetsz
csak halkán és csendben szitkozódj.

Futás, indulj! Csattan csizmád talpa,
ahogy a betonon földhöz vered,
szívesen dőlnél az árokpartra,
alakzatot elhagyni nem mered.

Kaján mosollyal néz a tizedes,
hogy vergődik a „kopasz” katona,
reggeli után alaki kiképzés,
az lesz a nap igazi penzuma.

Négy kilométer, faluig s vissza,
lábad görcsben a trikód csupa víz,
lesz-e belőled vajon jó katona,
aki mindent, de mindent kibír?

Ritmust váltasz most, egyenletesre
többi csak szaladjon a „vezér” után,
száll a por, a csizma csattog egyre,
ezen az őszi reggeli tornán.

Elmúlt már azóta negyvenhét év,
de az emlék még mindig bennem él.
Ha eszembe jut mosolygok azon,
hogy utáltam a tornás napokat én.

Mandala

Ívek, körök, vonalak, rendezve sorba,
színezve, festve, ez a mandala,
elmémnek nyugtató színes varázs,
nyugszik az éned, lelked menyben jár.

Ősi nyelvből a szanszkritből származik,
jelentése: kör, ív, körszelet, korong
elmédhez ezer szállal kapcsolódik,
istenséget ábrázol vásznon, papíron.

Szín, fekete, fehér, szürke és piros,
lehet: zöld, sárga, kék, bíbor és narancs,
színskála minden színét használhatod,
csak szépet alkoss, ez szeretet parancs.

Csodálatos kép, más és más jelentés,
egészség, gyógyulás vagy felejtés,
mandalával épül újra életed,
szeretet szikrája vesz körül téged.

Szeresd hát te is a mandalát nagyon,
lelkednek szép, színes, hatalmas vagyon,
mit látni akarsz, minden tiéd lehet,
frissíti fájó, elgyötört lelkedet.

Rémes éjszaka

Gorgók támadtak rám az elmúlt éjjel,
két világ közt rekedt, szekrényben dühöng
recseg, ropog, minden a csendes éjben,
s a csend helyett a félelem üvölt.

Rémes álmom volt gúnyos nevetéssel,
feldúlták minden szép álmomat,
hiába küzdöttem ádáz szenvedéllyel
akarat nem mutatott egéruat.

Vad dühvel küzdöttem újra és újra,
levágva medúzát a kígyós fejet,
de újra éledt mindent eltiporva,
sátáni kacajjal üldözött engemet.

Riadt ébredés csupa víz paplanom,
éjszakában dühöng égi háború,
eső helyett jég veri az ablakom,
ettől lettem igazán szomorú.

Kint a kertben érik még a körte,
alma, szilva s még néhány gyümölcs,
nagy szüksége volna most az esőre,
mert lehullik a lomb idő előtt.

Ne engedd, hogy minden elpusztuljon,
kérlek, Uram, nekünk, a gyümölcs a lét,
szinte el sem kezdtem és máris hallom,
jég helyett esőt az ablak üvegén.

Nem számít már a vihar, a rémálom,
gondolati kérés meghallgatásra lelt,
a fennlakóban hinni kell belátom,
csak akarnod és szépen kérned kell.

A gyümölcs metamorfózisa

Hull a fáról az érett körte
belerakom egy nagy vödörbe,
válogatom, majd megmosom,
mosás után darabolom.

Ha már fel van darabolva,
beleteszem egy hordóba,
lefedem, hogy hadd erjedjen,
néha- néha megkeverem.

Ha kiforrt a körte cefre,
elviszem a szeszfőzdébe,
üstbe teszik, felforralják,
körte cefrét lepárolják.

Hogyha kész az első párlat,
finomítják pálinkának,
gyümölcs párlat, Vilmos körte,
pálinka lesz így belőle.

Hazaviszem szellőztetem,
üvegekbe töltögetem,
elmúlik majd karcossága,
a főzéstől hatvan napra.

Megkínállak majd belőle,
iszunk az egészségedre.

Ki érti meg?

Ki érti meg, ha elkomorul arcom?
Ki érti meg, ha szívem szorítón fáj?
Ki érti meg, ha feladom a harcom?
Ki érti meg, ha mosoly szíven talál?

Kemény az élet, szüntelen háború,
elsöpri a derűt hirtelen ború,
ha az égen már egy felhő sem látszik,
a Nap, az áldott Nap, veled cicázik,

Rádöbbsz akkor, feladni nem szabad.
legyen kitartásod, erő, akarat,
győzd le a gondot, tedd ezt férfi módra,
helyezd bánatod ki a partvonalra.

Nem tudsz megfelelni mindenkinek,
ha ezt akarod mindent elveszíthetsz,
leláncolva, rettegve várod a sást,
májad mellett a szívedből is fogyaszt.

Sebzett szívvel, lélek nélkül élni,
olyan, mint egy szakadékból nézni,
meredek falat és a kék eget,
hova feljutni soha nem lehet.

Légy igaz ember ki megért másokat,
ki derűt hoz ha lát komor arcokat,
ki segít, hogy a harcot fel ne add,
ki szívével érzi a mosolyokat.

Ha így teszel kitárul a világ,
megfelelés kényszere nem ül reád,
élet igazság tölti be a teret,
világ újra tiéd... hitted elveszett.

Gondolatok az évek múlásáról

Eltelt egy év és milyen könnyen,
hogy rohan száguld most hirtelen,
kopog a cipőm a flaszteren,
halad már a sír felé velem?

De nem! Tudom még nem tartok ott,
a feladat mi itt vár nagyon sok,
idő repül pedig szárnya sincs,
minden perc számomra drága kincs.

Vidám az élet szebb is talán,
mint a túlvilág volt hajdanán,
születés előtt ide vágytál,
éld az életet ne siránkozzál.

Miként legyen te tervezted el,
karmád világos, dolgod tenned kell.
Melyik úton indulsz választhatod,
ha van hozzá merszed és akaratod.

Az elmúlt évek sem számítanak,
mit megtettél az örökre megmarad,
jól figyelj felsejlik előtted a fény,
lehetsz a végén, lehetsz az elején.

Ne törődj azzal mennyi van még hátra,
tudod, ha ütött az utolsó óra,
akard, lépj merészen hagyva a múltat,
válassz magadnak szebb és új utat.

Tedd szebbé, ahol élsz, a környezetet,
szeresd az embert a természetet,
alkoss tudásod legjavát nyújtva,
értékelést hagyd az utókorra.

Hova száll a sóhaj?

Hova száll a sóhaj, egy nyári éjszakán?
Hova száll a gondolat, nap-nap után?
Mi az mi motivál és előre visz?
Mi az mi megköt, felold és elvisz,
oda, hova jutni szeretnél egykoron,
még túl volt vágyad a horizonton.

Rájöttél, teremteni csak úgy lehet,
ha akarsz, szereted lényedet,
béke mi át meg átjárja szívedet,
mellé párosul az élet szeretet,
hegyeket mozgat, világos a cél,
hogy megéld a vágyad, boldog legyél.

Akarat nélkül, szeretet hiányban,
minden szürke, mindenütt csak sár van,
tedd hát le a gondot, söpörd csak félre,
rajzolj napot az elkomorult égre.
Éld az életed hisz azért születél,
teremtő én nélkül eleget szenvedtél.

Békülj magaddal, ha eddig nem tetted,
ez az első, ez a legnehezebb.
Ha ez már meg van, a többi már sima,
csupán ujj gyakorlat, visz helyes útra,
cudar a világ, de emelkedj felül,
gond menekül, ha szeretet vesz körül.

Influenzám emlékére

Láz éget kívül és belül,
fekszem az ágyban egyedül,
nézem a plafont sóvárgok,
szép napok hol maradtok?

Vágyom én egy pohár sörre,
előtte pacal pörköltre,
nézem a plafont sóvárgok,
jó étkek hol maradtok?

Szeretnék forró csókokat,
közben mondanék bókákat,
nézem a plafont sóvárgok
szép szerelmek hol maradtok?

Vágyom tengerpart homokját,
nézni hullámok játékát,
nézem a plafont sóvárgok,
szép nyaralások hol maradtok?

Ma már néha telik erre,
pénz megy hitelre, gyógyszerre,
nézem a plafont sóvárgok,
rég élet utánad vágyok.

Most láz éget, influenza,
gyorsan jött, rakott az ágyba,
meggyógyulok, így akarom,
erős ebben az akaratom.

Meggyógyultam? Minden enyém lesz,
szerelem, étkek, szenvedélyek,
nem lesz mit bámulnom plafonon
ágyamat aludni használom.

Meg nem értés margójára

Mi az amit te tudsz de én nem?
Mi amit nem osztasz meg velem?
Gondolkodom, zúgó fejemben,
nem ad választ az értelem.

Céltábla lettem? Melybe olykor,
bárki belelőhet egy nyilat,
majd a találat örömétől,
szépen, nyugodtan tovább halad.

Nem vagyok játék, értsd meg végre,
nem tűröm el, hogy megtaposs!
Ne menj sétálni vékony jégre,
beszakad, bizony megjárhatod.

Élet szép, mondj igazat végre,
vállald megtett élet utadat,
közös életünk ne dobd szemétre,
mások hangja ne mutasson utat.

Nem viseled el ha nincs igazad?
Az egód nagy, szökik az égbe,
fogd a tükröd és szeresd magad
ilyenek társra nincs szüksége.

Legfeljebb szolgára, de nem vagyok!
Te sem vagy úr, hogy szolgád legyen,
élet meglásd üt rajtad jó nagyot,
lehetőség tűnik messzeségben.

Szánva nézlek, mást már nem tudok,
vagy talán most nem is akarok,
elég az állandó vitából,
végre nyugodt életre vágyok.

Dönts el végre, rövid az idő,
megváltozol vagy egyedül maradsz,
nem hiszed, hogy mindez megtörténhet?
Viselkedj úgy, mint lázadó kamasz.

Szeretet nélkül, nem köt hozzád semmi,
nem vagyok rongybaba, marionett báb,
csak a barátok számítanak, ennyi
volt a közös élet, nincsen tovább.

Esélyed nincs több, ez az utolsó,
döntésed, egyedül, vállalnod kell.
Együtt, egyedül, nekem most mindegy,
rád bízom! Csak gyorsan dönts el.

A közös élet gondokkal is jár,
megoldást is csak közösen tehet,
nem állok helyt helyetted is bár
kényelmes életed csak így lehet.

Közös élet „kártyavárnak” tűnik,
mit fuvalattal elfújhat a szél,
ha kölcsönös megértés hiányzik,
nagyon gyorsan a semmibe vész.

Tanács a tévelygőknek

Mit tettél, az már senkit nem érdekel,
eredmény fontos, mit ember elvisel,
mezsgye oly keskeny, mi a jó, mi a rossz,
csillagként repülsz vagy lehúz a gonosz.

Fontos döntésekben, egyedül maradsz,
nincs hozzá segítség, nincs hozzá malaszt,
szívedre hallgass, de eszed adja meg
az irányt, merre a helyes út vezet.

Ne légy hát botor, egy vagy az egyetlen,
nincs belőled több, sem földön, sem égen,
szeresd önmagad, szeresd a világot,
boldogságot majd mindig megtalálsz.

Csendben éled

csendben éled már az életed
a zene szívedben most is szól
lehet hogy még elképzeled
világ veled lehet igazán jó

tévedsz barátom más a zene már
nem sikeres már a régi dallam
a világ már más zenére vár
a harsány üvöltő nagy zsvájban

nem kapja fel a fejét már senki
ha dallamod kottáját magyarázod
ne hidd hogy ezért a világ rossz lett
a közönség az mi megváltozott

néha azért még kell a dalod
kell az ki jó utat mutasson
ha mégis más lesz majd az irány
nem kell hogy téged ez nyomasszon

szíved zenéje mindig szóljon
mely mindig vitt a helyes irányba
dalod szép lett vájt fülű is hallja
bár csendesebb mint a kor nyitánya

szívedben szól az élet dala
oly hallkan mint a magyar nóta
érzelem túlrad néha benned
feldob elkap de nem szégyelled

Hogyan keletkezett a Tejút?

Kicsi Laci csillag,
szerette a tejet
tudta, hogy a tejtől
nagy és erős lehet.

Fogyasztotta reggel
fogyasztotta este,
mindig csak az édes
tejcskét kereste.

Hebrencs a kis csillag
ugrándozott éppen,
mikor tejes bögrét
tartotta kezében.

Megbotlott a porban,
el is esett nyomban
kiömlött a sok tej,
itta a por hosszan,

Nagy lett a tej foltja,
Laci rajzolt a porba
spirál alakú lett,
kicsi csillag rajza.

Ha a földről nézed,
ma is látszik foltja
a kiömlött tejnek
mi Tejútnak halmaza.

Zakatot a szív

Zakatot a szív, nyugalmat keres,
zaklatott élet töri lelkeket,
szózat dübörög, de tartalma nincs,
az igaz szó ma, mérhetetlen kincs.

Üvöltő zene zúgó tapsvihar,
közönség hallja, mit hallani akar,
tartalom nem lényeg méz felkenve már,
egész olyan, mint zsongó méhkaptár.

Jövő nm lényeg mutogatnak hátra,
ez a mai élet „csodás” világa,
így lesz sok-sok ember vándor, hontalan,
mert elmegy ha a léte, bizonytalan.

Szép szavakat mond a mester maga,
a sok ember szájtátva hallgatja,
de a sok szép szó mondd, hogy mennyit ér,
ha üres a zseb és nincs falat kenyér?

Nem vagyok mester, csupán csak inas,
a szép szó számomra már nem vigasz,
hitem elhagyott, olyan messze jár
jobb élet ígérete nem reám vár.

Teszem a dolgom és nem adom fel,
a hazug szó már cseppet sem érdekel,
egyszer, talán, jobb élet lesz végre,
rontás elfárad, béke ül helyére.

Utazás unokáimhoz

Hideg időben
hatalmas ködben
száguld az autóm
Szentedre felé.

Várnak az unokák
szeretik nagypapát
oda is érek majd
úgy négy óra felé.

Felveszem mindkettőt
az iskola előtt,
haza is érünk
percek alatt.

De lehet, hogy a boltban
a gumicukorban
válogatnak majd
indulás előtt.

Okos gyerekek
tudják a szeretet
átfonja őket
életük során.

Ezért is sietek
időben ott legyek
magamhoz öleljem
a két unokám.

Csodálatos érzés,
ha magához ölel
az unokák két kis
puha keze.

Elszáll a gondom
sietek nagyon
ennél szebb napom
nem volt a héten

Szeretemben élem
szerény életem.

Őszi séta a kertemben.

Lehullott levél vastagon fedi,
kertemben a fák alatti földet,
nem rég gyümölcsöt szedtem le róluk,
a fák ma csupaszon meredeznek.

Ősz van, de lassan inkább tél motoz,
a „levéltakaróban” sok-sok bogár,
számukra a hideg elmúlást hoz,
oly messze van még a tavasz a nyár.

Lassan lépkedek lehullott avarban,
nézem, hogy még, mit nem végeztem el,
kerten már csak a szél fütyül halkán,
átjár a hideg, meleg szoba kell.

Néha egy cinke, a varjak sora,
mi átrepül még a kertek felett,
nyoma sincs már a madár seregnek,
mely nyáron csivített, rovar szedett.

Eső elered cseppek kopognak,
vízhatlan fekete kabátomon,
a kert pihen, a télre készülve,
talán ábrándozik új tavaszon.

Átjár a hideg, bemegyek én is,
kandalló tűzénél pihenek majd,
várom a telet, hátha lesz hó, hisz
mindenki fehér Karácsonyt akar.

Kérdések a XXI. századi "vallásháborúhoz"!

Milyen Isten az ki ezt megengedi,
hogymást öljék teremtményei?
Ráadásul, még az ő nevében,
eltörölni másikat mindenképpen!

Hisz egy az ős és annak két fia
ezt sok vallás magáénak vallja,
de akkor miért ez a gyűlölet,
ezt megfejtani, sajnós nem lehet.

Mert ha egy az Isten, egy az ős atya,
mért zúdul egymásra népek haragja?
Miért gyilkolnak ártatlanokat,
Úr nevével, kik halált osztogatnak?

Hiszen szép ígéret a mennyország,
öldökléssel, szerinted, oda jutnál?
Azt mondja neked az ősi szöveg,
életet elvenni mástól nem lehet!
Úr büntetni akar, elvégzi maga.
Kell ehhez ember ideológia?

Nem ellenséged az embertársad,
mert mást gondol és más az imádat,
más a kultúra, más az értékrend,
ezért gyilkolni kell, ez ma a trend?

A gyűlölet, mint „emberi érzés”
uralkodik, nincs semmi megértés,
mert nem az ember a legfőbb érték,
hatalom csupán ami itt a mérték.

Hol fenntartom magamnak a jogot,
eltapossam őt ki ellentmondott,
annak, mit igaznak fogadok el,
párbeszéd már senkit nem érdekel.

Milyen Isten ki ezt megengedi,
hogy egymást öljék teremtményei?
Mondd, erre való a szabad akarat,
kivégezd, eltöröld embertársadat?

Horoszkóp és csillagszó

Csillag mit ígér, az szinte semmi,
horoszkóp sem ad fogódzó pontokat,
így tudod csak utadat bejárni,
hogy döntésedből jó vagy rossz fakad,
te döntésed! Ha akaratod gyenge,
halvány ékezet a léted mondatán,
mit vársz? Ki oldja meg majd helyetted,
mit életutad jelöl, előtted áll?

Csalfa délibáb, mi sokszor jót kínál,
hiába vársz nem érkezik meg soha,
a sült galambot lehúzza a hínár,
ellep mindent a mocsár szaga.
Akarattal, sok jó gondolattal,
te lehetsz majd a teremtő erő,
mindent eldönt, mit szabad akarattal
kijelölsz magadnak, s a kísérő
csak a jóság lehet, gonoszság soha,
így lesz életed csodás nem mostoha.
Ne az élet döntsön most helyetted,

sodorva sziklának, partnak noha
többre vagy érdemes megértheted,
ha elér hozzád őrződ intelme, szava.
Ne a horoszkóp legyen az iránytű,
mágneses sarka tévesen mutat,
mire rájössz, hamis minden betű
mit ír, az idő már rég elszaladt.
Csillag állás jelezhet előre,
számodra nem várt akadályokat,
ha mindig csak az eget kémleled,
a földön fogsz botlani nagyokat.

Megtalálod-e az élet tengerén,
„bárkát” mely a célodhoz elvezet,
bárkán utazó szeretett tengerészt,
ki hűséggel fogja mind a két kezéd?
Ha tiszta lélekkel, nagy szeretettel
tárod ki felé érző szívedet,
az öröm a boldogság megtalál,
csodás tartalommal tölti meg életed.
Szeretet a kulcs az élet zárjában,
nem a horoszkóp, a csillagok szava,
nem élhetsz így örök szolgaságban,
lelked szabad, az élet nem mostoha.

Repül az idő

Repül az idő, sodor az élet,
sodró lendülettel veled élek
tűzben égünk, szerelem tüzében
éppen úgy, mint valamikor régen.

Nem lankad a láng, az idő elfogy
elrepül, mint a pihe, ha morcos
szelek fújnak, délről és északról
a szerelem tüze tovább sodor.
Szerelem tüze, csak hagy sodorjon.

táplálnom kell, hogy el ne hamvadjon,
veled száguldani igazi élet,
lassítást nem akarok, nem remélek.

Karácsony 2015.

Telehold világít sok csillag mellett,
ezen a csodás és áldott éjjelen,
hossanna szól néked most Megváltónk,
ki kisdéd képében megszületett.

Híveid hada hosszan zengi még
éjféli misén, az Úr dicséretét,
szeretet lengi körbe a lelkeket,
az orgona hangja, velük nevet.

Karácsony van! Gyönyörű az ünnep,
öleld át lágyan, ki kedves neked,
söpörd félre azt mi eddig nem tetszett,
hogy érezze őt mennyire szereted.

Így őt ölelve az ünnep csodaszép,
fenyő illat lengi be a szobát
díszített fenyő, alatta ajándék
maradjon szeretet egész éven át.

Újévi gondolatok

Durran a pezsgő, s a gondolatod,
e percekben az Újév körül forog,
milyenek lesznek a jövő évek
bosszúság, baj vagy csoda osztályrészed?

Sok minden történt veled az óévben
volt kenyér, öröm, ha nem is túl bőven,
de élsz! Talán ez most a legfontosabb,
minden mi rossz volt, hirtelen megszakad-

Fogadkozol, hogy másképp lesz ezután,
minden rosszat elhagysz Újév hajnalán,
de vajon meddig tart a fogadalmad?
Talán semeddig, hisz mindig feladtad.

Másképp lesz – mondod - a gyöngyöző ital,
fejedbe száll majd, ha nem is túl hamar,
Szilveszter éjszaka, tombol a varázs,
új év kezdődik, melyet annyira vársz.

Koccintsunk! Jólét öleljen át minket,
gondokat hagyjuk az ember felejthet,
ha nem többre, csak ez éjszakára,
bízunk magunkban, végre valahára.

Mondjuk hangosan: Boldog Új Évet!
Mosolyogva, hisz abban az ígézet,
mosoly egy görbe, mindent egyenesít
bút, bajt és gondot, messzire repít.

Durrانjon a pezsgő, Himnusz szavára
gondolj szeretettel, magyar hazádra,
mely éltet és egyszer magába fogad,
ha bejártad, véget ér, életutad.

Gondolj szeretettel, minden magyarra,
mindegy, melyik ország útját koptatja.
Magyar vagy és ezt soha ne feledd!
Kívánok neked, boldogabb Új Évet.

Előtted az Újév

Előtted az Újév,
mögötted a régi,
mindegyik Szilveszter,
újat, jót ígéri.

Mi lesz majd belőle,
az csak rajtad múlik,
akaratom gyenge,
minden jó elbukik.
Melyik úton indulsz?
Gondold át, gondosan,
az élet mint kámfor
oly gyorsan illan.

Boldogság, nevetés
töltse be a házad,
jószág és a bőség
legyen vendég nálad.
Csupa jót és szépet
adjon majd az élet,
így kívánok Neked
Boldogabb Új Évet.

Újévi gondolatok II.

Állj meg Barátom, egy pillanatra
fűjd ki magad, hagyd a múltó időt,
ne fess már árnyékot a faladra,
a szeretet adjon neked erőt.

Itt az Újév és múlik a régi,
mi megtörtént az bizony végleges,
hogymint számvetést kell-e készíteni,
lehet, hogy nem, de néha érdemes.

Ürítsd ki agyad rossz gondolattól,
pezsgő buborékja elrepíti azt,
ne szakadj el soha a valóságtól,
lábad alatt föld, de az ég magas.

Tizenkettőt üt a zenélő óra,
pukkan a pezsgő, tüzijáték repül,
most a Himnusz hangjaira újra
veled a világ, nem vagy egyedül.

Ne fogadkozz most, hogy minden más lesz
ha akarat gyenge, úgyis megszeged,
tedd meg, mit egy igaz ember tenne,
csodás varázsnak leszel részese.

Ürítsd hát poharad egy szebb jövőre,
ölelj át mindenkit, ki kedves neked,
pezsgő mámore ne szálljon fejedbe,
legyen békés, boldog az életed.

Havazás

Ablakomon ha kinézek,
látom, hogy hópihék szállnak
földet érnek, fehér lepel,
fedi be a szürke tájat.

Havazik és hófehér már
kert, az utca, töltésoldal,
tetejéről lehet-e már
lecsúszni a kis szánkóval?

Hóval takart már az utca
nem látszik a szürke aszfalt,
látod milyen óvatosan
közlekednek autókkal.

Hóesésnek vége szakad,
most jön majd igazi munka,
seprút, hólapátot fogva
takarítani a havat.

Járdáról és beállóról,
erkélyről és a teraszról,
hullott hó vidáman csillog,
miközben te lapátolod.

Kipirulva, elfáradva
jössz vissza meleg szobába
olyan jó innen csodálni
körülvevő havas tájat.

Gondolatok az öregedésről

Megfáradt lélek, megfáradt test,
alkonyul gyorsan, itt van már az est,
múlik az idő, végtelen gyorsan,
észre sem veszed, már egy újév van.
Pedig most kezdődött, még le sem írtad,
még felfogni is alig-alig bírtad,
már egy újabb év van bizony mögötted,
ráncc szaporodik, nem lettél öregebb.
Lélekben nem, de a tested az más,
szembe szökő bizony a változás.
Ne törődj vele, ha lelked fiatal
szíved szeretettel, még élni akar,
ha látsz még virágot, mi neked nyílik,
van szerető párod, ki elkísér a sírig,
ha asztalodon van néhány finom falat,
lábad tovább visz, itt a kék ég alatt,
ha nem szorulsz még, kegyelem kenyérre,
nem kell pítizned más kénye-kedvére,
ha rád mosolyog egy nő még az utcán,
ha nem kell szaladnod a troli után.

Oly sok a ha, mi sorakozna itt még,
mindegy, feletted, szürke vagy kék az ég,
csak a szépet lásd, mit megéltél eddig,
csendes mosollyal, melyben korod segít,
láttatva azt, mit fiatal szem nem lát,
öregedés csendes paradoxonát.
Bölcsebb leszel, de szebb bizony soha,
az évek, gyorsan, rohannak tova.

Csörög a vekker... 2016.

Csörög a vekker, lázasan felugrik,
indul a nap hát öltözik gyorsan,
várja a munka, úgy ahogy illik,
nem lesz kevesebb feladat biztosan.

Hirtelen megáll, hiszen a vekker,
csak a szomszédban csörög reggelente,
neki, sajnos dolgoznia nem kell,
munkanélküli, most az élete.

Gondok között ül vissza az ágyra,
vajon, miért súlyt engem így az élet,
homlokán sokasodó ráncok hada
meddig kell még, hogy segélyből éljek?

Alkalmi munka akadna néha,
de elvállalni semmit nem merek,
hisz nem tudom, hogy ki az kinek a
hatására törölnék segélyemet.

Furcsa egy ország, nincs összetartás
dögölgjön meg a szomszéd tehene is,
megélni nehéz, munkát nem találok
elvállalnék bármit, mi pénzhez segít.

Folyosón csapódik bejárati ajtó,
a szomszéd már a munkába siet,
jó lenne, ha mennék veled Palkó
együtt siethetnék a buszra veled.

Vissza kuporodik, betakarózik
nincs pénz, így bizony hideg a szoba,
szemeit becsukva imádkozik,
érjen végre véget a kálvária.

Okfejtés

Pofázásra születni kell,
mondja azt neked az írás,
ne kelljen a jólét helyett
majd a temetőben sírt áss.

Már az anyaméhben eldől
kiből lesz majd politikus
akinek a tejből- vajból
mindenkinél sokkal több jut.

Később majd az egyetemen
dől el tovább ez a kérdés
megmagyarázod miért nem
volt elég vizsgázni öt év.

Lyukat beszélsz a hasakba
ígérgetsz majd szépen fűt, fát,
mindaddig még rád szavaznak
te leszel a „legjobb barát”.

Ha megnyered, el is viszed
magaddal sok ígéreted,
asztalfiók mélye rejti,
nem emlékezhet rá senki.

Nagy zseb kerül a kabátra,
még nagyobb a pantallóra,
négy év van degeszre tömni
így kell pofázásból élni.

Hogy is van ez?

Vajon mi az, hogy bal mi az, hogy jobb,
hisz keblünkben most is egy szív dobog.
A magyarságért kell, hogy dobogjon,
egyéni érdek kívül kell maradjon.

Nem így történik, abból bizony baj lesz,
zsebek tömődnek, mások éhen vesznek,
ki emelkedik, ki süllyed a sárba,
szép világ helyett a temető várja.

Fedél nélkül, munka és pénz nélkül,
az ember élete félre sikerül,
lecsúsztal, senki nem törődik veled,
„magasságból” téged látni nem lehet.

érteni fog ha zuhant jó nagyot,
„égi” magasságból padlót fogva ott,
hol szorgos ember tengeti életét,
rögtön tudja neki mi kellene még.

Újra indul az észvesztő körforgás,
kapkodod a fejed, mi lesz most más?
Ígéret halmaz mit hallani akarsz,
vigyázz, mert a nóta, jaj de nagyon fals.

Gondolkodj majd mielőtt cselekszel,
döntésed előtt hosszasan mérlegelj,
szűrőn ne csak az álmod jöjjön át,
de hallgasd meg mindig szíved szavát.

Mert mi az, hogy bal és mi az, hogy jobb,
hisz keblünkben most is egy szív dobog.
Magyarságért kell, hogy a szív dobogjon
egyéni érdek kívül kell maradjon.

Lányom születésnapjára

E napon kívánok, minden jót és szépet,
rengeteg napsütést, tiszta fénylő eget,
bánat, szomorúság, tőled távol álljon,
legyél nagyon boldog, ezen a világon.

Gonoszat és rosszat dobd lazán a sutba,
ki törődik vele, menjen más tájakra,
egészség a fontos és nyugodtabb élet,
adj utat a széllel, minden rossz emléknek.

Éltessen az Isten, még sokáig Téged,
szeretemben, jóban teljen minden éved.

Mit jelent az

Mit jelent az, hogy jobb és baloldal,
hiszen szív is csak egy dobog benned.
Szállítja megkülönböztetés nélkül,
a vért, a jobb és a bal kezednek.

Miért kell nekünk oldalakban hinni?
Miért kell mocskolni azt a másikat?
Mért mindenáron, magunk alá gyűrni,
eltaposni azért mert mást akar?

Mikor e kék bolygó életet nemzett,
politikáról még szó sem esett.
Napi életért állt harcban az ember
azt keresve amit megehetett.

Ma is így élünk, szüntelen harcban,
de még mindig csak a létünk a tét,
hazugság és korrupció a mában
ez hatja át ma nagyjaink életét.

Ha én tenném akkor másképp csinálnám,
hangzik a magasztos példabeszéd,
ha feljut a csúcsra a nép bizalmán,
ő is csak két kézzel tömi zsebét.

Barátok, jó ismerősök, rokonok
korrupció verme lesz mindenkiből,
közben közpénzen hátra dőlve dőzsöl
nem érti a szegényt, ki létért pöröl.

Mindenki annyit ér, mit szerez magának
hangzik fentről a méltán „bölcs tanítás”
próbálj meg pár fillért te is lenyúlni,
a törvény, vas szigorral sújt majd reád.

Civil szerveződés, az is minek,
hisz a cél ott is a parlamenti szék,
ezért összefogásról szó sem lehet
csak ideig óráig közös cél.

Politika! Az ember mivé válhat,
ha bekerül ebbe a gépezetbe?
Unalommal vonja meg a vállat,
ha ígérete kerül terítékre.

Sorsok dőlnek, politika virágzik
maroknyi ember dönt a szegények felett,
róluk a „felsőbbrendűség” sugárzik,
miközben sajnálják mi maradt neked.

Döbbsenten állsz hisz rájuk szavaztál,
elhitted mindazt mit a szónok szavalt,
előtted nincs más csak az üres tál,
miközben ők dőzsölnek ez alatt.

Hol van már a gyönyörű ígéret,
messze tűnt hamar a várt Kánaán
szinte látod a gúnyos mosolyból,
megdöbbsentő választ: te szavaztál rám.

Mit jelent hát a jobb és baloldal?
Hiszen szív is csak egy dobog benned!
Szállítja „megkülönböztetés” nélkül
a vért, a jobb és a bal kezdednek.

Talán ha végre mind felébrednénk,
letennénk a rózsaszín szemüveget,
ha a jövőtől csöppet sem félnénk,
újra láthatnánk végre a kék eget.

Nem egy-két ember, a nép profitálna
mindabból mit ez a föld megterem,
örömmel látnád az országot járva,
hogya újra virágzik itt az értelem.

De a hazugság mindaddig úr lesz,
még a megosztás hazánkban megmarad,
„oszd meg és uralkodj” római szellem
nyert teret újra a Kárpátok alatt.

Magyarok Istene nézd a kis népet,
karold fel újra, tedd boldoggá megint,
lássza meg hősi múltjában a szépet.
légy támasza, ha újra rád tekint.

Ne legyen megosztás, jobb és baloldal,
hisz egy a szív és egy ügyért dobog,
magyarok vagyunk és nem ellenségek,
együtt építsük fel a szebb holnapot.

Töprengés

mostanában gyakran töprengtem sokat
miért ékesíti a plakátokat
dicshimnusz zengő ékes szóló ember
éltetve mi négy milliónak nem kell

tudjuk a jólét nálunk nem alapjog
csodálom hogy mindezt fel sem fogod
tapsolsz ha kell az alamizsna okán,
melyért térden csúszol nap nap után

hiszel hamisságot hazugságokat
pedig felmossák veled az utat
azt látják benned csak semmire való
ki azért él hogy nekik legyen jó

nem jut a koncból neked egy falat
mégis odatartod a hátadat
legyen min felmászni nekik az égig
te „nyálcsorgatva” tapsolhatod végig

mire foszlik a köd a csoda világ
eléd tárulva felfedi arcát
már késő lesz hisz gúzsba köti kezed
más gondolkodást tiltó rendelet

rossz dolgot vetít a nyirkai jóslat
ha a vakságod nem kopik le rólad
megosztott ország magyar ellenséged
külhoni magyartól sem kapsz segítséget

hol van a magyar ősi öröksége
mért fedi arcát magyarok Istene
nagy dolgokra volt hívatott-e nép
megtörték gerincét odalett a szép

tartalmas csodás és boldog jövő
gerinc nélkül az élet nem élhető
most itt magyar a magyarnak farkasa
ha eltűnne e nép nem lenne csoda

nagyon sok ifjú külföldre távozott
megélhetést az ősi föld nem adott
elfordult már a magyarok Istene
azt várva a pohár mikor lesz tele

megtér-e hozzá kedves ősi népe
lesz-e fontosabb Mammonnál a léte
mikor lesz újra testvér minden magyar
mikor szól újra ércesen a dal

mikor lesz hogy megálljt parancsolunk
hogya el ne vesszünk újra összefogunk
ne legyünk soha más ország gyarmata
választott nép vagyunk jussunk el oda

kis ország mely a magyarok otthona
újra régi fényben ragyogjon csillaga
régidicsőségünk ne fedje homály
legyen munka jólét mindenki erre vár

Itt dobban az élet

Itt dobban az élet a kezemben,
de hirtelen nagy lángot vet az agy,
itt dobban az élet a kezemben,
feledve mindent mi más utat mutat.

Ha nem nézel tükörbe húszas éved,
fiatalsága néz belső tükrödből rád,
ha nem nézel tükörbe még elhiszed,
te vagy kire oly sok „leányszív”vár

Más a valóság és más az ábránd,
meg kell békélned a gondolattal,
ha a kettő egy volna te sem bánnád,
megöregedtél bár lelked fiatal.

Ha átöleled érzelmesen párod,
szíved ilyenkor fiatalon dobog,
elhiszed visszatért ifjúságod,
már csak emléke a kapaszkodód.

Szeretemben éled tovább életed,
a szerelemből már semmi sem jut,
bár ez utóbbi nincs korhoz kötve,
mégsem találod meg a kiskaput.

Ha megtalálod bátran lépj be rajta,
az idő telik az óra meg nem áll.
Szeretve gondolj minden pillanatra,
mit az élet még neked nyújt kínál.

Elveszett a csillag

Elveszett a csillag, mely életem egét beragyogta,
elhódította a csillagfényt a sötétség „varázsa”
most újra, mint régen, csak a csend vesz körül,
fülem ha cseppnyi zajt hall, már annak is örül.

Egy hír margójára.

Ismét meghalt néhány ember,
ki nem bírt a zord hideggel.
Határozat lesz az ügyben,
intézkedés? Alig hiszem.

Ígéret lesz majd tengernyi,
alig győzzük meghallgatni.
De hogy lesz-e foganatja?
A zord Tél, majd megmutatja.

A fekete szépség

Fekete csődör vágat a réten,
hosszú sörénye lobog a szélben,
két lábra áll, majd kirúg hátra,
újra száguld a farát dobálva.

Mozgása kecses a vonala szép,
fák közül nézni is gyönyörűség.

Tudja, hogy nézem, felém sem pillant
hirtelen fordul és szinte robban,
vágat a réten hol ide, hol oda,
szőrén megcsillan a nap mosolya.

Megáll hirtelen mint a cövek,
fújtat egy kicsit majd elüget.

Sírfelirat

Bele rúgott minden rögbe,
ha nem volt rög, az emberbe!
Végül ő is bevégezte,
rög meg szépen betemette!

Tavaszcímő versek

Hamar itt a „tavaszóra”,
meg is jön tán' kakassóra.
én a tavaszt nagyon várom,
virág nyíljon minden ágon.

Csúnya tél meg hagy menjen el,
alig volt hó, fehér lepel
nem borította a tájat,
nyirkos volt és ködöt áraszt.

Ha a tavasz megérkezik,
madár csicsérgés hallatszik,
kinn a kertben, eresz alatt
hol a fecske majd fészket rak.

Gólya is száll a fészkeire,
villanyoszlop tetejére,
rendezgeti, takarítja,
születik majd sok fióka.

Tavasz! Jöhetnél már hamar,
csupa latyak most a talaj,
pára, eső, mind áztatta,
csupa sár a cipőd talpa.

Legyen itt a „tavaszóra”
jöjjön is meg kakassóra.
Én a tavaszt nagyon várom,
virág nyíljon minden ágon.

A tett halála

A tétlenség halála a tettnek,
pedig mondja az ész, hogy tedd meg.
Te félsz, vagy csak nem érdekel,
mit mond a szívedig nem jut el.

Mit mond a szívedig nem jut el.
Te félsz, vagy csak nem érdekel,
pedig mondja az ész, hogy tedd meg,
a tétlenség halála a tettnek.

Nők és férfiak

Sokszor hangzik el: férfi, asszony nélkül
semmit nem érne azt hiszik legvégül
csak ülne bárgyún maga elé nézve,
s állandóan könny ülne szemébe'.

Férfi nélkül sem volna jobb a helyzet,
sok nő egymás között is furcsa szerzet.
Másikban mindig „vetélytársát” látja,
rögtön harcra kész körmét villogtatva.

Nem lenne férfi akkor is jó lenne,
szöveg érkezik hallgatom merengve.
Ki ölelné át lágyan derekatok,
simítana tincset mi arcba lógott?

Ki adna csókot lágyan nyakatokra,
ki ölelné át szépséged méltatva,
apró ajándékot, virágot ki adna,
ki mondja: csillagot neked lehozza?

Valóban! Számtalan előnye lenne,
ha férfi nem volna életetekbe,
nem kellene mosni sok koszos gatyát,
hűséggel, anélkül ki vigyázna rád?

Hogy élnétek át anyaság örömét?
Hófehér ruhában násznép jókedvét,,
ahogy kísér, mint gyönyörű menyasszonyt.
Teremtő akarná, hogy elmaradjon?

Minek az örökös férfi, nő vita?
Tojás volt előbb, vagy a tyúk maga?
Hogy lenne élet, nő és férfi nélkül,
ember e vitába bizony beleszédül.

Vélem egyik sem élhet másik nélkül,
egészten alkot nő és férfi végül.
Ebben rejlik az élet nagysága,
ez lett Ádám, Éva, közös penzuma.

Esik az eső

Esik az eső veri az ablakom,
ülök a gép előtt, gondolkodom
hallgatom a szél esőt hajt üvegre,
esik, csak esik, reggel óta egyre.

Csupa sár az udvar, itt - ott víztócsa,
néha a kutyánk lábát belemossa,
területét védve kerítésnél ugat,
bundáját rázza, hiszen csupa latyak.

Tél van! De tavaszi a hangulat nekem,
szürke felhők gomolyognak felettem az égen.
Nincs hideg! Kályhában duruzsol a tűz,
ha besötétedik a levegő lehül

Szép Tavasz! Ne váráss bennünket sokáig,
virágoskertünkben a hóvirág már nyílik.
Kertben a galambok magokat keresnek,
kárognak a varjak, verebek csivitelnek.

Öregek a csontok, melegre vágyom,
minden porcikámmal csak a Tavaszt várom.
Remélem nem okoz csalódást nekem,
nem tér vissza a Tél, fagyosan, hidegen.

Térdepelve I

Tudod- e, hogy mért hajtod meg a térded,
mikor szobrot imádsz és festett képet?
Tudod, hogy honnan ered a vallásod,
vagy csak szolgál módra gyakorolod?

Tudod-e a világ milyen egyszerű,
számokra minden érv csak meseszerű.
Hisz azt sem tudod ki volt Mária,
nem az Isten hanem Jézusnak anyja.

Te imádkozol végig sem gondolva,
vajon miről szól az „égi strófa”?
Sértésként éled meg ha okítanak,
szelíden próbálnak mutatni utat.

Vallásos vagy ezt fennen hangoztatod,
de megsérted a tízparancsolatot,
ölsz, rabolsz vagy átversz, elnyomsz másokat,
autód tükrére „olvasót” aggatsz.

Ha hiszel Istenben azt is tudnod kell,
mindenütt ott van és mindent megfigyel.
Tudd, hogy imádkozhatsz bárhol ha akarsz,
természet az Ő nagyságáról szaval.

Ha nem úgy élsz ahogy Jézus tanított,
ha szeretet nálad nem sokkal nagyobb,
mint egy porszem a sivatagi létben,
hited sem több annál, az Úr szemében.

Vallás mint minden a hatalomról szól,
a pap a szószéken is erről „papol”,
fenyeget, mi lesz, ha egyháznak nem adsz,
rád halál után az Úr, poklot ragaszt.

A pokol és mennyország benned lakozik,
merre indulsz el, csak rajtad áll, múlik.
S ha tiszta szívvel élted életed,
túlvilág befogad mindenki szeret.

Véget ért utad vár a megméretés,
nem úgy, ahogy a vallás tárja eléd.
Vár a szeretet vár egy új csoda,
halálból visszajött már vágyik oda.

Tudod- e, hogy mért hajtod meg a térded,
mikor szobrot imádsz és festett képet?
Gondolkodj, hisz az Úr szeret téged,
Jézus tanította a szeretetet.

Mi is a szerelem?

Mi is a szerelem?
Kérdezem szelíden,
válasz nem érkezik,
de a szíved vérzik,
ha a kedves messze,
hiába jön az este,
nyugalmat nem találsz,
gondolatban, nála jársz.

Magasba szökken a mámor,
mikor veled van párszor,
azután egyre többet,
de véled, nem eleget.
Mardos a kétség,
nincsen segítség,
szíved újra vérzik
sok-sok heg képződik.

Végre majd eléred
csak neked nyílik meg,
a szerelmes világ,
megérzed Ámor nyilát.
S a szerelem csodás,
a nap is milyen más.
Minden a szerelemről szól,
virág, madár, neked dalol.

Szerencsés ember vagy,
ha szerelemből szeretet fakad,
s elkísér téged a sírig,
sok heg szívedről eltűnik.
Átadod magad a szeretetnek,
rózsaszínre festve a kék eget.
Minden nap igazi csoda,
remény él: nem hagy el soha.

Ha a szerelem véget ér,
a sorsod cseppet sem kímél,
fájó sebet ejt újra rajtad,
kényszer mosollyal hiába takartad.
Szemedben látszik, nem érdemeltem
Ámor ily csúnyán elbánjon velem.
Hibát ki, miért követte el?
Erre az élet, soha nem felel.

Mi hát a szerelem?
Kín, bánat, gyötrelem?
Sebek, melyek sohase gyógyulnak?
Érzelmi zsákutca? Vagy csak gyakorlat,
hogy kell egy szívet darabokra törni,
a másikat lelkiileg tönkretenni?
Csupán a „fajfenntartás” eszköze?
Álom, de nem teljesül sohase?

Vagy egyszerűen felejthetetlen,
érzelmi vonzódás élet rengetegben?
Apró rezdülés, óriási csoda,
beteljesült vágy és csókok sora.
Óvatos érintés, néhány szál virág
szeretet, mely majd visszahull reád.
Érzed, hogy most lenne jó szerényen,
elhamvadni kedves szeme tüzében.

A szerelem tehát sokoldalú.
Nem mindegy lelkedben fény van vagy ború,
érzelmi sivárság, lelki gazdagság
mit mozgat benned a szerelmi vágy.
Repülni tudsz? Lehoznál csillagot?
Vagy „kipipálsz” ha úgyis megkapod.
Jó is, a rossz is, életed sora
ez a szerelem paradoxona.

Álmodni kell

Az álmovilág mely téged körülvesz,
reggelre mint a köd úgy foszlik szét,
hiába kapkodsz nincs már emléked,
mi kárpótolna a széttört álmokért.

Kell-e még álmodni, vagy a valóság,
racionális csendje ami ébren tart,
kell-e álmhoz kapucnis hálósák,
mely kihűlt ágyadban is melegen tart?

Szabad-e vajon új álmoktól félni?
Hiszen az előző sem valósult meg.
Lehetsz te gyenge nő vagy bátor férfi,
hidd el álmok nélkül élned nem lehet.

Lehet és kell is új álmokat szőni,
ha a régi vászna feslett és szakadt.
Nem szabad hagyni, hogy veszni lássad,
tovatűnő vágyad egy pillanat alatt.

Teszed a dolgod

Teszed a dolgod, csak úgy tessék-lássék,
akarat nélkül nem jó az irányzék.
Mondom én: szív is kell, no meg akarat,
nélkülük munkát végezni nem szabad

Agy az akarat végrehajtás szívvvel,
másképp az egész nem jó eredménnyel,
érhet véget. Hisz ha szív hiányzik,
nélküle bizony utad is hibádzik.

Magyar nyelv védelmében

Érkezik egy levél,
csupa rövidítés:
vagyok helyett vok,
hozok helyett hok.

Sorolhatnám hosszan,
mi volt ami bosszant,
szótár is kell ehhez,
majd, hogy megfejthessem.

Nyelv újítás lenne,
újra kis hazánkban?
Ilyen közlendőkre,
soha nem is vágytam.

Ez a nyelvi világ,
nem az én világom,
magyarul beszélek,
e nyelvet imádom.

Magyarul alkottak,
csodaszép verseket,
költői vénával,
megáldott emberek.

Nem rövidítettek,
nyirbáltak szavakat,
fejtörést okozva,
kedves olvasónak.

Ne rövidítsetek!
Írjátok ki szépen,
ahogy nebulóként,
tanultátok régen.

Neked sem ajánlom,
kedves jó Barátom,
ezzel tönkre teszed,
a szép magyar nyelvet.

Érdekes kérdés

Érdekes kérdés a lét
vajon nyújt-e feléd
bármilyen kézzel foghatót,
kinyit, bezár egy ajtót.

Dörömbölj hangosan,
létednek ajtaján,
szeretnéd, beenged,
vagy kiszól: menj tovább.

Ne töprengj, ne mélézz,
csak bátran lépj be,
hívó szó nem hangzik,
el soha kétszer.

Örökkön - örökké

Örökkön- örökké, mit jelent-e két szó?
Számomra semmit hiszen elporladó,
e világban minden, nincs már örök érték,
csak az egoizmus és a pénz a mérték.

Nem kell már papiros az „örökkéhez”,
ha két ember együtt szerelemmel érez.
De ha megváltozik és pokollá lenne,
ki kell lépni gyorsan menjen veszendőbe.

Csodavárás helyett féltő gonddal óvjad,
szíved értékeit ne hagyd a kopóknak.
Ha szeretettel teli belső világod,
„örökkön- örökké” párod megtalálod.

Érzés, megtaláltad, elkísér a sír,
belők, vagy felemel, csupán rajtad múlik,
kölcönös szeretet csodálatos álom,
ennél szebb nem lehet ezen a világon.

Belső háború

Önmagaddal vívott harc kegyetlen,
nem érinthető kézzel az ellen,
csak bensőd rágod hibát keresve,
magadban. Kihat környezetedre.

Nem jó a frizura, csorbult köröm,
nem karcsú alak. „mentőöv” csípőn,
találsz magadon kivetni valót,
arcodra szenvedést ír gondolatod.

Megbékélni nem tudsz mert nem akarsz,
sors gúnyos játéka ez amit kapsz
élettől. Korral, pánikba zuhansz,
„fegyverszünet” néha nyugalmat ad.

Elcsitul a harc. Mi lesz majd a vége,
veszteség, nyereség, talán megérte?
Harc hevében nem erre gondolsz tudod,
harc dúl, könny ömlik, sorsodat átkozod.

Ne hagyd

Na hagyd, hogy szíved vérezzen,
inkább írd ki versben csendesen,
magadból fájdalmad, félelmet
vég helyett csak a kezdet jöhet.

Vég helyett csak a kezdet jöhet.
magadból fájdalmad, félelmet,
inkább írd ki versben csendesen,
ne hagyd, hogy szíved vérezzen.

Egy volt barátság margójára (megosztó politika eredménye)

Fogantam, születtem, felnőttem, élek,
számomra ilyen a nagybetűs élet.
Egyszer meghalok de azt meg nem éred,
hogy öved díszül a skalp én legyek.
Mondom hangosan ellentétben veled,
életben mindig igazat beszélek,
hazugságaidra vevő nem leszek.
Barátom voltál, de már nem vagy az,
csak útszélien termő haszontalan gaz.
Rád még a méh sem szállna tisztelettel,
virágport csenni édes élvezettel.
Miért lettél ilyen, sajnós nem tudom,
te voltál az én egyik jóbarátom.
Hazug szavad mindent megváltoztatott,
kalapom vettem, rád ajtót nem nyitok.

Megbocsájtanék, de sajnós nem lehet,
fontos, mindig legyen ellenség-képed.

Az élet viharában

Mért taposol sarat vigasztalanul,
esőben, latyakban az idő az úr,
kabátod alá is bever az eső,
hiszed a megváltás a következő
sarkon vár rád, de csalódní fogsz tudod
mert nincs meg hozzá az akaratod.

Süvít a szembe szél, mindig szembe fúj,
akárhogy fordulsz, mindig a szél az úr,
kifordult esernyőd már semmit sem ér,
mindent adnál egy szélcsendes helyért.
De a sarkon túl is csak a szél dudál,
léted segítségért hiába zihál.

Hóvihar, eső, vagy orkán szél süvít,
akarat nélkül a földre taszít!
Árnyék maga alá gyűri lelkedet,
érezed menekülnöd soha nem lehet.
A fény átdereng a zord felhők között,
lelkedbe újra remény költözött.

Ha kell ernyő nélkül, kabátot ledobva,
szállsz szembe a viharral majd újra,
nem várod meg még a földre tipornak,
tudod és érzed, hogy szép lesz a holnap.
Hit, mit szívedben hordozol naponta,
tudja, hogy kész vagy a kijelölt útra.

Lelked csupa seb, vérzik is talán,
a szíved is, de számodra még talány,
hogy bírod ezt a harcot, mely szüntelen,
mindig újra indul talán végtelen?
Mindig lesz olyan ki háborút akar,
kit csak a pénz és hatalom vágya hajt.

De hiába szél, fagy és hiába hóvihar,
ha a lelked tiszta és békét akar,
szeretet irányít minden léptedet,
ha akaratod vezérli tettetdet,
ha hallod az ige mit mond neked
megnyugszol és szép lesz az életed.

Ha szeretettel fordulsz

Ha szeretettel fordulsz bárki felé,
nem értik, de olyat rúgnak beléd,
hogy sajog minden apró porcikád,
a nap is elfordul és nem süt rád.

Nem érted! Szeretet a tanítás,
de vajon ma hányan is olvassák,
és értik, hogy miről szól az írás,
„egó” nem tűri, hogy alkalmazzák.

Meddig mehet ez így még emberek?
Saját nyakunkra hurkolunk kötelet.
Nélküle ember embernek farkasa,
hatalom, pénz, irányító csillaga.

Pusztul a természet, pusztul a világ,
ember mért hiszed azt más sors vár rád?
Lesújt egyszer a természet hatalma,
hiába teszed pénzed az asztalra.

Hiába fitogtatod nagy hatalmad,
az áradat elönt, a sárba ragad
hatalmas egód. Ki figyel már arra?
Pusztulsz vagy jutsz a másik oldalra.

Figyelj a szívedben szóló zenére,
mely felemeli lelked a fényre,
talán még nem késő, embernek lenni.
Miként? Lelkében találja mindenki.

Vígan zeng az ének

(radaros induló)

Vígan zeng az ének, lengnek lobogók
légteret védik Radar századok,
figyelj drága bajtárs, minden apró jelre,
nyugodtan aludjon, Magyarország népe-

RT századokban vidám az élet,
tervtáblára írod mit diktálnak néked,
mérő kocsik pásztázzák fenn a kék eget,
forog az antenna figyeled a jelet.

RT katonának, víg az élete,
szolgálat után csak pihenés lenne,
szolgálatvezető sokat tesz érte,
nehogy elfáradjon a semmittevésbe.

Nyalka legény bizony az RT katona,
lányok szive dobban, ha kimegy a városba,
de ő nem vet szemet, csak a kedvesére,
csak néha „pillant félre” jól választott-e?

RT századokban vidám az élet,
tervtáblára írod mit diktálnak néked,
mérő kocsik pásztázzák fenn a kék eget,
forog az antenna figyeled a jelet.

Ha „kopasz” vagy kicsit több a tortúra,
vár téged a folyosó, motoros „fóka”.
Egyszer egy méteres a vezértextil,
gyakran cserélsz vizet, mert az nem „steril”.

Öreg katonaként centit is vághatod,
számolhatod hátralévő összes napod,
ha eljön majd a nap, véget ér a „harc”
hiányozni fog neked a sok kedves arc.

RT századokban vidám az élet,
tervtáblára írod mit diktálnak néked,
mérő kocsik pásztázzák fenn a kék eget,
forog az antenna figyeled a jelet.

Troll vagy

avagy a Trollok „dícsérete”

Süket fülek és néma ajkak,
nem szólnak csak hajbókolnak,
minden jó és minden csodás,
végtelen itt a talpnyalás.

Nem érdekel, hogy kirabolnak,
bár nem tudod, hogy lesz-e holnap,
bénán, némán feltartott kézzel,
agyatlanul, vigyorogva nézel.

Írsz, másképp nem ért meg senki,
ha nem úgy nyilatkozik bárki,
mint ahogy te elgondolod,
Isten óvja! Lemocskolod.

„Troll”vagy csupán! De eszed nincsen,
elhagytad egy kocsmá kilincsen,
Mindegy miről szól a fáma
berugdosod a kukába.

Ilyenkor hátradőlsz s némán
kacagsz az otromba tréfán,
sokszor bizony álnév alatt,
taposol földbe másokat.

Neked öröm, ha gúnyolhatsz,
más idegén lovagolhatsz,
ilyenkor mennyei érzés,
tölti be a lelked helyét.

Ha tudnád mi a szeretet,
felnyitná a két szemedet,
rájönnél, hogy értelmetlen,
kötekedni minden percben.

Mi emberek mások vagyunk,
másképp jár a gondolatunk,
ahány ember annyi féle,
mindnek számít véleménye.

Legyél „Troll”, de tartsd magadban,
ha csak rossz véleményed van.
Mások érzéseit ne bánts!
Te is megnyugszol majd talán.

Kocsonya dicsérete

Megtisztítva, összevágva,
kocsonyahús, répa, gyökér,
sorakozik a fazékba
egy kis fűszer még belefér.

Kerül bele még füstölt hús,
kicsontozott hátsó csülök
nem lehet már olyan borús,
élet ha kocsonyát főzök.

Lassan „forrogat” a szentem,
nem sietős most a dolog,
így fől meg majd minden egyben,
habzik akkor, hogy ha rotyog.

Ha már megfőtt le kell szűrni,
húst elrendezni tálakba,
leszűrt levet rá kell merni,
kirakni hűvös kamrába.

Ne legyen majd benne béka,
mint Miskolcon fordult elő,
legyen benne füle, farka,
disznó köröm elegendő.

Másnap reggel friss kenyérrrel,
zöld hagymával az igazi,
ez bizony mennyei étel,
ha csak nem „vegán” valaki.

Nőnap gondolatok

Ez a nap sem más mint a többi
háromszázhatvanöt az évben,
mégis érdemes arra figyelni,
le ne maradj, a köszöntésben.

Március 8. Nemzetközi nőnap,
tisztelet kell, hogy övezze őket,
virágot családod nő tagja kap,
köszöntés jár a csodálatos nőknek.

Férfiak kik könnyen hisznek abban,
nők nélkül mennyivel könnyebb az élet,
félve jegyzik meg sokszor csak halkán,
párjuk nélkül bizony semmit sem érnek.

Tegyük hát félre az ősi vitát,
ki a teremtés ékes koronája.
Ma legyen kezében pár szál virág,
tiszteld a nőket úgy igazában.

Március idusán II

Március idusán felkelt-e kis nép,
végleg eltörölni zsarnokság láncát,
fegyvert ragadott mindenki aki ép,
hogy tisztára mossa minden kudarcát.

Tudata a szabadság lázában ég,
jelezve, csodára képes az ember,
éreztek: mindenki erre várt már rég
szabadság vágy kiöntött mint a tenger.

Elbukott a harc, de nem volt hiába,
emlékét őrzi ma is a kokárda,
mely piros, fehér, zöldben mutat utat,
az összefogás dönthet le falakat.
A szabadság, melynél nincs fontosabb,
biztosít jólétet, a magyarokat,
egy nemzetté kovácsolja újra,
hazug szó végleg eltűnik a porba.

Széljegyzet az "éljen" margójára

Jól él a gazdag, semmire sincs gondja,
pénzét mindenkor jólétére szórja,
szeretetről nála néha szól az ének
mindent elvesz hová keze elérhet.

Megvédi őket a jog, paragrafus,
szegénynek ebből bizony semmi sem jut,
mindenki annyit ér mit vagyon mutat,
ha semmid nincs, nem érsz egy lyukas garast.

Éljen hát a dőzsölés, harácsolás,
pénz értékét néző összeolvadás,
magyar a magyarnak lehet farkasa,
fiatal külhonban talál munkára.

Vannak olyanok kik másképp gondolják,
élni akarnak fennen hangoztatják,
mindenkinek kell, hogy jusson javakból
elegük van már az álszent szavakból.

Éljen az is ki lenyúlást megveti,
ki életében előnyben részesíti,
szeretetet, mint legfontosabb érzést,
kerülve a hazug, álszent kísértést.

Egyszer vége lesz itt a széthúzásnak,
azt tekintjük majd legfőbb feladatnak
mit számunkra magyarok Istene szabott,
megtalálva újra vezérlő csillagot.

Szeretet kell

Szeretet kell, csupán a szeretet,
mely feldobja sivár földi léteimet.
egyetlen érték mely a szívem vágya
új utat jelöl porba, ingoványba.

Nem leszek többé már „lerágott csont”
elmém a létben szárnyakat bont,
várom, jöjjön végre a szeretet,
kéz a kézben vezessen engemet.

Ha megkapom, hisz úgy vágyom rája,
értéke nekem fontos gondolom,
nem leszek már kutya vacsorája,
hisz a szeretet szorosán átkarolt.

Te megteheted

Kedves Barátom! Ha költői a vénád,
ne kerüld, mit elhallgatni nem lehet,
csakis igazat írjon majd a pennád,
hazugságot közzé „nagy ember” tehet.

Ha széjjel nézel ezen a világon,
sok hibbant elme közt, józanul, belátom,
kihívás lesz számodra a földi élet,
ha megteszed, megtudod, miről regélek.

A te szemed lesz majd az a kicsi ablak
melyen ha rózsaszín köd üli a tájat
érdemben a valóságot láthatod.
Távolítsd el róla, ha van, a hályogot.

Ha meglátod, mit annyian nem látunk,
világosítsd fel gyenge széthullott agyunk,
tereld jó irányba fásultakat testvér,
szédült népség vagyunk, sorsunk mit ránk mér,

felfogni nem lehet! De te megteheted,
hogyan felnyitod a látni képtelen szemeket.

Vajon érted-e

Vajon érted-e, mit elmondunk neked,
vagy csak a rózsaszín a kedvenc színed?

Eljut-e hozzád a sok gondolat,
mi tetteidről bennünk megfogant?

Akarod-e tudni egyáltalán,
mit forgat fejében tágabb hazánk?
Félned kell, gyűlölni, haragudni is,
nem kerek a százas mi „előre” visz.

Gyűlölet hullám fodrozódni látszik,
vélemény szerint a gondolat mást hisz,
cunami méretű hullámokat vet,
ha lerántják rólam a keresztvizet.
Minden lehetek csak éppen ember nem,
fröcsög a gyűlölet a kommentekből,
fel nem foghatja a cseppnyi eszem,
szidalom áramlik minden felől.

Ki vermet ás, az magának ássa,
belezuhan majd, akarja vagy sem
az okos ember ezt előre látja,
hátrébb lép, még nem omlik a perem.
Nem lehet mindig két kézzel osztani,
egyszer elfogy majd az „adakozó kedv”
támogatásod kezd lassan bomlani,
ha nem „kened” kellően a kereket.

Letiport életek, létüket féltők,
nem hisznek neked majd semmit sem el,
melléjük állnak kétségben vergődők,
akkor lesz igazán nagy a menet.
Gondolni kellene arra a napra,
hisz vastag a bőr, de a tárca is az,
elköszönni, lassan búcsút zihálva,
s talán menthető ami megmaradt.

Poroló

Limerick

Egyszer volt egy kézi poroló,
por lepte be nem a fehér hó.
Ha kellett dolgozott,
nem lopta a napot,
elcsente őt az egyik lakó.

Miért hiszed

Miért hiszed, hogy megöl az élet,
kiszívja, mérgezi, csapolja véred,
hogy két ököllel orvul sújt le rád
nem kímélve soha léted zálogát.
Tűzként éget, marcangol tigrisként,
démonaid dühét küldi feléd,
hiába küzdesz, bukás kódolva van
előre megírt sorsod boldogtalan.
Lehet, mert a földi lét kegyetlen,
bűnösnek ítélnék hitben, mennyekben.
Fejed lehajtod, várod a nagy csapást,
mely megszabadít, talán egy jobb világ
vár rád ott túl. Túl a másvilágon,
imádságodban ez lesz a vágyálom,
míg könnyed csorog végig az arcodon,
utolsó remény szép lassan eloson.

De ha nem hiszed, hogy megöl az élet
nem ezért születél, nem ez a végzet,
ha arcod mindig a fényre emeled,
nem tragédiként éled a léted,
törekszel arra, hogy utat ne tévessz,
sorssal kibékülsz vele együtt lépkedsz,
kijelölt úton mindig kéz a kézben,
feltűnik egy csillag a messzeségben,
mely csak a tiéd és a szürkületben,
irányt mutat, hogy ne tévedj el sosem.
Nem vársz már csapást, tudod, hogy nem jön el,
a feladatod teljesíteni kell.
Ha tudod, érted, mi is a szeretet,
szívedben majd csak ez kaphat helyet,
könny csak ezért csorog az arcodon
remény is boldogan átkarol tudom.

Döntés a tiéd! Mi vár a földön rád
hisz mindkettő választható világ,
ha kín mellett döntesz nincs visszaút,
boldogság viszont számtalan kiskaput,
hagy nyitva. Kedvedre sétálhass rajta,
csak a szeretet, akarat a kulcsa.

Mi lakozik bennem?

Mi lakozik bennem nem tudhatom,
addig míg ezt meg nem tapasztalom,
Mi lesz az eredmény? Úgy gondolom,
mennyország vagy pokol? Felvállalom.

Vagyok az ember az akarat enyém,
helyes úton, vagy erdő sűrűjén
haladok tovább csak rajtam múlik,
ajtó nyílik, vagy döngve becsapódik.

Szeretek élni tele szeretettel,
ne kelljen küzdeni az elemekkel,
igaz szó soha ne szenvedjen csorbát,
ne üsse hátamat örökké korbács.

Szeretet mit adok rám visszazálljon
hogy átöleljen minden éjszakámon,
megtennék érte bármit kedvesem,
szívem örökre kezedbe teszem.

Lassul a dallam de hidd el megéri,
leszek számodra ki kottát ismeri,
virtuóz dallam szólna a gitáron,
a táncunk maga lenne az álom.

Mi lehetne ebből? Nem tudhatom.
Addig míg ezt meg nem tapasztalom.
Mi lesz az eredmény? Úgy gondolom:
Mennyország vagy pokol? Felvállalom.

Dörgés

Limerick

Volt egyszer egy dörgés, kicsi volt
lehet, hogy ezért túl halkán szólt
nevették villámok
felhők közt „bárányok”.
Sírni nem tudott, elbujdokolt.

Csacsi-paci

Limerick

Volt egyszer egy aprócska csacsi,
nem ült a hátán soha Marcsi,
pedig de jó lenne,
Marcsi a nyeregbe.
A csacsi nem volt háttas paci.

Sakkjátszma az élet

Mekkora „sakkjátszma” a földi élet,
ki nyerheti meg, gyalog vagy tisztek?
Van szabott idő? Ketyeg-e az óra?
Mérkőzés állását írják-e sorba?

Gyalog nélkül csatát, nyerhet-e vezér?
Milyen tisztre vált, ha a gyalog beér?
Mi lesz megnyitás, hogy zajlik a játszma?
Akarat, tudás, szolgálnak-e párba’?

Kérdés olyan sok még el sem kezdődött,
a játszma melyhez életed kötődött,
tudni, hogy mi lett partidnak a vége,
utolsó percek szűk lehetősége.

Azért ne add fel, ne dönts fel a bábút,
vesztes játszmától nem vezet már jó út,
élet ösvények összekuszálódnak,
konok akarattal fejjel még a falnak!

Sakkozz okosan győzni akarással,
sok remek lépéssel ügyes húzással,
csodás elméd éles, mint legjobb penge,
tudás, akarat így egyesül benne.

Ne hagyd az élet felülkerekedjen,
játszmadban soha ne düh vezéreljen.
Ha szabott idődet kijátszod mattrá,
egyenes út vezet, szebb és új világba.

Csodás az éj

Csodás az éj. Felhő nincs. Pihenni tér a szél.
Csillagok halmazán átdereng egy kósza fény,
mint távoli, haldokló galaxis utolsó sóhaja
érzed emel és repít a kozmoszon oda,
hol más világok, más életek is léteznek,
bár tagadja a földi teremtés történet.

Az emberi elme oly kicsiny, oly botor
az ellentmondás számára nem komoly,
strucc tesz így fejét a homokba dugva,
amit nem látok, nem fogok: nincs! Ez a dogma.
Érzem és zsigereimben biztosan tudom,
emberként onnan, a kozmoszból származom.

Hisz nem véletlen az a sok monda és rege,
mely szerint az ember a tágas úr gyermeke.
kézmozdulattal söpri le a hit, tudomány,
nem keresve, nem kutatva ezek után.
Hisz egyszerűbb: mindent az Isten teremtett,
kihagyva a történetből „csillag-embereket”.

Tudatlanság, a végtelen anyagi világ,
gyártja a számtalan kétes paradoxonát,
jól élnek belőle „nagy tudású emberek”
születnek egymásnak ellentmondó nézetek.
Elismerjék, hogy tévedtek: azt nem! Soha!
Az igazságot most is tömjén füst takarja.

Egyszer, talán, majd győz a józan ész,
az ember elfoglalja akkor méltó helyét,
nem lesz már kicsinyes és vért szimatoló,
nem pénzért, hatalomért áhítózó,
nem lesz bigott és használja eszét
ez lesz a szép idő, mondhatnám: csodaszép.

Addig, még a hatalom számára fontosabb,
másik legyőzése, miatta keres új utat,
meg tényeket hamisít érdeke szerint,
még vizet prédikál, de közben bort iszik,
Nem lesz méltó , hogy felemelkedjen oda,
hová régóta várja a „csillagok” hona!

Ne szórj elém

Ne szórj elébem apró morzsákat,
nem vagyok galamb, nem vagyok veréb,
a szeretet nem csak egy szolgálat,
a legszebb érzés a föld kerekén.

Szeress ha tudsz, ha nem hagyj elmenni
a szenvedés nem embernek való,
szeretetet két kézzel kell szórni,
így lesz csak hozzád visszaáramló.

Szemedben a tűz mélységeket rejt,
filléres örömeiből már elég,
cinkos kacintásod már rabul ejt,

s én boldogan térdelek le eléd.
Szívem csak rád vár már oly rég óta,
az élet zene, magasztos óda.

" Szellemes éjszaka "

Csend borul a házra, hideg az éjszaka,
kutya ugatja a sápadt teliholdat,
szellemek suhannak árny-lovon tova
takaród alatt borzongat a holnap..

Átjáró talán a ház két világ között,
hová oly sok ember már átköltözött?
Dolgavégezetlen néhányuk itt rekedt,
őket érzed a szomorú szellemeket!

Hűvös az érintés, rajtad hideg futkos
ahogy bolyongáskor átlibbennek rajtad.
Hisz akadály vagy! Ők csak megszokott
útjukat járják még megjön a hajnal.

Kakas kukorékol! A szomszéd kakasa,
a szellemek már nem bolyonganak,
vár már az álom ha egész éjszaka,
füledbe csupán az árnyak suttoztak.

Ők maradnak hisz dolguk rendezetlen,
hiszik, hogy élnek, zavarodottak csupán,
hirtelen elmentek nem tudják, nem érzik
számukra más az élet a halál után.

Ne félj, téged semmi rossz nem érhet,
csupán érintésük hűvös vagy hideg,
árnyék mozdul vagy a szekrény recseg,
helyüket keresik itt rekedt szellemek.

Hányszor teszem fel magamnak a kérdést

Hányszor teszem fel magamnak a kérdést:
küzdenem kell, hogy elfogadjanak?
Vagy olyan magasra rakták a mércét,
bányászbéka felettem símán elhalad?

Vagy csupán csak személyem irritáló,
mert nem hagyom félbe soha dolgomat?
Mert arcképem helyett csupán egy mackó,
az alteregóm, melyen maci is mulat?

Nem kell! Hozom meg a döntést magamba',
megfelelni mindenkinek, nem lehet!
Teszem a dolgom és saját utamra,
stoppost már én fel soha nem veszek.

Ha problémád lenne velem, Barátom,
véleményed hallgatom figyelmesen,
úgyis úgy teszek, ahogy jónak látom,
de kijelölt utam félre nem teszem.

Ha ez neked problémát jelent majd,
s azt hiszed konok fajankó vagyok,
ez csak neked jelenthet majd gondot,
oldd meg majd nélkülem ahogy tudod.

Egy vagy az egyetlen tanítja karmám,
élek hát úgy, hogy ez igaz legyen!
Az élet szép! Csak tudni kell megélni,
nem számít ha elfogadnak az sem ha nem.

Van egy remek

Van egy remek kicsi mackóm,
első nyugger napon kaptam,
ő díszeleg minden fotón,
mit azonosításra adtam.

Kicsi mackóm oly türelmes,
mosolyog rá aki látja,
gomb szemében a fény csillan,
nem gondol ő rosszaságra.

Oly jó lenne ha beszélne,
elmondaná mit is gondol,
ha szívembe belenézne,
erről az örült világról.

Szeretem a kicsi mackóm
ő képvisel mindig engem
álmom őrzi minden éjjel,
nyugodt legyen pihenésem.

Március tizenötödike margójára

Talán nem elég zajos a tömeg,
talán nem elég hangos a szavalat,
lehet, nem érti mindenki miről szól
ünnep: Március 15. szó alatt.

Dicső múlt, kevésbé dicső jelen,
megosztottság, állandó félelem,
a nagyok hatalma egyre nagyobb,
rózsaszín szemüvegben nem láthatod.

Nagyon sok éve mindig azt hallod,
élet tiéd, lesz boldog holnapod,
mint húsleves tetején a zsiradék,
oly keveseknek jut a csoda lét.

Tényleg ezt akartuk mikor kitörve
kiáltottuk: éljen a Demokrácia
elhagyva az egyenlősdi örökre
minket várt a fejlett Európa.

De a jólét és megélhetés helyett,
demokrácia is szép lassan elveszett,
helyette úri huncutság nyert teret,
hazánk újra panamák országa lett.

Ki itthon marad fillérekért gürcöl,
addig a főnök közpénzen dőzsöl,
nagy szavak repkednek dolgos emberről,
végrehajtó meg ajtódon dörömböl.

Tényleg ezt akartuk, akkor kilencvenben?
Néhány ember gazdag, többi szegény legyen?
Vagy csak arra mentünk, amerre tereltek,
mert azt hallottuk, mi kedves a füleknek?

Fel kell ébredni ebből az álomból,
kokárda hagyománya nem erről szól.
Forradalmi ifjak hordták egykoron,
Magyarok Istene mögöttük óvón.

Talán nem nagy és zajos a tömeg,
nem elég hangos a szavalat, a szöveg
mindenkinek nem ad új gondolatokat.

Megosztott az ünnep:
Március 15. szavak alatt.

Kertemben

Fák csupa rügyben
de kint a kertben
minden, de minden
csupa, csupa sár.

Madárdal még nincsen,
eső esik minden,
apró rügyről cseppen,
nem jössz Tavasz már?

Ha csizmám felhúzó,
s megyek az úton,
kertem földjét hordom,
hogyan ragad a sár.

Nyom marad a földbe,
sarat viszek fűre,
permetezni kéne',
várják már a fák.

De a Tavasz késik,
mikor lesz végre itt?
Nem lesz termés sem így
ha elfagy a virág.

Nincsen mit tenni,
csak reménykedni,
áttöri a Nap majd,
a fellegek sorát.

Megjön majd a Tavasz,
ez a kicsi ravasz,
szép lesz kertem újra,
virágzó gyümölcsfa.

Csupán plátói

Egy csoda suhant át élete egén,
felcsillant benne egy új és szép remény.
Szerelmes lett ő csupán egy fényképbe
még el sem kezdődött, de máris vége.

Oly mesés, oly kevés volt a pillanat
mely bódult lelkén hirtelen átszaladt
plátói volt csupán, magasztos érzés
melyből talán soha nincs visszatérés.

Mit tudhat erről a képen látható
szeretet mélysége feneketlen tó
a poéta, mert az a szerencsétlen

elolvadt, megfagyott, szemek tüzében.
A szerelem is lehet egyoldalú
mit tehetsz akkor ha zárva a kapu?

Hányan kértek kegyelmet

Hányan kértek kegyelmet már életükben,
hányszor folyt könny arcukon, gyúlt szemükben,
hányszor fohászkodtak Istenem, tehozzád,
maradjon a ház, ne hulljon szét a család,

Bárkihez fordulnak csak vállvonogatás,
ha az Úr nincs veled nem lesz folytatás,
a jövő kép sajnos nagyon zavaros,
ki megélhetést akar elutazik most,

más országba hol jólétet kaphatja
ott dolgozik ifjúság színe java.
Itt imádkozol, hogy védelemre lelj,
szörnyű helyzetedre Isten se figyel.

Isten nincs ott, hisz annyi gondja van,
tákolni kell azt mi dől rohamosan,
kegyelmet adni csak azoknak lehet,
kik megfizetik majd az „intézőket”.

Könnyek hiába folynak patakokban,
arcod fénylik, érzés nincs a „nagyokban”.

Mindent megkapsz

Mindent megkapsz, mi szem-szájnak ingere,
légy közel a tűzhöz, ne égjen hátad,
legyél te az első, kinek tenyere
tapsol, közben vivátozva ugrálhat.
Éltess mindent, ha fogalmad sincs róla,
miről szól, mit takar,kétes mondata.

Miért kell tudnod, hogy csinálnak hülyét,
belőled, ki rózsaszínt lát, soha nem szürkét,
bármit mondanak, régi tv műsora
„fele sem igaz” nem köszön neked soha vissza!
Ha figyelnél és érdekelne nem csak azt hallanád,
Mit hallani szeretnél, hogy itt van neked a Kánaán!

Pedig más zsebébe vándorol, mit neked ígértek,
egyre nehezebb lesz szegénynek az élet.
Még pózolnak, dőzsölnek ott magasan fenn,
csak sós könnyed nyelheted velünk ideleenn!
S az ki elhazudta fejed alól a párnát,
magas fizetéssel tör feletted pálcát!

Megtanulod, gondolkodni nem érdemes
megteszi helyetted választott bennfentes.
Ha a megmozduláshoz pénz és étel is jár
elsők között leszel aki ott sorba áll!
Elvek nem ütköznek kurta agyadban
magyar vagy, csak éppen, nagy vonalakban!

A csoda mit vártál kétezer-tíz után,
Eltűnt! Poros nyomát sem látod!
Vajon mi jön ezután?!

Emlék 1985-ből

Múlik az ámulat
s a kábulat
zizzelve száll tova
de hova?

Mosolyogva nézlek
a fények
csillannak szemedben
szerelmem.

Oly gyönyörű az este
a Hold kileste
forró titkunkat suttogta
a csillagokba.

Csillagfény vibrálón üzen
kezed kezemben
sétálunk csendesen,
időnk végtelen.

Mindez már gondolat
az idő elszaladt
hol van már az a nyár
emléke muzsikál.

Nagypénteki gondolatok

Az oltárt fekete lepel takarja,
s a harangok is Rómába mentek.
Nagypénteken a Megváltó halála,
szomorú nap a hithű embereknek.

De ma már bizony a hit sem a régi,
hisz a nevében gyilkolni is lehet,
lábbal taposni mindent ami égi,
a parancsot és a törvényeket.

Ember! A hit ma a külsőségnek szól.
legyen mennyország, vagy a rút pokol
lelked már nem választ az utak között.

Sivárság, közöny mélyen beköltözött.
Mammon, őt imádod éjjel és nappal
lelkedben gyűlölettel és haraggal.

Zenét hallgatok

Zenét hallgatok, csodálatos zenét,
a szívemből árad, érzed, hogy feléd?
Tavaszi szél hajlít fiatal ágat,
mindenhonnan csak a szeretet árad.

Tavasszal kivirul erdő és mező,
kertemben minden fa már csupa virág.
millió méhecske dolgozó erő
mindenütt csodás tavaszi illat száll.

Hozzád hajolnék most is szerelmesen,
csókot lehelnék arcodra kedvesen
de nem vagy itt én hiányodat érzem,

talán versem túljut a messzeségen.
Megérted akkor mit érzek irántad,
édes kincsem én szívemből imádlak.

Húsvét

Húsvét napja már közeleg,
Várja a sok-sok kisgyerek.
Az ajándékot, a nyuszikát
Közben hímes tojást fabrikált..

Tényleg erről szól a Húsvét,
Locsolás, csoki, tiszta ég?
Szeretet ismét hol marad
Mely lebont zárt falakat?

Húsvét nálam a tavasz,
Virágos rét és írott malaszt,
Feltámadás, végtelen szeretet,
Megélni a jót, szépet veled.

Minden újra virágba borul,
Nem élhetsz tovább így botorul,
Tárd ki lelked, fogadd a csodát,
Éld meg a Húsvét misztériumát.

Az álom mindig

az álom mindig csak álom marad
hiába igyekszel mindig csak előre
az élet számodra sokszor csak dőre
megfoghatatlan lágy péppé dagad

írsz verseket jókat vagy rosszakat
mindig a tiszta élet szava hív
nem csábít dicsfény sem „diadalív”
nem fogadsz el mást csak az igazat

hazugság lengi körbe a világot
festi rózsaszínre a kék eget
elvarázsolja szelíd lelkedet
felrak szemedre közöny hályogot

egy-egy nagy ünnep oszlat sötétet
szíved ilyenkor már másképp dobog.
érzed a szeretet hatalmas dolog
múltával ismét befed az enyészet

ha a szerelem lángja perzsel néha
számodra mindez száguldó gyorsvonat
hiába várod elrobog nem tolat
mire észbe kapsz eltűnt a kanyarba’

Hazugságok között félhomályban
málló „hitvilágtól” várod a csodát
hiszed ha elmondasz sok-sok imát
szegénység többé nem tart a markában

szeretet nélkül sivár az életed
csak kiégett felperzsel léted maga
a tiéd érzelem mentes világa
félre viszi utad megtöri lelked.

akarj végre mindenkinél jobban
jobb világot oszlass rózsaszín homályt
ne jelentsen számodra akadályt
hazugság mely megtör minden szabályt
higgy és bízz a jobb napokban... magadban.

Egy rossz fiú naplójából

én vagyok az egy és az egyetlen,
egóm nagy bár a sorsom kegyetlen,
nem ismerik el a nagyságomat
ilyenkor győz bennem az erőszak

bár tudásom gyenge de erőm nagy
gyúrni is járok ezért mindennap
nem akarom érteni a célzásokat,
szeretet számomra csak „szépségtapasz”

csupán a pénz miatt mindent megteszek
ha kell bezúzok érte fejeket
pokolra jutok majd kit érdekel
a haverok mind oda mennek el

így élem életem jó vagy rossz nekem
nem töröm ezen az „okos” fejem
a törvény a jog csak arra való
legyen mi örömmel kijátszható

kocsimban ott lóg a rózsafüzér
megvéd mindentől mint egy jó tündér
bár fogalmam sincs hogy mire is való
tükörre akasztva jó útravaló

Hittel vallom nekem mindent szabad
nem lehet hozzám egyetlen rossz szavad
mert én vagyok az egy és az egyetlen
ez a törvényem számodra kegyetlen

Emlékek között

Őrzi titkaim néhány fiók mélye,
azért tartom, hogy emlékezzem vele.
Boldog pillanatok, keserédes percek
életem része, sárguló emlékek.

Sok régi fénykép dobozokba rakva,
pótolhatatlan, az idő „vasfoga”,
nem csak őket rágta, rakta „emléksorba”,
rólam is régen lejárt a garancia.

Apámé volt egy „csizmahúzó kutya”
valamikor azt nagyapám faragta.
Sárgult füzetlapok rajta rövid versek
nyomdász nagyapám alkotta meg őket.

Régi Doxa óra szakadozott szíja,
felhúzod ma is az időt mutatja,
frontot megjárta bizony nem vezett el,
apám emlékét őrzöm kegyelettel.

Hímzett terítők, horgolások sora,
mind anyukámnak a keze munkája.
Mellette díjak, sok-sok írott emlék
melyek az ügyes kezeit dicsérték.

Még számtalan tárgy, felsorolni nehéz
kezedben tartva az emlék visszatér.
Újra éled léted édes, bús napjait,
néha könnyed csordul, bánatot enyhít.

Mások számára értéktelen kacat,
az életem egy része bennük van.
Őrzöm és soha nem dobom szemétre,
őrzik titkaim, emlék az egészre.

Húsvéti gondolatok

Fújnak már a böjti szelek,
Cinke trillázik az ágon,
Virágba borulnak kertek,
Tavasz jötte látszik a tájon.

Húsvét napja közeledik,
Teljesülhet sok-sok álom,
Élet reményt közvetítik,
A pompázó szép virágok.

Újulj meg hát, te is Ember!
Dobd sutba a fájó éned,
A szeretet mint a tenger,
Mosson rosszat töltse szíved.

Szeretet egyetlen érzés,
Mely megváltoztat egy világot,
Összefogás és megértés,
Járhatjuk a magyar táncot.

Húsvét ünnep így lesz nekünk,
Csodálatos, nagyon magyar,
Ne legyen széthúzás, szívünk,
Tegye mit szeretet sugall.

Hazánk, sok rosszat megéltél,
Szikrázón süssön rád a nap,
Közösen tegyünk holnapért,
Minden mi rossz, messze szalad.

Barátom, ki olvasod e verset
Kívánok áldott, békés ünnepet.

Álmodtam az éjjel

gyönyörű nővel álmodtam az éjjel
virágos mezőn sétáltunk ketten
haján csillogó tavaszi napsugár
szeméből szeretet sugárzott rám

mindenfelé sok vadvirág nyílt
szedtem belőle csodaszép csokrot
előtte térdelve kértem őt szépen
virágot nyújtva: légy a feleségem

szemében ekkor könnyeket láttam
kicsit hátrébb lépett én meg felálltam
sajnálom nem lehet peregtek szavak
legördült egy könnycsepp lecsókoltam azt

nem lehet barátom mert időd véges
nem élném túl ha elveszítenélek
megöregedtél már meg látszik rajtad
páraként tűnt el magamra maradtam

ott álltam bénán kezemben virággal
nem tudtam mit kezdjek most a világgal
ezer gondolat fordult meg fejemben
mikor telefon csörrent meg mellettem

téves hívás volt jókor ébresztett fel
mindent értettem nem keserített el
tükörbe nézve jókorát kacagtam
test öreg... lélekben ifjú maradtam

barátom azért ne keseredj majd el
ha egy gyönyörű nő rád már nem figyel
lelked fiatal rajta a tok öreg
ezért őrizd meg mindig jókedvedet

Álmokról, röviden

Szem lassan nyílik, örülök, hogy élek,
tűnő álmaimban harcoltam érted.
Vérben gázoltam de nevéttél rajtam,
ébredés után gyakran megborzongtam.

Olyan álom volt, hogy hazudnom kellett,
nem találtam benne igaz szerelmet.
Küzdeni kell az ember boldog legyen,
nem tűzzel, vassal, vérben, verítékben.

Ilyen álmokat bizony nem szeretem,
inkább sétálok egy virágos réten.
Szerelmet remélek, szerelmet adok
ha felébredek, boldog napot kapok.

Húsvét misztériuma

Csodálatos a nap, a szeretet él!
Egy nagyon régi napról nekünk mesél!
Mert meghalt a fiú, majd feltámadott,
írás szerint a bűnünk megváltatott.

Nem vagyunk azóta mi már bűnösök,
ma a nap reánk szebben sütött.
Daloljuk együtt az élet himnuszát,
egymásért éljünk, mindenség ölel át.

Létünk is mely a szeretetből fakad,
egymást segítve mutathat új utat.
Mely ha kell, téglánként bont le falakat,

a fiú adta nyelvünkre e szavakat.
Szeretet, megértés, várva várt csoda,
Ember! Ez a Húsvét misztériuma.

Az élet, mint fátyol

az élet mint fátyol a jeges szélben
eltűnik a végtelen messzeségben
mire megérted léted hívó szavát
már nem mindig visz a lábad tovább

úgy mennél mert még benned van a vágy
megmutatni nem éltél hiába
oly sokszor marasztal megfog az ágy
ha keresed sincs ami inspirálna

megérint egy érzés átfut a lelken
újra szépséges vagy és fiatal
vágyakat sző az agy álmatlan éjben
megérted léted mért boldogtalan

reggel a tükör a komisz valóság
morzsolhatja szét az éjszaka vágyait
ha ezért zokogva feladod álmaid
az élet is rád un akkor nincs tovább

Csenge unokánk megszületett

Megszületett egy kis élet,
vajon, miről szól az ének?
Hogyan alakul élete,
katona vagy orvos lesz-e?
Könyvelő, vagy lelkipásztor,
feleség a jobb fajtából,
anya, gyerek egy személyben,
ki családért küzd majd szépen.
Épít karriert, családot,
választ a jövő elfedi most.
Gyermek lesz most egy időre,
édesanyja szeme fénye.

Többit megoldja az élet
megjósolni ezt nem lehet.
Csenge nevű kicsi lányka
üdvözlünk ez új világba’.

Növekedj és fejlődj szépen,
erőben és egészségben,
neked minden jót kívánunk,
kis unokánk, kicsi lányunk.

Orosz rulett

Sokszor érzed a sors kegyetlen
hazard játékot játszát veled,
tétre, helyre, vagy befutóra,
nem hallgathatsz egy okos szóra,
mint egy orosz rulett lenne,
applikálva az életedbe.

Az orosz rulett kemény dió
csupán csak egy, csak egy golyó,
dönthet élsz, vagy simán meghalsz
remegve húzod a ravaszt.
Kattan a szerkezet, örülsz, hogy élsz,
vagy betakar végleg a sötétség.

De az élet nem ily kegyetlen,
mindig hagy egy kikaput neked,
így lehet, hogy néha üres a tár,
csak az élet lehetősége vár.
Ha feltámad adrenalin hiányod,
oros rulettet mindig megtalálod.

Tőlem - Neked

ha kicsit örült lennél szeretnélek
sokszor érzem hiányát két kezedenek
mely átölel közben lágyan simogat
elűzi a gondomat a rossz álmokat

mit tennék meg érted... joggal kérdezed
engedném mindig szabadon lélegezz
tedd amit tennél mit a szíved választ
hogyan ne görnyedj soha kényszerem alatt

tiszta lélekkel csak úgy lehet élni
ha élt perced akaratod vezérli
nincs kényszer nincs bántás a szeretet
tölti ki az együtt megélt percek

hiszen minden ember egy az egyetlen
vágyak és valóság egyetlen testben
segítenék hogy álmaid megéld
csupán szeretetet várnék mindezért

de abból sem sokat csak mit nekem adsz
én a felhők felett szállnék ezalatt
ha megunsz kérlek ne dobj a szemétre
tessékelj szépen a másik életbe

,

Értünk 2016

menekült áradat célja Európa
közöttük jó néhány bizony terrorista
egyik merénylet már a másikat éri
polgárát a kontinens meg nem védheti

mennyi aljasság mennyi önös érdek
európám hová taszítja ez néped
miért kell a világ nyűgét elviselni
mért kell otthonunkban bűn nélkül rettegni

még egy istenünk volt: magyarok istene,
de kerecsen sólymunk az égbe szállt vele
most csak a terrortól hangos a világunk
régii nagy patrónánk hozzád fohászkodunk

boldogasszony anyánk segítsd e kis népet
sokat szenvedett már hazug az ígélet
népünk egyre kisebb aki tud az elmegy
ha nincs összetartás nem nyerünk kegyelmet

Tavaszi álmodozás

Álmodtam, vagy tényleg megtörtént?
Mosolygó szemmel nézett felém,
nyújtotta két kezét kedvesen,
olyan szép volt az élet nekem.

De megzizzent a papír, visszatértem,
a valóságba, mely körülvett engem,
az álom, egy pillanat, s tova tűnt,
csak egy fénykép volt, de a szívem örült.

Tavaszi gondolatok

ha kinyílna az a pici ablak
mely mögött rejted kedves arcodat
a hiányod talán nem szűnne meg
de átrendezné az életemet
reményt adna a sötét jelenben
újra szólna a dal a szívemben

Megtépázott az élet

Élet megtépázott, de fel nem adom,
ez az én kék bolygós ujj gyakorlatom.
S ha véget ér egyszer az előadás,
kedves „közönségem” emlékszik-e rám?

Tettem-e valami emlékezetest?
Utókor felemel, vagy mélyre temet?
Eszébe jutok én majd valakinek,
szeretettel mondják ki a nevemet?

Nem kap választ ma a kérdések sora,
senkinek a vérét nem szívtam soha.
Segítettem ha tudtam és lehetett

szeretetet vezérelt csak a szeretet,
Nem kérek kegyet és könyörületet,
a lelkem szabad, meg nem térítheted.

Remélve, reménytelenül

Mese egy rózsaszájról

Szerelmes lettem gyönyörű rózsába
mégis itt élek, mindig egymagamba'
kedves rózsza ott él, a magas várba'
nem lát le hozzám, az út porába.

Ez a kicsiny rózsza, már régen másé,
bizony egyedül az öreg királyé.
Én éjjel, nappal, álmodozom róla,
nem jön le hozzám, ide le a porba.

Drága kicsi rózsza, illatozz szépen,
én meg álmodok minden áldott éjen,
egyszer majd eljön szerény hajlékomba,
boldog lesz napom, boldog lesz a rózsza.

Szerelmes szavakat súgok fülébe,
szívemet leteszem kicsi kezébe,
szeretettel veszem rózsámat körbe,
legyen neki szép, gyönyörű élete.

Így álmodom míg el nem nyom az álom,
álmomban is őt, mindig őt imádom.
Reggel már tudom, itt a porban élek,
amíg lélegzem, egyre csak remélek.

Ha elmondaná neked

Ha elmondaná neked, mi lelkében van
meghallgatnád csendben, vagy csak gúnyosan
löknéd félre a feléd nyújtott szívet,
mint ki kővel dobja be az üveget?

Szeretnéd-e akkor, vagy csak percekig,
rázna a nevetés, mit erőlködik,
a fazon... csak nem hiszi, ő kell nekem?
Ha szeret, az már kölcsönös szerelem?

Eljátszott már sokszor az igaz szavakkal,
az érzés, mely megfogán, minden tavasszal,
repíti előre félszegen és bután,
hiszi, ha szívét adja, szereti a lány.

Csak a görcs marad, a gyomorban fájdalom,
mert nincs erre szó, nem létezik fogalom,
mert félszegen bár, de szeretni merészel,
senki nem törődik ezzel a szegénnyel.

Ha óriás lennél

Ha óriás lennél, hagynám, hogy felemelj,
s én segítenék, hogy ne tévedj el,
hisz a csillagok közt oly sok a lakatlan,
s szívbe markoló, hogy ha felhő paplan
borítja a tájat, az áldott napsütés helyett,
én soha nem félek, csak téged féltelek!

Ha vágató ló lennél, nem ülnék hátadra,
vendégem lennél, friss fűre és zabra,
minden nap vigyáznék, ne essen folt rajtad,
adnék kockacukrot, megsímogatnálak,
beszelnék is hozzád, füledbe suttognék,
nem zárnálak karámba, hogy szabad legyél!

A világ vége tudod, nagyon messze van,
odáig sétálni, vajon vinne lábam?
A semmittevés meg nem az én műfajom,
hisz rövid az élet és nagyon sok a dolgom.
Barátságod szeretettel és szívvel fogadom,
de csupán verset írtam és álmodozom!

Kommentek margójára

Ha új vezér jön változik a nép is,
oda húz ahonnan szebben ígérik,
a Kánaánt! Valaki ellene szólna,
megfeszítenék, vagy taposnák porba!

Szerelem tüze

szerelem tüze mely mindig él
olyan mint a parázs ha szítja a szél
néha pislákol máskor mindent éget
az aprócska láng mennyit ad majd néked

ha már tűz legyen nagyon sok hektáros
szerelmet lássa a falu és város
az érzés legyen „tomboló lángvihar”
ilyenkor két szív talán egyet akar

nagyon szeretni és szeretve lenni
mindent ami rossz azonnal feledni
csak őt akarni és karodba zárni
lángoló tűzből ne legyen parázsnyi

Gondolatok a teremtésről

Drága Uram! Hozzád szól fohászom,
annyi a rossz dolog most a világon!
Nagyon összecsaptad, idő kellett volna
a teremtéshez. Az ember rajzolta
világ újra rendezéshez.

Kicsit úgy tűnik visszaüt a dolog,
ember nem tiszteli honnan származott,
érzésem olyan, levegőt lecsapva
pofont adtál a semmi nagy arcára.

Igen fiam! Valóban adtam pofont,
mert nem hittem az ember ilyen bolond.
Semmi helyett a levegőbe csaptam,
ahogy munkámat tűnni, veszni láttam.
Szabad akarat már semmire való.
Mekkorát tévedtem! Rúgja meg a ló!

Kereszt-utak

Pléh-Krisztus függ a kereszten,
nap heve festéket bomlaszt,
de ő kitart, rendületlen,
világ hit nélkül nem maradhat.

Talpatat kőből, kereszt is az
miért nem kőszobrot rakat,
a világ ilyen helyekre?
A hit bármilyen erős legyen,
nem segít a szobron fémen.

Virág hervad, festék mállik,
nap tüze hevít talpatatot.
Emberi hit bár változik
még gondosan ápolja a látszatot.

Mázsás súllyal

Mázsás súllyal nehezedik rám a múlt,
bár a rossz emlék már mind megfakult,
gondolataim árnyékon időznek,
több időt kell adnom múló időnek.

Tehertől szabadulni, ezt kell tennem,
nem cipelhetem a múltban kelt terhem.
Leszakad a vállam, hátam is sajog
pedig sokkal könnyebb ha boldog vagyok.

Ezt a mázsás súlyt most én lerakom,
nem cipelem a vállamon, hátamon.
Fényre kilépek, árnyékot elhagyom,
múlt terhéről többet, nem gondolkodom.

Prófeciák margójára

Világ végét jósolni, ma végtelen sikk
teszik a tudósok, szekták és valakik
sötétnek látva a napfényes eget,
számukra a holnap, simán elveszett.

Tragédiaként élnek minden napot,
amit a sors még, hiszik, nekik szabott.
Minden apró rezdülés, újabb homály
szüntelen kapkodnak levegő után.

Próféciaák mutatnak ítéletet,
mely szerint az ember végleg elveszett.
Az óra ketyeg, az idő túlhalad,
de a világvége mindig elmarad.

Világ nem sötét, bár fénye halovány,
hol van a vége, tudod-e kiskomám?
Életet élni kell, szeretni talán,
neked nyílik majd a sok szép virág.

Mert az élet szép! Olyan: élni való.
Mikor jön a vége, nem látható.
Szeretni, hiszen ez a legfontosabb,
édes az élet. Oly szépen süt a Nap.

Tárhely

Oly hatalmas és tele a tárhely,
64 Byte, elmémbe, ennyi maradt.
Ezt kell beosztanom, a kapacitást
használnom ezután csak a jóra szabad.
Mivel ennyi jó, úgyse fér fejembe,
kiírom belőle papír füzetbe.
Remélem kik olvassák, értik talán,
mily szépen írt ezekről a poétánk.

Elmennél?

Elmennél? De mond csak hova?
Vár reád az elmúlás hona?
Vagy menekülsz élet elől
mely ha hagyod lassan felőröl?

Nyakadon ül az elmúlás?
Elfáradtál és a vers írás
nem hoz lázba? Talán csak néha,
ha felmerül egy régi téma?

Elvárod a fájó könnyeket?
Mit elsírni nem mindig lehet,
aki elmegy, más világba tér.
ott minden jó! De nyílik pipitér?

Maradj még, hisz árad a folyó,
nem kell abba könny egy csepp se.
Maradj még, hisz olvasni oly jó,
verseid, akkor is, ha az ember
néha pityeregne.

Mikor úgy érzed

Mikor úgy érzed életed tönkrement,
nem ér annyit se, mint ócska pergament,
mikor érzed minden hiábavaló,
nem érted a rossz ma miért oly jó.

Mikor már tőled mindent elraboltak,
száz felé törték maradék egódat,
zsákmány lettél te is, vadászható,
ott hol minden, de minden eldobható.

Hazugság ha átírja az igaz szót,
árnyék takarja el a fényes napot.
Ha nem tudod mi helyes, mi lenne jó
rózsaszín szemüveg mindig kapható.

Véleményem a pofonról

A pofontól mindig félttem,
ezért soha nem cseréltem,
helyet azzal aki kapta,
lehet, hogy ő megszolgálta.

Lehet, hogy ő megszolgálta,
pofonokat azért kapta.
Ha okot nem adott rája,
miért tűrte azt hogy kapja.

Mert a pofon egy indulat,
alá állni rossz fordulat.
Rázod „fáját” hullik reád,
elverik az ember fiát.

Ezért én biz’ félre állok,
pofon fát soha nem rázok.
Vitát oldjunk párbeszéddel,
sörrel, borral, öleléssel.

Migránsok margójára

Elveszem mások életét? Na és!
Nem jut mindenkinek csillagfény manézs.
Én vagyok az egy, a kiválasztott:
kinek a döntés megadatott,
életed és halálod felett.

Hogyha magam felrobbantom,
„paradicsomot” láthatom.
Vallás buzdít engem erre,
nem számít, mi lesz a vége.

A sok gyaur hagy pusztuljon,
sérelmemet megtorolom,
Ki bántott? Már nem emlékszem,
robbantás lesz a végzetem!

Mért teszem, nem magyarázom,
nekem szabad e világon,
dönteni a sorsok felett.
Nagyot durran, mennybe megyek.

Az éj sötétje II

az éj sötétje lassan betakar
nem hoz álmot de a sok gondolat
zsibong zajong agyamban szüntelen
sorsom nem rossz és nem reménytelen

most kicsit hiányzik a szeretet
tudom ebből van a legkevesebb
talán nincs elég szívbe markoló
nincs rá ezt az érzést leíró szó

ha szeretni tudsz tiéd a világ
nap is sokkal szebben süt le rád
ha nincs benned egy cseppnyi szeretet,

életed silány lelked elveszett
szeretet nélkül élet nem élet
ugye barátom egyszerű képlet

Miért nem szeretsz

Miért nem szeretsz, kérdezem
nem igazodom el a képleten
hisz számunkra oly szép a végtelen
mit elénk tárna sorsunk úgy érzem
de rozsdás az ajtó a kulcs elveszett
belépnünk így sajnos nem lehet
barlang mélye vagy tenger habja fedí
a zár stabil a nyitást nem engedi

megkeresem azt a fontos kulcsom
a kell a mélybe is leszállok én
barlangot tenger fenekét kutatom
nem marad rejtve semmi e földtekén
kinyitom a rozsdás kapuszárnyakat
eltűnik mi fáj és oly nagyon feszít
a titok így titok már nem marad
ezután csak a szeretet hevít

Csak azért is

Oly sokszor ébredek, valami fáj,
a nyugger élet sem mindig „király”,
hisz szüntelen fogy léted ideje,
kopik a porc, fogy a test ereje.

Fájdalom nélkül sokkal szebb az élet,
ilyet egy „nyugger” sajnos nem remélhet.
A nagybetűs élet néha kegyetlen,
megtorolja rajtad mit fiatal létedben,

tettél magaddal, nem gondolva arra
egyszer megöregszem, erősen megkopva.
De ha egy reggel majd arra ébredek,
nem fáj már semmi s vér sem csörgedez,

kicseszett akkor a sors bizony velem,
mert átlendített, ezen az életen.
Fájjon csak addig, ameddig lehet,
járom az utam, élem az életet.

Keserű szonett

mintha kiméra szellem élne bennem
egyszerre vagyok már kedves és dühös
taposnék tarolnék mindezt kedvesen
most minden út mint ez is olyan rögös

majd egy égre néző ablakban állnék
várnék egy felmentő égi szózatot
de rám telepszik a kiméra árnyék
zaj borít csendet törli a látszatot

mondd mért ez a kettősség nem tudhatom
látásom nem nyílik egy szebb világra
jobbik énem zajong engedj szabadon
követ és űz a kettősség árnyéka

repülni szeretnék de a sár lehúz
zene is kellene egy mámoros blúz

Lassan az ősz

lassan az ősz a kertek alatt
csendesen űzi el a nyarat
egyre több az elsárgult levél
mely lassan lebegve földet ér

elmúlás szimbólum majd egyszer
álmod is lassan végéhez ér
ma még ezernyi tervet szöve
küzdesz egy szebb és jobb holnapér'

terved talán megvalósulna
oly sok a buktató akadály
falat bontani tíz körömmel
nem törődni hogy mennyire fáj

dombok sziklák épített falak
csendek zajok ilyen az élet
ha kell hát átgázolnak rajtad
az sem számít ha túl nem éled

de él benned végig a remény
én az egyetlen kemény legény

ajánlás

herceg egy vagyok az egyetlen
csak akkor juthatok előre
ha ahol élek a „veremben”
hogy más juthasson a „felszínre”

csendben beállok a sarokba
a taposást fel nem vállalom
hagyom hogy hagy dúljon a csata
egyként a végén megláthatom

ki az kit már le szabad győznöm
te „söröd” nekem nagyobb öröm

Megírtam mindent

megírtam mindent amit csak tudtam
a múzsám is régen messze jár már
Parnasszus hegyre nem tolokodtam
talán csak enyészet elmúlás vár

fennmarad-e vagy belepi a por
mit írtam lehet hogy szemétre kerül
megőrizendő minőségi „óbor”
leszek vagy e név feledésbe merül

emlékszik-e valaki majd arra
élt egyszer régen egy rímfaragó
hajója nem futott győzelmi partra
akarata volt mindig lázadó

fejet hajtani talán senki nem fog
hisz a hősokeket is elfelejtik
nyári zivatarban fenn az ég morog
hárfáján csak az égtündér játszik

„írni de minek” mondja Tóth Árpád
a költő kit ma már nem látni sehol
írnod kell hisz neked ez a karmád
talán elfogadnak egyszer valahol

ha mégsem akkor sincs semmi hiba
ez volt az életem kiszabott penzuma

ajánlás

herceg miért belterjes a rendszer
mért van hogy mindenütt falba ütközöl
mért nem segít ki már befutott ember
csak az ígéret jön minden felől

mért van hogy simán átnéznek rajtad
minden mondatodra vállvonogatás
műveid sorsát előre láttad
hisz ma már nem trendi az olvasás

mire megérted csak magadban bízatsz
addigra már az égi hárfán játszatsz

Remény

esthajnal csillag fénye világít
ott fenn a magas ég peremén
a beteg test megváltást remél
pillantást az égre vetve a reményt
próbálja újra felszítani
de a várva várt csoda nem jön el
alagút végén a fényt sem látni
csak bízz ha tudsz még te szegény

csak bízz ha tudsz még te szegény
alagút végén a fényt sem látni
de a várva várt csoda nem jön el
próbálja újra felszítani
pillantást az égre vetve a reményt
a beteg test megváltást remél
ott fenn a magas ég peremén
esthajnal csillag fénye világít

Lassan ereszkedik

lassan ereszkedik a hallgatag csend
mint lepel terül már rám és a tájra
mint egy kisfiú ki csokoládét csent
fészkerbe bújva félve elmajszolta
úgy lesem most csendben a pislá hajnalt
hátha hoz végre valami jót nekem
ének cseng fülemben bariton vagy alt
a dallam fontos mondd itt leszel velem

mit tartogat még a sors nem tudhatom
békegalamb hoz csőrében zöld ágat
megőriz e minden szépet tudatom
a kék madár mondd vajon meddig várat

Májusi gondolatok

hol vannak már a régi májusok
kedves vidám boldog fiatalok
szálló léggömbök harsogó hangszórók
magukat éltető „remek” szónokok

manapság másképp van más a leosztás
ma már csak úr van és nincsen elvtárs
nem szállnak léggömbök komorak az arcok
nem értik már az egyre dúló harcot

május 1 a munka ünnepe lenne
nem kell politikát vinni bele
legalább egy nap élvezze a nép
májust az életet milyen csoda szép

nem kell a harc és nem kell a háború
tavasz a május az életnek való
hogyan vigadjon kit vár a kilakoltatás
bank nem kegyelmez nincsen halasztás

hogyan vigadjon ki adósság alatt nyög
úgy érzi gátolja minden apró rög
megélhetés felemészti minden időt
ünnepelni bizony alig van erőd

pedig a május a legszebb hónap
tedd félre barátom a gondjaidat
szeress ünnepelj ahogy egykor régen
ne hagyd hogy a bánat belőled éljen.

Verseny

ma egy versenyt hirdettek
nektek író emberek
„legszörnyűbb szörny” emberek
mai létben kik lehetnek

nos hát e föld kerekén
minden alkotó egyén
ki e címért versenyez
lehet vajon szörnyeteg

valószínű rossz a hír
mert ki jó verseket ír
és szépeket csak neked
az szörnyeteg nem lehet

pályázzatok emberek
vagy írjatok szép verseket
a szép szó mindent kibír
nem lesz többet ilyen hír

sem olló kő sem papír

Prófécia

ember miért hiszed te vagy legnagyobb
égen minden csillag csak neked ragyog
mért hiszed hogy összetarhált vagyonod
ha itt az óra fejed alatt elhordhatod

mért hiszed ki nem tarhált nem ember
gazdagabb mint te lelkében mint tenger
a szeretet és mások felé nyit
te ülsz a vagyonon lenézed őt is

hiszed mindenkivel mindent megtehetsz
magas lóról nézed plebejus sereged
nagyon gazdag vagy számodra csak telér
az élet... annyit markolsz mit kezded elér

bőszén imádkozol ez csak a látszat
de nem jelent mást a tízparancsolat
mint egy jogszabály mit nevetve rúgsz félre
urat nem féled hagyjon ő békébe

nálad is eljön az utolsó óra
félve szűkölsz majd mint láncra vert kutya
könyörögsz bocsássa meg bűnödöt
úgy mész el hogy retteg elborzadt lelked

sokan kísérek utolsó utadra
örülve... végre mentél a pokolba
neved csak suttogva ejtik ezután
hálával annak ki elvágta léted fonalát

még mindig hiszed te vagy a legnagyobb
az égen minden csillag neked ragyog
ébredj mielőtt végső óra ketyeg
akkor segítsen át a túlsó partra
a végtelen szeretet

Elhatározás

sors könyvét át kellene írnom
törölni mit látok a papíron
jaj a radírom meg hova lett
tollamból a tinta kicsepegett

el kell mennem rögtön a boltba
radírt tollat venni és sorba
végre hajtani merész tervemet
átírni a sors könyvem

van már rádiórom és toll is van
akaratommal egymagamban
változtatom meg földi létem
elhiszed...eddigi életem

Dörgicsei Olaszrizling

bordal

dörgicsei olaszrizling került asztalomra
ez a sárga finom nedű kedvemet fokozta
dörgicsei olaszrizling istenem de jó volt
bizony mondom régen ittam ilyen finom óbort

dörgicsei olaszrizling minden nap jó volna
ebben a finom italban benne van a nóta
ha ilyet iszom és fülemben a nótát cigány húzza
kicsi párom ne haragudj ha másnap érek haza

dörgicsei olaszrizling nekem kedvenc borom
barátokkal poharazni legkedvesebb dolgom
kicsi asszony drága párom szeretlek én téged
dörgicseit és a nótát soha ne tiltsd nékem

ha majd egyszer időm lejár visznek a temetőbe
néhány üveg a jó borból kerüljön majd bele
a síromba ne szomjazzak én a túlvilágon
édes párom drága lelkem ez a kívánságom

Édesapám emlékére

182 centi, kemény de vagány
ilyen volt az én édesapám
szemében mindig huncut mosoly
bár az élet cibálta cudarul

nem ivott nem szívott soha dohányt
ilyen volt az én édesapám
megjárta ő a hadak útját
fogságban volt 3 éven át

szerette családját őt is szerettük
ilyen volt az én édesapám
nagyon hiányzik, hisz elvesztettük
apa... oly sokat gondolunk rád

Szavak

szavak a kimondott gondolatok
embert vagy dicséred vagy gyalázod
szavak melyek mondatba foglalva
felemelnek vagy döngölnek agyagba
szó mi lágyan csendben suttogva
szerelmet vetít szív falakra
szavak melyek csodás orgiája
versbe szöve vagy novellába
templom csendjében elmormolva
feltörő érzelmek hulláma

szavak melyek túlmutatnak
minden ésszel felfoghatón
szavak érzelmeid döntenek
dicsérsz vagy éppen megalázol
dönthet élet és halál felett
rombolhat falat fel is építhet
szavak melyekből fegyver lehet
bemocskolhatja a lelkedet
szavak oly jó lenne tudni
jóra szépre használja mindenki

szavak miért embereket ölnek
hittel hit nélkül meggyötörnek
szavak melyekre egy világ épült
ha hagyjuk tönkre is teszik végül
szavak rosszul használva hazugság
de helyes sorban más az igazság
szavak melyek üzenetben csak betűk
felgyorsult világ rövidít mindenütt
szavak nem csak gondolatot közölnek
ha kell mindent eltörölnek

nagyon vigyázz hát szavaidra
akár az életed is múlhat rajta
gondold át mielőtt kimondod
a szavak jelentését hogy
ne okozzanak gondot

Ha elfog a vágy

ha elfog a vágy repülni szeretnék
mint fenn a légtérben azok a kis fecskék
nem lenn tengődni sárban és pizsokban
egymást nem becsülő növekvő mocsokban
hiszen a lét mit magadnak teremtesz
nem stabil feni rá fogát sok szörnyeteg
ki eddig feladva életedre vágyik
tenni nem akar csak fenyeget és lázít
nem fogad el törvényt nem fogad el semmit
csak a te életed amit el kell venni
viharfelhők jönnek viharfelhők mennek
a mocsok növekszik a sár meg nem enged
nagyon más a világ rossz irányba halad
lassan már féltened kell a holnapodat
szeretnék repülni átölelni a lég
fenn a felhők felett mindig kék az ég

Itt ülök most

itt ülök most magányomban
kicsi szívem fázik reszket
nem tudom mit hoz a holnap
elmúlok vagy még élhetek

már annyiszor elgondoltam
mi lesz ha utam nem visz tovább
vajon akkor lesz-e olyan
kit hiányom kicsit megráz

eltűnődöm olykor csendben
mi az mi másokat érint
szeretetlenben kell majd élnem
még vagy ötven-hatvan évig

ez bizony csak humor helye
hisz a gyertya meddig éghet
nincs hatásom nekem erre
ha lejár időm útra kelek

elvem az hogy ahol most élsz
úgy élj ne vegyenek észre
de amikor onnan elmész
hiányodat megérezze

lesz-e olyan ki könnyet ejt
rám szán néhány szál virágot
aztán' feledésbe merül
mindaz amit most csinálok

itt ülök most magányomban
kicsi szívem már nem reszket
nem tudom mit hoz a holnap
elmúlok vagy még élhetek

Élni kell

élni kell bár az élet sokszor bántóan nehéz
szeretni kell akkor is ha épp nincs ölelő kéz
álmodni kell mert álom nélkül nincs felébredés
ébredni kell anélkül kivitelezni nehéz
mindazt mit sorsod utadon rád méretett
elbúksz nem tanúsít veled kíméletet
ha szíved szeretettel telve lesz ki vár reád
segít lelked őrizze édeni harmóniát
barátod is lesz ha megkérdi hogy vagy... ott
nem rohan tovább hanem megvárja válaszod
ha időd letelik lesz talán ki megsirat
barát családtag kedves vagy csak egy szó miatt
ismeretlen ki tőled jót kapott nem szidalmat
utad bejárva életed szeretve élted át
ünnepelve ölel majd át a fény a túlvilág

Miért menekülsz

lábad nehezen visz menekülnöd kell
érzed sors kérdéseidre nem felel
egyedül vagy s ez túl nehéz neked
minden mi bánt az agyadban reked

hova menekülnél és vajon minek
vagy talán elfogyott maradék hited
rendezetlenül hagynád itt a gondot
élet... old meg... ha találsz ily bolondot

hinni bízni magadban csak ez a jó
különben elragad a sötét folyó
mély zavaros nem jutsz a túlsó partra
kalimpálhatsz lehúzó mocsaras aljba

az emberekben csupán bízni lehet
hinni magadban másképp ez nem mehet
indulni akarsz ne tétovázz eredj
vagy csak gondold végig és meg ne tedd

menekülni nem kell hisz nincsen hova
mindenütt van gond... élet nem mostoha
kiállsz magadért a megoldást keresed
melléd áll és mindent megad neked

dönts úgy hogy itt maradsz és ne menekülj
emeld fel fejed s helyére kerül
minden... harc mit folytatsz magadért teszed
de ha nem teszed meg minden elveszett

Édesanyám születésnapjára

Húsz éve lassan, hogy elmentél tőlem,
azóta nem látlak, nem fogom kezéd.
Oly gyakran jut az eszembe emléked,
mióta az öregség itt van velem.

Születésnapod van drága anyácskám,
virágot csak a sírodra vihetek.
A nap is kisüt, s a májusi szellő
elzavarja a komor fellegeket.

Én leülök csendben a síremlékre,
érezem újra a közelségedet,
a sírra vetül a nap kósza fénye,

s mintha újra foghatnám kezédet.
Talán meghallod mit csendben mormolok
Anyácskám! Sok boldog születésnapot.

Merengés

nézem ahogy lassan leszáll az alkony
hold sugara a felhőkön átdereng
madarak csivitelést még hallom
eltűnnek majd lassan a végtelenben

csend borul a tájra szürkület csendje
minden mi él most csendesen elpihen
csak én fekszem az ágyamon merengve
gondolat sor hullámzik a fejemben

sors miért ilyen hogy szépet jót ígér
de amit ad sokszor nem élni való
ezernyi buktató és sok-sok telér
de a kincs számodra nem bányászható

vajon lesz-e majd kinek szeretete
túlnő az anyagi világ akaratán
csak téged imád „kezeből etetve”
csodás zene szól ott a szívek húrján

csúcs de egyedül feljutni nem lehet
mehajolva élteti lábad nyomát
az egyetlen érzélem a szeretet
mi porrá zúzza a vészterhes magányt

csend borult a tájra sötétség csendje
holnap remélem majd egy új nap virrad
teljesül a vágyam mely a szívemre
az egyetlen szépség szeretet tapasz

Rémálmok után

gyűrött a lepedőm nehéz az álom
amit nem tettem meg ilyenkor bánom
keresem kutatom hogy hol a hiba
inkább mennék én helyette vurstliba

kocsim ellopták hiába keresem
gyalogolnom kell városon és hegyen
izzadtan mászom fel a partoldalra
ébredek takaróm görcsösen markolva

rémálmok néha meg-meg gyötörnek
hasamon hátamon „gorgók” nevetnek
szívják a véremet vad hahotával
mintha álom-manó törne rám haraggal

de ha felébredek és a nap ragyog
feledem az álmot újra én vagyok
tükörbe nézve azt mondom magamnak
kezdjünk neki most az új csodás napnak

Búcsú egy érzéstől

most nagyon szomorúnak kéne lennem
mert megértem azt hogy nem engem szeret
annyi út vezet át a végtelenben
mért rám pazarolná az érzéseket

mindennek e földön meg van a párja
ha akarja bizony meg is találja
nem illik össze szépség és szörnyeteg
világ már ilyen hófödte görgeteg

de nem kell a bánat mert a tudatom
súgja nekem hogy szeretni akarom
akkor is ha mind ez csak bennem él

mindig mindenkor jobban mindenkinél
éjjel és nappal de már csak magamban
róla álmodom neki búcsút mondtam

Ha mindig

ha mindig mindenhol csak a rosszat látod
ha nyári nap is felveszed nagykabátod
ha mindenki kit ismersz rosszat „tesz” neked
ha bízni már nem tudsz hited legcsekélyebb
ha minden problémádat magadba zárod
ha nem kérdezel és a választ sem várod
ha mindig félelem uralkodik rajtad
vágyaid nem serkentik akaratodat
ha tükröd reggel az ősi ellenséged
zilált kegyetlen lehet neked az élet

ezért mindig mindenben csak a jót keresd
viharban is láthatsz gyönyörű felleget
az ember nem gonosz ne általánosíts
ha hiszel magadban sok bajon átsegít
ha problémád nem zárod kulcsra magadba
válasz is érkezik mindig megmutatva
a kiutat mely egy szebb jövőbe vezet
mindig lesz egy barát ki megfogja kezéd
mert a félelem hidd el rossz tanácsadó
kapuk záródnak be kint marad a jó
vágy és akarat együtt csodákra képes
tükröd képet mutat nem az ellenséged
azt látod majd benne amit látni akarsz
élet szép az élet jó mondd többet akarsz

Nem ítélek

nem ítélek tudás nélkül embereket
nem hagyok hátra fájó könnyeket
az élet sokszor bizony megtaposott
mégis mosollyal várom a holnapot

nem érdekelt soha semmi mi másé
nem versenyeztem kétes trófeáért
ha nem bántottak nem növeltem tüskét
nem vertem agyon rám szálló méhecskét

ha kedves próbálsz lenni ez a trendi
ilyen emberbe jó nagyot kell rúgni
„jobb” bántani mint szeretetet adni
korcsosul a világ most itt kell élni

isten kertjében oly sok virág elfér
nincs ki gondozza ezért nevel tüskét
rózsa a szegfűt valóban nem bántja
a gyarló ember két kézzel „gyomlálja”

a vagyon a pénz ma az élet dísze
anélkül lenéznek söpörnek szemétre
koldusbotot foghatsz méggy könyörögni
pár fillérért már kezét is csókolni

nem érdekel már e szájalmas trendi
majd megpróbálok szeretetet adni
ki értelmetlen csak sajnálni tudom
szegfűt a rózsát én le nem „szakítom”

Elengedve

te vagy és voltál nekem a mindenem
érzem nem vagy más csupán egy idegen
ki átnézett átlépett simán rajtam
szívemben szólt még a szerelmes dallam

de te nem hallottad meg ezt a zenét
pedig május volt és minden csoda szép
csodás virágok nyíltak csak neked
szívem megszakadt de elengedtelek

ami véget ér utat nyit egy újnak
a szép emlékek mindig vissza járnak
szépre a jóra emlékezel vissza

véget ért szerelem lelket feldúlja
utcán meglátod megdobbán a szíved
megrohannak régi kedves emlékek

Egy álom margójára

törött gerinccel tűnik el egy álom
keresem kutatom már nem találok
pedig milyen szép is lehetett volna
élet mosolya...vagy ez a játéka

legördült a függöny állsz egymagadban
nyári estén vagy hajnali harmatban
nem érzed már lassan az ürességet
ideje újra más utat keresned

botorkálva csendben haladsz előre
életed most nem az öröm szigete
de a fény ott van a látóhatáron

derengő hajnalként süt át faladon
mely úgy érezted hogy most bezárt magába
nog a fal és ledől nemsokára

Vinnem kell még

vinnem kell még a nehéz élet terhet
úgy érzem hogy kezem lábam reszket
tovább kell mennem... a horizontom
messzebb van mint ahogy én gondolom

Tablettás bor margójára

Vár engem egy csoda „jólét”
ha iszom a sok-sok jó lét
mit a kocsmá-hivatalban
elém tolnak poharakban
ez okoz élet örömet
tudom ez az ital kérem
sose látott még gyümölcsöt

Hitehagyottaknak

a sors letaszított
zuhansz szakadékba
gondolják köztudott
kell kötél és létra

milyen mély a gödör
tudod-e előre
azt hogy mikor söpör
élet a mélyére

mindig mindenhova
kötelet és létrát
viszel hittel hordva
a remény sugarát

ha zuhansz a mélybe
kell-e vajon létra
hit nélkül megtörve
feljöhetsz-e újra

nem kell létra kötél
lent ez semmit sem ér
széttört akaratom
reményed elhagyott

hited legyen veled
abból fonj kötelet
hogya jól csinálod
egyet is meglátod

mászd meg az ormot
tele új reménnyel
hagyd másra a gödröt
élet szenvedéllyel

A híd messze van

tudod sokszor a híd oly messze van
hogy átmenj oda ahol boldogan
élhetsz gondok baj fájdalom nélkül
ha akarod sem sikerül végül

megtört meggyötört éjszakák során
csak vonszolod magad a fény után
menekülsz hát egyre nehezebben
a vágy még ott csillog a szemedben

tudod ha feladod minden veszett
majd sír valaki érted könnyeket
nem találod utad végtelenben
vonszolod magad csomag kezében

a válladat gond-teher is nyomja
híd sziluettjét most köd takarja
zavaros időn itt lehet átkelni
hogyan merre menj nem mutatja senki

az iránytűd mintha nem működne
minden hullik lassan a gödörbe
híd felette még mindig ködben áll
ha átkelsz rajta egy szebb holnap vár

hidd el ha mondom szedd össze magad
csak néhány lépés mit a köd takar
mert az élet vár odaát reád
ne véts irányt... part omlik gödör leránt

Veterán találkozó Újszentiván

sok öszülő ember ifjonti hévvel
találkozott ma fontos helyszínével
életének... hol egykor élt dolgozott
katonaként szolgált hazát holnapot

hol radar sugárzott láthatatlan jelet
hol naponta védték honi légteret
már egy emlék mit idő megszépített
„radaros vagy” a lét bárhova repített

emléktábla csak az épület falon
emléket idézni évente összehoz
bár már itt tudod semmi sem a régi
a képzelet újra felidézi

koszorúzás és emlékek sora
felidézi sok itt volt katona
tiszt tiszthelyettes és sorállomány
egy asztalnál emlékszik jobb volt talán

felhangzik egy név hogy „Árpád apánk”
róla szól a legtöbb anekdotánk
szolgálatvezető volt... ember is
róla kedves emlék idéződik

sok régi emlék rossz is megszépül
így búcsúzunk egymástól legvégül
jövőre is itt veled bajtársam
óvjon az isten ebben a világban

Megcsodáltam már

megcsodáltam már minden virágot
melyet az élet kertembe sodort
ahol eddig minden áldott reggel
kis pacsirta gyönyörűen dalolt

az áldott létben oly szép mesésen
éltem át rosszat és jót egyaránt
mindig vigyáztam az életemben
ha megbillensz a mély magával ránt

szerettem öleltem sírtam temettem
voltam ott fenn és voltam legalul
mit tettem azt nem kellett szégyellnem
sikerült jól vagy végződött balul

véget érnek az ifjonti álmok
hajam deres de szívem fiatal
nem lehetek már sohasem látnok
de ha élek ez cseppet sem zavar

nem kergetek tarka délibábot
de megcsodálom ha elém kerül
imádom a kellemes illatot
s kis pacsirtám ahogyan dalol

Tépelődés II

sorsomat ha tényleg irányíthatom
nem értem miért van függöny az „ablakon”
de ha mégse talán megérthetném
a függöny eltakar még elnyel a mély

Nem szerettem soha

nem szerettem soha a pénz hatalmát
igaz a pénz sem szeretett engemet
nem tiszteltem soha mammont így hát
annyim volt mi a megélhetéshez kellett

nem utaztam luxus hajón soha
autóm is mindig csak egyke volt
mindig akadt nekem annyi munka
hogy nem kellett a nadrágomra folt

nyugodtan hajtottam párnámra fejem
nem cikázott agyamban bűnös gondolat
nem csörtettem könyökölve az élen
a jókedvem mindenkor megmaradt

ma már csak a nyugdíjamból élve
kertben a sok fa mindig munkát ad
alzheimer bácsi nem költözhet majd be
nem birtokolhatja kicsi agyamat

nekem ma is az egészség a fontos
nem dohányzom és nem is iszom
segítek ha kell s tudok másokon
barátok nélkül egy percig sem bírom

annyi pénzt remélem összegyűjtök
ha elmentem majd eltemessenek
bár az lenne az igazi nagy álmom
repülőről szélnek eresszenek

minden napom mosolygósan telik
nem érint meg az élet fintora
ha dühös lennék szeretet megbékít
így nem haragszom senkire soha

de van akivel mégse állok szóba
rá sem haragszom hidd el semmiért
az ő világa nem az én világom
ha hagyom hazugság hozzám is elér

így élem én minden nap világom
szegényen de lélekben gazdagon
lennék én szerény is mindig mondom
ha lenne mire drága Barátom

Hova tűnt

hova tűnt a gyönyörű szép május
hova a gyönyörű kikelet
miért borult mondd őszbe máris
mindaz mi még élni szeret

mért tapossa el a forró vágyat
a közelő tél hideg szele
olyan hideg máris az ágyad
hajad is megfesti a tél dere

már a tempó is egyre lassul
néha aggaszt a száguldó idő
letűnt májusok képeire gyorsul
szívverésed ha emléke jő elő

távolban szól egy lélekharang
valakit temetnek biztosan,
s te csendben várod sorodat
hogy átlépd azt a bizonyos „falat”

egyszer mindenki eljut oda
mikor azt jó hogy nem tudod
ebben rejlik a sors igazsága
nem ússza meg a jó sem az álnok

addig még szóljon az élet ének
lehet hogy szürkén homályosan
szépítsék életed csodás emlékek
hidd a pont az út végén még messze van

A Messiás fohásza

örülök hogy elhagytam a földet
szerettem volna ember barátja lenni
de túl sok volt itt már az a senki
ki jogot formált a hatalomra
tanításomat a földbe taposta
kiömlött vér szag engem is tántorít

s azóta sem változott a helyzet
gyilkoltak öltek századokon át
eretnek volt mind ki mondott ellent
tűzzel vassal térített sok csuhás barát
kezében kereszttel Isten nevében
osztotta ki a máglya halált

tényleg ezt akartad kérdezem Isten
hogy teremtményed így végezze be
mert gondolkodni mer láng nyelve libben
s mindent ráfognak majd Luciferre
pedig a gonoszság embertől fakad
nem kivétel ki „őrzi” a nyájadat

tégy rendet hisz elfajzott a világ
nevedben nevemben követnek hibát
mit úgy állít ki erre jogot formál
mint isteni törvényt a mondott szónál
szemét égre veti de lelke sötét
csupa borzalom lett itt a földi lét

segíts hogy az ember visszatérjen
törvényt tartva szeretetben éljen
ne neveljen Káint ki haraggal öl
mammont imádva mindent eltöröl
mi nem szolgálja önös érdekét
mentsd meg Atyám az embert Isten gyermekét

Utolsó kívánság

ha meghalok nem nyughatok a földben
nem bírnám el ha beton sír befed
szeretnék repülni szállni a széllel
megnézni hamuként sok szép helyet

még utoljára melegre vágyom
hamvasszák használhatatlan testemet
lelkem addigra a másik világon
fogadja a fényt a szeretetet

nem kell sírhely mi arra kötelezne
hogy sírva járj hozzám a temetőbe
csak az emlék mit szívedben hordasz
néha felidézve milyen volt „tegnap”

szórják szét hamvaim hagy vigye a szél
vagy a kertemben hintsék a fáim alatt
ne legyen sírás ne legyen gyászbeszéd
olvassák fel verses nekrológomat

inkább örüljön és ne sírjon senki
letettem a világ nehéz gondjait
nem történt más csak egy lélek lerázta
elfáradt tönkrement húsát csontjait

nem kell a pap nem kell a kántálás
nem kell akkor már a hazug beszéd
mennyről pokolról és a megváltásról
távozó lélek már elérte a fényt

nem készülök még elmenni barátom
végső kívánságom ez lesz így legyen
korainak tartod azt is belátom
leírom mielőtt végleg elfelejtem

A világunk

világunk nem más mint egy jókora fa
ágas bogas rajta nagy lombkorona
mi mint a majmok ülünk az ágakon
verekszünk a törött gallyak sora
gyűlik alattunk kuszán a betonon
mert mit teszünk mi sok okos majom
megvárjuk még elkorhad kidől a fa
vagy lemászunk átjutva a betonon
ott talán lesz egy másik egy szebb fa
amit ismét csak tönkre tehetünk

ó és a nagy fa miért nem érti ezt
hogy egyre több majom ki élni szeret
jövőért tenni már sokkal kevesebb
önös érdek a közösnél „nemesebb”
mátrix szava szól majmok emberek
nem kell a mátrix majom nem érti ezt
az oltalom talán csak fentről jöhet
nem jó már a fán sem ott alatta
a majom mindig csak majom marad
csak kevés az ki emberré válna

Gyökértelenül

oly jó lenne ha minden ragyogna
végtelen sok bánat tűnne tova
lelked felhői lefoszlanának
helyet adva igaz boldogságnak

uram a fény miért van oly messze
mért nem láthatom ezen az oldalon
miért kell mindig új utat keresve
réseket vágni zegzugos holnapon

a fényt megadtam néked hát élj vele
szíved szeretettel legyen tele
akarattal hittel fény is kigyullad
meglátod milyen csodás lesz a holnap

hiába szeretet akarat hitem
gonosz lábak táncoltak létemen
úgy érzem nincs fogódzó ami segít
szomjazom a szépet megfulladok itt

néhány lépés és ott a tiszta csermely
szomjan halni így talán nem is való
a szeretet vize hús és a fáradt
elgyötört testnek bizony mámorító

a fa melynek ha átvágják minden
éltető erőt szállító gyökerét
hiába locsolják soha többé
nem tud küzdeni az életért

gyökértelenül végtelen pusztában
mit az ember képére alkotott
hitet kiirtva egy jobb szebb világban
a csillagok gyermeke hova jutott

Egyenes beszéd

veled nincs bajom igazán
csupán csak az elveiddel
neked minden alapból jár
amiért nekem dolgoznom kell

a gyakorlat hibás nagyon
mely ezt neked megengedi
élet javából több jusson
ki dolgozik tőle elveszi

akarod hogy megváltozzak
szolgáljam élősködő éned
csak ezért is ha kell ha nem
csupán léteddel fenyegetsz

megvetsz mindent amit csak kapsz
neked semmi sem jó elég
kiközösítő életmódod
lélek pusztítással felér

dolgozni nem akarsz csupán
mert itt vagy minden a tiéd
ha nem teszi azt amit elvársz
pusztuljon a „parazita” nép

nem hiszem hogy az igazság
megállapítása a te jogod
te jöttél ide régen és most
létünket meg nem változtathatod

ha megérted azt mi is az ember
feladata ezen a sárgolyón
ha tudod mi az alkalmazkodás
s teszel érte: elfogadunk

ha nem: menj vissza ahonnan jöttél
itt ne formálj magadnak jogokat
e nép szenvedett így is eleget
nem biztosítja elvárt holnapodat

Az élet játéka

sután bután játszik velem az élet
eldob felemel lenyom de a mélyet
tartaná ha tudná mindig talpra állok
tudom nekem is nyílnak még virágok
nem számolok napot élvezem a percet
ha a a szorítás egy kicsit sem enged
szólok: életem mit akarsz te tőlem
élni akarom még az alkonyt
tartson ameddig erővel bírom
hiszen a napom már lemenőben

Világosságot a fejekbe

mily szörnyűséget tudnál tenni ember
lázás szűk agyadból mi törhet elő
hatalomvágyad szél korbácsolta tenger
partokat tép nyálkás ködben úszó jövő
isten elfordult... látva teremtés téves
emberi akarat megosztó sekélyes
saját érdekében ledönt minden falat
hol végig vonul ott kő kövön nem marad
természet is lassan unja ezt a terhet
mit ember mérhetetlen vágya teremtett
megmozdul a föld házak omlanak rendre
emberi csontok gyufaként törnek össze
hiába az ima kaszás nem válogat
szegény sorsúak közt hamarabb arat
ki nem tarhált sokat embernek sem számít
hazug szó most is még népeket ámít

ha...egyszer...végre,,az ember észre térne
elborzadna milyen borzalmat vitt végbe
megállítani a romlást... még lehetne
ha világosság gyúlna végre
az ostoba fejekbe

A derelye

Limerick

már nem tudom az idejét sem
hogy derelyét mikor is ettem
derelye csak úgy jó
mikor mint a friss hó
porcukor fedi a tetejét

Őszi gondolatok

Oly szép az ősz, ha sárgul a levél
színesbe öltöznek a fák, bokrok
néha már bizony hűvösebb a szél,
bár a nap fénye melegen ragyog.

Hervadás jele nyári virágon,
gyümölcs sárgállik most az almafán,
zöld a levél egyik másik ágon,
szilvám, hordóban erjedésre vár.

Ha ily szép az ősz, mért borús a kedv
elmúlás illatát hordozza magán,
a présből lassan csorog már a nedv,

szőlőből must lesz és bor is talán.
Ősz után tél jön, majd a szép tavasz
semmi sem lesz már újra ugyanaz.

Ha kritikát írsz

ha kritikát írsz
tedd ezt kulturáltan
vagy ha engem nem bírsz
mert valakit megcsodáltam
vagy éppen kritizáltam
tedd félre ellenszened
hisz attól mindenki szenved
ha taposnak munkájába'

Szerencsés vagyok

szerencsés vagyok embernek születtem
megtörtént mással is ez a csoda
nem vagyok bűnös nem vagyok büntelen
az életem sem mindig csak mostoha

volt munkám és dolgoztam eleget
most már csak egy sima „nyugger” vagyok
kaptam szidást és sok-sok dicséretet
munkaadóm rabszolgát nem tarthatott

ez bizony nem a szerencse dolga
ember maradsz-e vagy csak rabszolga
ha minden mindegy úgy is lehet élni
akkor az élettől nincs mit remélni

Álmodtam...Veled

álomban együtt sétáltunk a parton
vállam a válladhoz simult ez alatt
sorsom könyvében az ékezet te vagy
ki értelmessé tesz mondatokat

kacajod mint a karácsonyi csengő
mely lágy de mégis szeretetre hív
feledtette mindazt mivel esendő
lelkem mostanában oly nehezen bír

hiányod éreztem bár velem voltál
de biztosan tudtam csak álom lehet
ahogy sétáltunk a parton a mólónál
nem tudtam elérni a kezedet.

fehér ruhádon játszott a nap fénye
lassan mint a köd oszlott el a kép
felébredtem boldogságot keresve
éreztem az álmom vagy... csodaszép

Hova jut a Föld

Szétzilált, elrontott, rongyos életek
mérgező, öldöklő hazugság mótelyek
düledező, romos, nyomortanyák
gyermeküket elhagyó fiatal anyák,
gyilkolás, terror, kegyetlen félelem
menekülés az egyetlen lételem.

Ki, mert otthonában dúl a háború,
ki, mert hazájában sorsa nyomorú,
mások, mert a bank viszi a vagyont,
fedél nélkül, télen, néhány megfagyott.

Újrakezdés rég lidérces lázálom,
gondolkodom: mikor dől le a bálványom?

Hazugság festette más színű eget,
kéknek látnád, ha levennéd az üveget,
mely szemed takarja rózsaszín ködben,
léted hajszolod kopott öltönyödben.

Nyomor, betegség, szegénység hona
e föld. Lehetne égboltnak csillaga.

Tönkretesz mindent az érdek az akarat,
korrupció emel újabb falakat,
néhány mocskos kéz meg hatalmas zsebek,
eltűnik benne mi jó lenne neked.

A megváltás sem más, mint hitegetés
ha „jó” vagy kímél a végleges eltűnés,
feltámadsz majd, de vajon miért, minek,
ha pénzért vehetők ezek a helyek.

Ma már a tisztelet bizony nem trendi,
nem tanítja erre gyerekeit senki,
ha nem könyököl, nem tapos másokat,
osztzkodásnál mindig csak kimarad

Hova jut így a Föld? Mi lesz a vége?
Hogyan nézünk majd, utódok szemébe?

Tengerparti anziksz

pírban ég a hajnal szép arca
napfény játszik már ott a vízen
tajték kerül a hullámokra
ahogy partra futnak csendesen

tiszta ég friss hajnali szellő
borzolja tenger hullámait
csobban a víz mintha egy sellő
hangja dalolna mi magához hív

reggel oly szép ülve a parton
csend felel csendre éled a táj
mellém telepszel a homokon
reggeli fényben nézzük a csodát

Édes álom

te vagy az én édes álmom
egész nap már csak azt várom
mikor lesz majd újra este
csodás álmomat keresve
végre elnyújtózom ágyon
ha meglep az édes álom
te jössz felém szerelemmel
veled „élek” minden éjjel

Az ősz dala

búsan szól már az ősz dala
sárguló levél zizeg az ágon
hullik ha szél üstökön ragadja
elhagyja ágát némán és fájón

halomba gyűlik a hullott levél
ágak között hideg szél cikázik
átrendezi s mit tova szállít
nem több annál csupán szemét

kopasz ágak nem árnyékolnak
nem is kell hisz erőtlen a Nap
sugara nem éget nem melegít
fagyos szelek járnak tél közelít

Ha a csend ölel át

Hallgatsz magadban csend ölel át,
betölti ezt a kicsi szobát
aki lát hiszi magányos vagy,
mert érzelem nélkül forognak,
agytekervényeid. Sors sem segít.
Kéred, imába foglalod megint,
kéreseed most még egyszer talán,
segíts meg sorsom. Mostohám.
Megtanulod végre nehezen azt
mindenért hálával illesd sorsodat.
Mid van azért jár mindig köszönet
a lesz nagy úr lehet, hogy kinevet.
Csak béke lenne bensődben végre,
önmagaddal háborúzol mérve
az egyik csapást a másik után,
saját magadra!
Membékélés nem szerepel szótáradba'.

Vágyódni utána mit nem kaptál meg,
egyszerűbb mint köszönni ami tied.
Félrelökni ártó gondolatokat,
szabadnak lenni e csodás ég alatt,
nagyon szeretni magad és másokat,
a sors ebben talán utat mutat.
Akkor az élet megadja neked
mindazt mire vágysz és őt aki szeret.

Gondolatok az életemről

szeretem ezt az életet
megtanultam mint képletet
az iskola padban

tudásom hiába mormolom
nem segít át holtponatokon
magamra maradtam

jókedvem ha mindig megmarad
enyhíti talán a gondokat
akkor van még remény

kardjába dől majd a bánatom
ha játszom az élet húrokon
remek az esély

nem lesz már mit megfejtennem
életem nyitott könyv nekem
ezt bizony jól tudom

versem végére értem itt
létem aktív és nem avított
szeretem nagyon

Ülj mellém

ülj mellém kérlek borulj a vállamra
ha nem többre csak egy pillanatra
tudod öregen már ez is elég
szeretet boldogság ennyi kell még

Magány

csend lassan mellém bújik átkarol
képzelem karod ölel távolból
egy percre még látom mosolyodat
majd a kép elfogy apróra szakad
csak a magány marad a néma csend
mely vadul zakatol most idebent
mennék repülnék de vajon hova
sarokban porlepte néma zongora

Aprócska vers

aprócska vers is lehet nagyszerű
nem mindig az jó ami ésszerű
néha kell hogy kipróbáld magad
talán nem baj ha a hév elragad
életet élni kell ez nem művészet
ha szeretsz és viszont szeretnek téged

Nem vagy átkozott

miért vagy mindig elégedetlen
miért az örökös önostorozás
miért nem dőlsz hátra elégedetten
hiszen az életed olyan csodás

hullámszik kedélyed mint a tenger
az igaz szó neked is lételem
pengeélen táncol nálad a reggel
világ szerinted veled könnyörtelen

apró örömök sok gonddal bajjal
a teremtő ilyenek alkotott
emberek vagyunk sok néma jajjal
magad hirdeted:átkozott vagyok

nem vagy és nem voltál te átkozott
bár sötétben látod a világot
sorsod megtépett megszaggatott
de adott sok-sok gyönyörű napot

Egy vers margójára

olvastam versed megérintett nagyon
angyal szállt be csendben az ablakomon
bár kedvem borús feldobta az estém
angyalszárny suhogás adta a refrént

tündéri „boszorkány” angyal képében
elvarázsolt engem gyönyörű versben
meglebbentve szárnyát mosolyt varázsolt
„átöleltem” csendben egész világot

drága kicsi angyal írd még sok szépet
rosszat söpörd el csak a szeretetet
hirdesd mindig közben arcod ragyog
így teszed széppé a kétes holnapot

Emeld fel fejed

megtörve bár de egyenesen állsz
várod azt a végső döntő csapást
mely létedet zúzza darabokra szét
tudod mindent elborít a szemét
evezős regattát is nyerni lehet
csapásszámmal mely kicsi nyelvedet
késztetné undok kényeztetésre
felmerül a kérdés megélné-e

mert megalázhatod csúnyán magad
hogymás tegye arra esélyt se adj
ember vagy nem rosszabb senki másnál
küzdened kell mert az elágazásnál
nem mindegy merre visz tovább utad
ki megalkuszik rabszolga marad
sokszor a vereség győzelmet ér
részvétel ami kárpótol mindenért

ezért bizony mindig emeld fel fejed
ne láthassák rajtad lelked fél remeg
megalkudni is csupán egy pillanat
a „sarat” lemosni egy élet alatt
sem lehet... feledni sem tudod csupán
keserű szájjal gondolsz rá bután
forgatva az elkenő szép szavakat
mocsok a szemét attól még ott marad

Búcsúzni csak szépen szabad

lány napsütés az őszi délutánon
két kis veréb játszi a kopasz ágon
téged kereslek emlékeim között
itt vagy mégsem vagy egy kémény füstölög

vagy és mégsem vagy már más érdekel
vele a versenyt én nem vehetem fel
alkohol... szívedben csak ő a sztár
nekem morzsa jut a közös asztalnál

mit tegyek még hogy vedd végre észre
mi vár rád ha eltűnsz a messzeségbe'
nekem ez nem megy hazudni nem tudok
megalkudni sorsommal nem akarok

öntsünk hát tiszta vizet a pohárba
tisztázzuk végre a sorainkat
nem megy... kössünk útilaput a múltra
mert búcsúzni csak szépen szabad

lány napsütés az őszi délutánon
mennyi szomorúság hulló levelek
két kis veréb játszik a kopasz ágon
szeretlek de most elengedem kezéd

Ad tempus vitae

átölelt egy érzés mely oly csodás
nem lehet már édes a folytatás
csak plátói mely nem tolakodó
távolról örökké néma a szó

szeretném megfogni a két kezét
csodálni ragyogó tekintetét
olvadni tüzében órákon át
azután csendben elmenni tovább

eljárt az időm nem tagadhatom
a szerelem tudom nagy hatalom
nem lehetek már elfogadható

éjjel álmodni róla olyan jó
mert az idős kor csak egy állapot,
ifjonti hévvel várok holnapot

Egy vers margójára II

hazaáruló vagy ha más a véleményed
ha nem ülsz fel minden hazug mesének
ha szeretnéd azt hogy a kör kerek legyen
ne legyen kiskapu hozott törvényeken
ha nem akarsz felvenni szemüveget
mely rózsaszínre fest bús borús eget
ha te is szeretnél koncból egy darabot
ha hazugság bőrödre stigmákat nyomott
szeretnéd mondani mi szívedet nyomja
ugrik a munkád tesznek partvonalra
ha nem hiszed negyven több mint a hatvan
egyenlőség törvény előtt álmaidban
létezik aki most két kézzel harácsol
neked magyarázza mosolyogva párszor
csak te érdekedben teszi amit tesz
hogy mit abba már tekintést nem enged
egészségügy oktatás mondd hova sorvad
építünk külföldön stadionokat
magyar vagyok én is más a véleményem
nem osztom meg veled úgyse értenéd meg
hazánkért mellünkben csak egy szív doboghat
jobb és bal pitvara csak egy vért szállíthat

tömeg mely issza a szép hazug szavakat
gondolkodni nem tud nem akar nem szabad
beleégett a vágy egy jobb világ után
elhitte elhiszi itt van a kánaán

Nem kerestem

nem kerestem soha a boldogságot
véletlenül de mindig rám talált
szerettem csodálatos virágot
de igazán csak egynek illatát
élveztem oly sok boldog évig
de szétzilálta nálam fontosabb
ma már csak néha jut el a szívig
egy múltat idéző szép gondolat
nem kergetek tarka délibábot
hisz nem hoz megoldást a szeretet
magamba folytok sok kedves álmod
de túléltem majd ezt az életet
elengedem elpusztul a virág
szenvedély érte nyújtja a kezét
megbolondult régen ez a világ
elveszítve a veszély érzetét
talán majd egyszer egy szép új virág
nekem nyílik s szórja illatát
megtalálom majd a boldogságot
s hátralévő életemen át
megmarad nekem a szeretet

MN9247 Veterán találkozó

megint eltelt egy év
újra összejöttünk
hajunk nem lett több
most már csak őszülünk
emléket idézünk
egy közös vacsorán
hisz radaros voltál
te is kiskomám
szeged-öthalom
majd újszentiván

emlékek halmaza
tört fel e vacsorán
szolgálat komoly volt
ma már kedves emlék
úgy éreztük magunk
mintha visszamennénk
az időben újra fiatalon
jókat nevettünk
elhangzott sztorikon
bajtársak ha megérjük
hisz az idő telik
találkozunk ismét
veletek ugyanitt
adjon hát az Isten
erőt egészséget
alzheimer bácsit
nagy ívben kerüljétek

Tájak fényképeinek margójára

képek melyek szépen elrendezve
érkeztek a kék bolygó tájairól
szíved megdobbán és epekedve
ajkad hangosan egy vágyat mormol
képeket nézed néhány pillanatra
szárnyaló képzelet máshová repít
feledve gondot bajt a csodákra
figyelsz érzed oly gyönyörű a föld
oly jó hogy itt élsz és jó neked itt

Miért bánt engem

miért bánt engem ha rosszkedvű vagy
nem adhatok vigaszt holnapodnak
lélek miért zsong ha érzi a bajt
mi az mi mégis csak előre hajt

letörölném könnyed ha arcodon pereg
tükröt ne nézd már úgyis elveszett
varázsa hisz fakó már a foncsor
őszülő hajam is a télre gondol

szeretlek téged ezt te is jól tudod
még ha elfogadni nem is akarod
kopár ;hegyvidék mit a tél nyomaszt
talán sose láthat még egy új tavaszt

másodpercek tűnnek messzeségbe'
pillanat nem vár mikor lesz majd vége
ki tudja talán egy sóhajtásnyi csak
mit ez a lét még számomra tartogat

de addig égek mint régen a máglya
mely szikrát szórva égre kiáltotta
az élet túl rövid gyorsan hamvadó
ha a láng kialszik nem pótolható

Karácsonyi készülődés margójára

tündökölnek a karácsonyi fények
gyertyák lángja falra árnyakat vetít
emberek már a szeretetnek élnek
vagy az ajándék reménye boldogít

néhány nap és a boldogság sugárzik
áthatólva minden gátló falon
miért csupán néhány röpke napig
mint a köd oszlik e csodás alkalom

kedves ajándék még kedvesebb szavak
minden szépnek látszik zöld fenyő alatt
csillogó díszek ünnepi hangulat
ebből pár nap és nézd meg mi maradt

pedig a szeretet nem kerül pénzbe
ha két kézzel szórod sem fogy el soha
árnyak tűnnek el majd a messzeségbe'
sokáig tart majd az ünnepi csoda

Lassan kigyúlnak

lassan kigyúlnak a karácsonyi fények
ajándék kedvesség hazug szavak.
alabástrom tornyok elérhetetlenek
nem éled már az összetört álmokat

az utca hideg alamizsnát kérne
ő a szegény ördög ki hajléktalan
közöny szánakozás látszik a szemekbe'
a segítség legtöbbször bizonytalan

vakbuzgó hívő kántálja az imát
közönnyel szemléli esetteket
katolikus értékrend hirdet dogmát
vet áhítatosan keresztetek

szeretet mi a legfőbb érték lenne
ma már csak elcsépelet szó használat
lassan már nem lát semmit sem benne
ő sem ki kezével az égre mutat

Ha megtehetném

ha megtehetném hogy csavarjak az időn
mint a fali órán ha állítanom kell
elgondolkodnék hosszan és merengőn
hogy előre vissza induljak-e el

ha előre tekerném időm kerekét
túl lennék rajta mit nem várunk soha
asztrál test elhagyná porhüvelyét
univerzum várna rá éteri csoda

megkímélném magam sok szenvedéstől
gyorsan véget érne kopott életem
megóvnám magam halom tévedéstől
melyet ködbe rejt a túlzott érzelem

azt ki nem gógös nem utál másokat
nem tapos és nem dönt le „szobrokat”
nem emeli magát piedesztálra
bele tapossák majd nyakig a sárba

fiatal lennék ha vissza pörgetném
évekkel a gyorsan száguldó időt
ennyi ésszel sok szenvedéssel sem
látnám talán a célt magam előtt

megkopott élet sárguló virágok
még mindig nagyon vágyom reátok
lehet az idő tényleg nem létezik
túloldalon vétkeim elnézik

Utam egyedül

utam egyedül járom én
de nem hagyott el a remény
széthulló életek között
törmelék és romok fölött
csak a szél fütyül élesen
vasbeton idegeimen
tört utat egy kéretlen
szenvedélyes érzelem

Ki ad érte többet

összedőlt világom mire észrevettem
közben az „istenek” tenyerén „pihentem”
hittem tiszta érzés mindenkit felemel
hazudni célszerűbb... soha nem hittem el

tákolgatom azt mi összedőlni látszik
szürke lett a világ hamis képe fázik
őrangyalom épp az ördöggel „öblöget”
a tét a lelkem de ki ad érte többet

szerintem már senki de miért is adna
nem venné hasznát sok senki mihaszna
por lepi már régen itt-ott sár takarja
de ha jól megnézed látszik csillogása

Karácsonyi paradoxon

kint szél süvít és ónos eső szitál
bent meleg szoba karácsony hite vár
díszes fenyőfa jelzi az ünnepet
társas magányod szétdúlja lelkedet

Jókívánság

édes drága gyöngyvirágom
teljes szívemből kívánom
lassú „léptű” pilleszárnyon
jöjjön szemedre az álom

álmodj szépet nagyon szépet
semmi rosszat semmi rémet
csakis jókat csak vidámat
rád csak ezek találjanak

hogyha felvirrad a reggel
ne rémülten... szeretettel
ébredj csodás álmod után
legyen így egy életen át

Szilveszter

pezsgő durran és a papírtrombita
őrjöngve szól meg itt-ott petárda
robban kinn az utcán mert ez tilos
szilveszter van és oly sok másnapos
ember lesz holnap ki itt ünnepel
mit hoz az újév most nem érdekel
élj a mának hisz kétes a holnap
lesz-e munkád vagy híd alatt lakónak
állsz majd most igazán érdektelen
csak öröm és jókedv legyen veled
szegény is gazdag is most ünnepel
együtt... tudd azt soha nem éred el
más az érdek így karácsony után
szeretet lanyhul néhány nap talán
még tart a kötelező empátia
dolgozz hallgass az újév jelszava
de nem neked most ez sem érdekes
legyen ital és nagyokat ne vess
aggódni ráérsz ha majd túléled
kívánok ehhez boldogabb új évet

Rólad, rólam...magamnak

tudod hányszor mondom el magamban
szeretlek annyira szeretlek
ez az érzés nem hallik ki onnan
kit érdekel én mit képzelek

horoszkópom rólam azt meséli
én milyen remek fiú vagyok
de ha mégis úgy próbálok élni
élettől csak nagy pofont kapok

lúzer vagyok annak is születtem
leszek akkor is ha meghalok
nem tudom csak abban reménykedem,
befogadnak majd a csillagok

Búcsú

múltat idézőn bámulok egy képet
mely fényt varázsolt életem egén
de most el kell engedjelek téged
mert ez az álom sosem volt enyém

megértettem csalóka volt az álom
sohasem voltam én hozzád való
mit kergettem csupán délibáb volt
érzem hogy most sírni volna jó

élet játéka oly sokszor kegyetlen
mert összetörik minden ami szép
érzéseket is el kell engednem
hisz a gyertyám majdnem csonkig ég

álmatlanul töltött éjszakámon
már felsoroltam minden érvet én
egyenlet a végső számoláson
megmutatta már nem vagy enyém

búcsúzom hát tőled drága lélek
mit kaptam soha nem felejttem én
míg élek addig egy álmot szeretek
de tudom a szív máshol mást remél

istennő voltál hozzád fohászkoztam
megsegített mindig egy jó szavad
ha elesni készültem a porban
védett egy szépen írt gondolat

most már csak a búcsú az mi maradt
elköszönni szépen csendesen
remélve hogy találkozunk ott majd
hol az út összefut a végtelenben

Elszállt az élet

elszállt az élet oly hosszú volt a harc
néha fel-feltűnt egy édes kedves arc
melytől a fény egy percre felragyogott
közelről láthattam fénylő csillagot
de ez a fény csak percnyi volt csupán
csillag képe is gyorsan tova tűnt
mert háború folyt kívül és belül
ma már csak csend van a harci zaj elült
a béke önmagammal vajon létrejön
vagy beletörődöm győzzön a közöny

régen kibékülhettem volna magammal
ha megérteném mit az élet sugall
mit annyian súgnak mondanak nekem
fogadjam el csendben hol a helyem
nem vagyok talán senkivel haragban
életem úgy ahogy van elfogadtam
tudom minden mindenki töredékes
nem találok keserűben hol az édes
támasz kéne... az élet szép élvezni ízét
a világom élt
lerombolták minden kövét

A szó hatalma

olvasni csendben szavakat jó dolog
zaklatott elméd olyankor andalog
ha kimondott a szó kevesebb a seb
ha eltalál vágása nagyon mély lehet

Gondolatok az "emberről"

ez az apró lény mit embernek hívnak
letarolja a föld minden aranyát
végül átkozva szid majd valakit
ki elindította a teljes pusztulást

mert ő nem hibás teremtette isten
csak így kis betűvel ennyit is ér
gőgjében azt hiszi nélküle nincsen
ha ő nem lesz akkor semmi sem él

tarol és pusztít át nem gondolva
tettének súlyos következményét
mire észbe kap már összezúzva
látja a természet minden értékét

szmog savas eső ózonlyuk tágul
bálnákat gyilkolnak halomra még
mit kézhez kapott mindent kiárul
élet pislákol lassan elenyész

istent gyártott és nevében gyilkol
s a pap hozzá áldást osztogat
pénzért hatalomért gyűlölet lángol
mammon döngeti a zárt kapukat

ember...végre észhez kell majd térni
még csak némán figyel a természet
ha le fogja egyszer láncait tépni
léted nem ér majd csak filléreket

Szemem előtt vörös karikák

szemem előtt vörös karikák
a föld hozzám oly közel került
mért nem gondoltam soha arra
ő nyomja belém legnagyobb tört
kit támogattam épp azelőtt

micsoda aljas emberi elme
szépet és jót suttog füledbe
csak azt lesi mi is a titkod
ki holnap szembejön rajtad vihog
baráti kéz döfött szívedbe

sebektől vérzel megtaposnak
lábak rúgnak egyre nagyobbat
könyörögni nem tudsz nem szabad
aljas elme díszes forgatag
bántani jó bántani élvezet

ki fogja meg holnap két kezed
ha te ki a tört tartottad elzuhansz
fetrengve lenn porban és mocsokban
felállni nem lesz már reményed
a kezem nem segít el nem éred

Élet-szem - L- életek

G.: horoszkópom rólam azt meséli
hogy én milyen remek fiú vagyok
de ha mégis úgy próbálok élni
az élettől csak nagy pofont kapok
lúzer vagyok annak is születtem
leszek akkor is ha meghalok
nem tudom csak abban reménykedem
befogadnak majd a csillagok

R.: Kérlek, békülj ki magaddal
ne légy a világgal se haragban!
Minden és mindenki csak töredékes
de mégis van a keserűben édes.
Érezd minden ízét az életnek
a világot magadban teremtsd meg!

G. : megbékélnék én de nem lehet
kigúnyoltak ott fenn az istenek
a harag nem az én műfajom
nem vagyok más csak nagy majom
ki érezné az élet-ízeket
ha rághatna zöld faleveleket

R.: Nem vagy te majom, sem vega,
hát ne rágódj a zöld falevélen!
Kóstolj meg mindent sorra szépen,
biztos rálelsz majd a kedvenc ízekre,
ne hallgass halhatatlan istenekre,
mert ők csakis ambróziát esznek
és épp ettől lesznek halhatatlanok,
viszont nem érzik már az élet-ízeket,
ó, hogy ez nekik micsoda sokk!
Mert az csak halandók kiváltsága,
amiért nem lehetnek halhatatlanok.

G. Halhatatlan vagyok évezredek óta élek
ezt mondták el a pálmalevelek
melyek az enyémekek nekem írták
nem is akármilyen irkafirkák
ezért esett rosszul hogy kinevettek
én is halhatatlan vagyok istenek
de én nem haragszom rátok most
az élet íze olykor sokk s nekünk
talán lehet isteni eledelünk

R. Látod mennyire parányi az Ember,
s tudja magáról, hogy nem halhatatlan.
De nem az a rossz, hogy halni kell egyszer,
hanem itthagyni mindent kószolatlan.
Nem halandóknak való az istenek étele-itala,
talán az édes ambrózia nem is ízlene nekünk,
mert míg az embernek lesz jó és szép szava,
addig soha nem lehet keserű az életünk.

Ezt a verset Poetos társammal Almádi Rózával együtt írtuk.

A villám

mint fénylő óriási tű a villám
mely átvillan a viharos égbolton
dörög csattog és az eső ömlik
de itt már hiába várakozom

miért nem ad a sors még egy napot
mikor ezer pipacstól ékes a táj
gyolcsnál fehérebb lenne holnapom
de csak eső kopog a csatornán

hatalmas a villám a csattanás is
mi fényt követi olyan félelmetes
egy arcot rajzol a szürke égre
s mély sóhaj száll a házak felett

Ropog a hó

ropog a hó a talpam alatt
kertemben most minden hófehér
fák alatt varjak diót törnek
felröppennek ha közel érek én

minden csendes nagyon hideg van
fázón lapulnak még a rügyek
elképelem már gondolatban
pattanó rügyből virág született

természet csodás tavasz jön télre
virágba borul kertem újra
millió szorgos kicsi méhe'
zsongása hallik lomb korona

zöldre vált újul a természet
nagyon várom hogy tavasz legyen
méhek virágok zöld levelek...
még fagyott a táj...reménykedek

Felnőtt mese a csigákról

történt egyszer egy szerelmes mese
házas és meztelen csiga a tettese
sikamlós terepen ők találkoztak
de a szerelem megszűnt percek alatt
étek lett a házas kit meztelen felfalt

veletek is megtörténhet emberek
tanulságul mély levegőt vegyetek
hagyjátok hátra sikamlós terepet
házas és meztelen csigának esztelen
viszonyba kerülni több mint reménytelen

Farsang paradoxona

mindenütt csak arc nélküli emberek
álarcok sokasága néz vissza rád
szín orgia és sápadt kósza fények
vágyva kutatód a farsang igazát

valós az érték bolondból lesz király
farsang lám milyen profánul egyszerű
vagy mégse...lehetsz akár kecses sirály.
valódat rejteni most időszerű

az egész élet olyan mint a farsang
ha felfeded mi benned van veszítesz
de ha szereped jól játszod oly sokan
hozsannázva áldják majd nevedet

vigyázz az álarc mindig porba hullik
felfedi majd lényed igazi arcát
hazug vakolat oly gyorsan lemállik
eltakar befed az évtizedes sár

bárhová nézel álarcos emberek
szemükből sugárzó szeretet hiány
hatalom csillogás vezérli őket
élet-farsangtól mit várhatsz ezután

Mnemosynum in eris

Emlék leszél

korhadtt fa odvában remeg az élet
ég zeng zápor hull vagy csak a szél süvít
oly reménytelenül csendben csak lapít
a földi sorsa rég beteljesedett

már fentről szólítják indulnia kell
hívja egy szép nyugodt és békés világ
ott ahol minden csupa fény s virág
az öröktől valótól félni nem kell

az út oda oly egyszerű és sima
csak égi fényt kell követni szüntelen
mert a remény ott él bent a szívedben

talán földi léted végső jutalma
fény ott szeretettel magához ölel
emlék leszel majd nem felejtnek el

50 éves érettségi találkozóra

Ötven év! Milyen gyorsan eltelt.
Osztályunk is megfogyatkozott.
Sorssal nem bírsz de szeretettel,
vágysz mindig az új holnapot.

Eszedbe jut-e olykor-olykor,
almamáter... középiskola?
Épület melynek tornyos ódon
falai közt tanultál valaha?

Ötven év! Milyen gyorsan elszállt
vannak, kikre csak emlékezünk.
Találkozón készítünk leltárt
jó ha újra együtt lehetünk.

Nem tudjuk, de jól van bizony ez így,
vajon gyertyánk kanóca meddig ég?
Bízzunk benne, te is ebben higgy
sok-sok évig találkozunk még.

Köszöntlek téged is Barátom,
legyen hosszú boldog életed,
ez évben a találkozónkon,
majd téged is üdvözölhetlek.

Ha időm lejárt

ha elmegyek mert az időm lejárt
nem akarok semmi ceremóniát
csupán néhány kedves mosolyt
nem pedig bánatot sírást jajszót
nem akarok megemlékezést sem
hisz a lét nem volt számomra érdem
csak verset akarok halkán sajátot
emlékemre csupán pár pohár bort
nem akarok hantot sem virágot
ne legyen kényszer a látogatás
azt szeretném ha emlékezne rám
egyetlen percre néhány barátom
ennyi volt és lesz a kívánságom
széllel szállni vagy úszni a folyón
elérni majd fényes szép világom
hol szeretet ölel túláradón

Köszöntő

Összejöttünk ismét drága bajtárs
megvonni az elmúlt év mérlegét,
megvitatni mindazt ami ránk vár,
hisz az élet hosszú és csodaszép.

Mindünk haján néhány őszülő szál,
de a szívünk belül még fiatal,
annyi kihívás vár még majd reánk,
a lelki tűzre az emlék olaj.

Klub élet, a közös gondolkodás
megszépíti elfogyó napjaink,
fogjunk össze drága öreg bajtárs,
támaszkodj rám a vállam segít.

Nem tudhatjuk mit hoz majd a holnap,
felemelt fejjel várjuk a jövőt,
ki nem lehet már velünk az úton,
emlékeinkben megőrizzük őt.

Köszöntlek hát drága öreg bajtárs,
kívánok hosszú boldog életet.
Remélem még sok-sok hosszú évig,
köszönhetünk, közöttünk tégedet.

Ha csillagfény gyúl

ha csillagfény gyúl égi boltozaton
onnan származom biztosan tudom
szemem mindig a sötét űrbe réved
de vágyaimat soha el nem érem
hogymint ott éljek közöttetek
talán ha szálló porom a föld felett
újra és újra a szél hátán repül
s a belső énem szabadon vegyül
másik létsí lélek forгатagában
nem bolyong már a földön egymagában
akkor ott remélem csillag lehetek
fényem betölti a végtelen teret

s ha látod hogy ott fenn ragyogok
eszedbe jutnak-e forró sóhajok
melyek hozzád szálltak minden éjszakán
vajon gondolsz-e majd néha-néha rám

Szeretetre hangolva

gyakran álmodom szép dolgokat
hiszem a sors még titkon tartogat
vágyat melyet most gondosan elrejt
rejtvény ez mit örömmel megfejt
kinek igénye van egy szebb életre
kiben ott él a csodás élet-zene

ember vágyai sokszor égig érnek
megvalósulhatnak vagy az enyészet
ül tort felette hullámok vad táncán
valahol egy új élet várhat rám
szeretni szeretve lenni boldogan
választott „csillagod” karjaiban
ha rád tör az éjszaka mámoros csendje
zúgó vad örvények zaját feledve
megpihenni az életben örökre
boldogan tudni hogy ő már az enyém
átölel a megértő csillagfény

Kerti munkák margójára

süt a nap végre a szél sem lebben
kertem a tavaszi munkákra vár
olló fűrész és létra kezemben
a zöld gyepek is lassan megújul már

csattog az olló sikkant a fűrész
kertben szépülnek a lombkoronák
virágba borulnak ha jön a tavasz
termőre ha újra itt lesz a nyár

oly sok a munka de a gondos gazda
elvégzi azt mit a gyümölcsös kíván
lesz-e jó termés senki sem tudja
mutatja az őszi betakarítás

ilyen az élet a gyümölcsösökben
ha minden rendben a termés is jó
de az időjárás ott kint a kertben
mindent de mindent befolyásoló

Nyárvégi töprengés

Egy késő nyári szombat délutánon,
töprengtem, gondolkodtam az ágyon,
hol meghánytam vetettem sorsomat,
leltárt készítve arról mi kimaradt.
Bakancslistámra sok tétel került,
míg agyam „winchestere” kimerült.
Én hátradőltem fáradtan, sután,
de nem álltam az úton már bután,
hisz tudtam mit szeretnék, akarok
a nap is sokkal szebben ragyogott.

Rájöttem, oly felesleges a lista,
pillangók szárnya a télre kacsintva,
már nem verdes olyan lendülettel,
hogy vágyaim én így érhessem el.
Virágom is lassan, biztosan hervad
nem vonzó már a szép pillangónak.
Álmodni oly jó, hogy lesz még tavasz
szíved újra éled, mint egy kis kamasz
ki csodát lát tavaszi éjszakában,
elmerülve szerelem mámorában.

Korod barátom, csak múltó állapot,
addig, míg mellkasodban szíved dobog,
s fogékony vagy a jóra, a szépre
este újra eljön, ágyad szélére,
melléd telepszik, ha alszol, csendben
vigyázza álmod, hogy legyen rendben
mindaz, mit szeretnél. Képzelet szárnya
repít téged a vágy-álom világba.
Ő a csillagod. S ha úgy akarod,
újra eljön majd. Várd és megkapod.

A múzsám és én... I

a múzsám szólít most is táncba visz
olyan ez mint másnak a kannabisz
hogy szép versek olvasásakor
papírra kerül tőlem is néhány sor
vershez képest ez csupán zöngemény
hogy vers lesz arra semmi remény
múzsa döntött „főállás” nem lehet
csak másodállású múzsa jár neked
másodállású múzsa ez mit jelent
hisz munkáltatóként bizony nem lehet
múzsák felett, még „főállásban” sem
nyugger „firkászként” rendelkeznem
pillangóm gyakran telepszik a hóra
elképzelésem habókos valóra
nélkülöz bizony minden alapot
igaz sapkát hordok nem kalapot
életem könyvének lapjai között
hová sok zöngeményem beköltözött
szívesen írok margóra jegyzetet
miközben újabb és újabb fejezet
kerül fel szépen új és új lapokra
soha nem tépem őket darabokra
napjaim nem szórom bele a szélbe
pillangóm talán így is eljön érte

múzsám megérti ellenvetésem
legyint... írom tovább a zöngeményem
ha egyszer alkotok talán egy jobbat
engedi hívjam „rím-próbálkozásnak”

Múzsám és én...II

múzsám és én nem „egy pár” vagyunk
csupán lélekarangon játszadoxunk
apró morzsák szavakká formálva
kerülnek fel a fehér papírra
zöngemény lesz-e vagy rím-próbálkozás
szerintem döntse el valaki más

múzsám aranyos mindig rám nevet
hisz tudja velem nagyot tévedett
mert nem vagyok költő csak rím-faragó
nem is leszek más már rúgja meg a ló

Az álom az

az álom az hol megvalósul minden
mi szép és gonosz a való életben
az éber álom a kettő közötti
álomnak nem álom ébredésnek semmi
de ilyenkor is álmodhat az ember
vágya partot ér mint morajló tenger
a hold mint mindig, „csalfán mosolyog”
csend ízt kever a szél a szíved „ragyog”
talán az isten még álmosan tekint
rád de lelked bájosan visszaint

Köszöntő a hóvirághoz

kinyílt a kertben e fehér csoda
a tavasz ígését hordozva
angyali szépsége életet ígér
megújulás hírnöke szívedig ér
tavaszt vár most már az egész világ
köszöntünk hát kedves kis hóvirág

A szeretet nem más

szeretet nem más mint megélt csoda,
ha a sorsod veled nem mostoha
hagyja hogy élvezd mindazt mi jár neked
ahogy szeretnéd ahogy eltervezted
feléd nyújtott kezem érintsd meg kérlek
ha akarsz együtt megyünk
te vezetsz vagy én vezetlek téged

Mítoszok csillagfénye II.

a mítoszok csillagfénye
nincs értékes támpont benne
az én szomjas képzelete
vergődik utat keresve

mit rejt el a mítosz rege
igazság nincs magyarázat
tanulni lehet belőle
mi az amit elhallgatnak

korok telnek évek múlnak
történelmet hamisítják
nyoma sincs az igazságnak
hazug szavak ezt szolgálják

a mítoszok csillagfénye
repülj ha tudsz szárnyak nélkül
olvass sorai közt végre
a hited találd meg végül

Az új nap varázsa

új nap varázsa mindig megfogott
nem tudod mit hoz csak ha láthatod
milyen leszel ha megéred végre
hogyan belenézhetsz holnap szemébe

sokszor tettem fel kérdést magamnak
milyen leszek ha eljön a holnap
választ adni erre biz' nem tudok
hisz meg is kell érni azt a napot

milyen leszek holnap... találgatom
szeretnék élni békében szabadon
hatalom vágy ma egekbe szökik
szabad lelket „agymosók” fertőzik

hit dogmák mondják lesz feltámadás
valójában az egész ámítás
lélek más testben születik újra
rég tested elporladt azóta

csillogó gyöngyök... holnap varázsa
fűzöd egymás után élet cérnára
meddig tart a lánc senki sem tudja
mikor alszik el életed gyertyája

akarjuk hogy éljünk békén szabadon
sült galambot várni nem szabad tudom
tegyük félre az indulatokat
párbeszéd a létért sokkal fontosabb

magyarok leszünk újra s végre
jó kedvvel nézünk egymás szemébe
ha az ország létéért összefog
holnap varázsát ismét megkapod

"Fény" félelem

oly sok az ember ki attól fél
körülfogja majd egy éles fény
látja de elüti a gyorsvonat
mert a „fény” ott az alagútban
a száguldó mozdonyból fakad

Névnapiomra

talán egyszer ezen a szép néven
egy sikeres ember lesz jelen éppen
e „sárgolyó” mindennapjaiban
erről győzködöm csendben önmagam

nevem jelentése: Isten embere
bár nem vagyok „barátságban” vele
hiszek magamban és ő bennem lakik
Luciferrel a lelkemen osztozik

lehettem volna még talán Jeromos
de nem járt felénk akkor még villamos
így lettem Gábor ki nem lop napot

arkangyalként tisztelve Gábriel
kit az ördög egyedül nem visz el
kívánok magamnak boldog névnapiot.

Nem a háztetőn

Hegedűs vagyok, nem a „háztetőn”,
nekem jó itt, ahol most vagyok,
ha meleg van akkor a delelőn,
árnyékot keresek, nem a napot.

Szívesen mennék én a tetőre,
ha nem lenne a fránya tériszonyom,
így maradok igaz csak egyelőre,
itt lenn a biztos, szürke talajon.

Boldogságom ha majd megtalálom,
nem üt be addig a „filoxéra”,
megvalósul akkor minden álmom,
Hegedűs maradok, az élet lakója.

Vezeklés...miért

oly sok a kérdés a válasz kevés
megtalálni rájuk a feleletet
meddő gondolat vagy csak megézés
mindezt már itt nem csak odaát lehet

mát éljük csupán a tegnap elmúlt
rettegés mi vezet a jövőbe
a sors rángat mint egy szalmabábút
tervezni nem szabad semmit előre

élet vezeklés ősök bűneiért
de nem születtem bűnösnek én sem
ki dogmákban hisz szenvedjen ezért
én ezt nem akarom nem is teszem

nem ezért születünk a világra
hogy csak a mát és tegnapot éljük
csak rá kell lelni kicsi csodákra
s nem kell hogy a holnapot féljük

vezeclés csupán dogma állítása
hiszékeny követő mindig akad
bennem kétség nincs utamat járva
tervezni a jövőt kell és szabad

Forgatom kezem közt

forgatom kezem közt egy könyv lapjait
kissé kopottas lehet hogy már avítt
foszló idővel nem bír az enyészet
lassan tépkedi porló papírjait

kevés az oldal ami még üres
emlékeim sora tölti meg már
életem könyve lapja számárfüles
de talán rám még csodák sora vár

néhány lap elmosódott az írás
csak néhány szó mi kiolvasható
foltok pacák pecsétek és sírás
oldalakon mindez megtalálható

sors írja könyvem emlékekkel teli
csak jót várok már hisz a lét rövid
még szeretném kezemben forgatni
élet ameddig szárnyalni segít

toll reszket már tinta is fogyóban
de én csak a szépre emlékezem
remélem még hosszú a gyertyában
a cérna és izzik még az életem

Élet paradoxona

Édes és a sós, az életünk része
átjárja, élteti, röpke napjaink.
Keserű? Savanyú? Nem vesszük észre
az idő, mint malom, őrli „kincseink”.

Néha talán szállunk, vagy csak akarunk
mint pitypang-deszantok tavaszi szélben,
gyökeret verünk itt, vagy talán „dalunk”
mi tovatűnik majd a messzeségben.

Édes nektárt csepegtet az élet,
ha jól figyelsz megtölti poharad.
De balfék vagy? Akkor titokban mérget
tálal neked, s pofonokat ad.

Meg kell értened sorsod üzenetét,
hogy magad vagy az egy az egyetlen.
S nem lehetsz többé soha balfék,
hisz törvény ez a kusza rengetegben.

Érzések

Szereted-e, ha szórt esti fényben
átkarol, hogy lágyan ágyba vigyen
vágy mely akkor ott ég a szemében
súgja neked, te vagy az egyetlen.

Hevesen lángol, vad szilaj tűzzel
érzés, mely akkor, hatalmában tart
ambróziával, aranysárga mézzel
örvénylik csendben ott a másik part.

Nem számít semmi, oly rövid az élet
bánni, vagy nem bánni, nem lehet kérdés,
a dadogó csend csupán megérezés

ha füledbe súgnak valami szépet.
Az idő, mint gyorsvonat halad tova
s emlékké válik a megélt csoda.

Széljegyzet, gondolataimhoz

vajon mi végre születünk-e földre
a lét kérdésnek dilemmája örök
születünk majd meghalunk és közte
az idő síkja mint vad orsó pörög

mind halottak lesznek kik megszülettek
de van ki életében már halott
mert vak a lelke így nem látja a szépet
hunyorító csillagfényt mint áldozatot
tekinti élete oltárán vezeklésnek
cseppnyi időmorzsák felette összeérnek

vajon mi végre születünk-e földre
megfejtani titkát nagyon nehéz
áldozatunk vászna foszlik az idővel
s kharón szeme szánakozva néz

Álmodj csak

Kell, hogy elhidd, neked mesél az éj
hisz álmaid szárnyán repülsz tova.
E harmóniában oly csekély a kéj,
mert lázadó éned foszló mákonya,

egy utat enged, a való világot.
Ha felébredsz akkor magad is látod,
csalfák, szédítők a csodaszép álmok.
Vonat robot. Te maradsz én kiszállok.

Ha vonatom megáll egy állomáson,
leszálok akkor is ha a üres a peron,
elindulok ha kell erdő csapáson,
hisz nem céloom még a végállomáson,
csendben várni a végzet szekerét.
Érzem rám is várhat valaki még.

Álmodj csak. Az álmok fontosak, kellenek,
ha felébredtél belőlük megteheted,
hogy megvalósítod, csak úgy félre dobva
mindazt, mi eddig, téged tétova módra
akadályozott abban, hogy igaz legyél.
A valóság néha szebb lehet mindennél.

Ha megérted mindazt mit kínál az élet,
ha idődet rosszra soha nem fecsérled,
ha értelem és álom is benned lapul,
de utad járod ha kell álmatlanul,

ha tükörbe nézel az igazat mutat,
csillogó szemed már látja az utat,
a hajlott kor, hidd el, nem akadály
álmodj, valósíts, az ÉLET neked is jár.

Egy árnyat űzők

„A kökörcsin a harangláb
A kert mélyén felszökött
Mélabú alussza álmát
Szerelem s megvetés között”
Guillaume Apollinaire: C Lotilde

Fáj ott belül, de vajon minek?
Kit érdekelne, csak egy füzet
hátoldalára írna néhány sort:
azt hiszem belőled...elég volt.

Sárga Hold is gúnyosan röhög
forgószél, árnyunkkal együtt pörög.
Csillagfényes tavaszi éjszakán
nem rólam álmodik már az a lány.

Fénypázmák gyúlnak hajnali égen,
szerelem emészt... nem úgy mint régen,
egy árnyat űzők, de csak magamban
akarom őt még... de csak titokban.

Idő rajzol arcomra

Fénykép mit nézek enyém, ifjúkori
lám a fránya idő mily gyorsan repül,
zsong az elmém és gondolat bolyong,
mit látok az már nagyon távoli.

Csoda kéne, hogy visszarepüljek
oda, hol öreg test öltözik újra
fiatalnak. Tétovázom, jót szül ez a móka?
De tudom, fiatal már nem lehetek.

Idő „rajzol” arcomra ránc sokaságát,
látom naponta a tükörbe nézve,
hogy öregszem. Pedig csak isten keze,
húz egymás mellé újabb barázdát.

Megöregedtem. Szeretem mit látok,
s a bölcs tükör is hazudik néha,
mert „fél”, ha nem a „szépet” mutatja,
rajta idő helyett majd bosszút állok.

Vágyódás

Megtaláltalak,
de elveszítettelek!
Most is kereslek,
de falak vesznek körül.
Lerombolni nem tudom.

Érzés...vers

nem minden fehér vagy fekete
energia mi a szívünkből árad
nem vész el mert helyet ad a mának
csillagmező halványul albatrosz száll
szimfónia mi a szférákból lágyan
szól az akkord futam lelkedig ér el
mint akusztikus gyönyörű gitárhang

Mit mondjak neked

tanka

Mit mondjak neked?
Vagy csendben öleljelek,
és szeresselek,
hangok és szavak nélkül,
imádva mint istennőt?

Vad, lázas álmok

Meglátni, megszeretni, néhány pillanat.
Elfeledni talán kevés egy élet,
álmok mezejéről csak a virradat,
mi visszahúz és kínálja a létet.

Zilált agyad távoli szegletében,
apró gyémántként él az emléke már.
Értéke hidd el felbecsülhetetlen,
mit tanít: a nő, mindig szabad madár.

Vad, lázas álmok, kínzó szenvedélyek,
tükrözik vissza azt, hogy léted sivár,
bár előtted a csordultig telt kelyhek,

minden apró cseppje ürítésre vár.
Magányod tömör ajtaján kopogni
értelmetlen. Hisz úgyse hallja senki.

Csupán egy pillanat

Eső hull rám de megrázom magam,
nem figyelek rá így szombat délután,
tócsát kerülgetve siet a lábam,
szivárvány úszik az ég homlokán.

Fázósan húzom össze a kabátom,
esernyőm valahol ismét elmaradt.
Fénysugár fürdeti kedvesen arcom,
mely áttör a komor felhők alatt.

Csupán egy pillanat, el is tűnt a fény
a szél tánca újra felhőt kerget,
megfázni nyáron nem lehet erény,

kúrálni fogom jó borral a testet,
ha hazaérek. Megfogadom újra
esernyő nélkül nem indulok útra.

2017.06.21.

Vad őrjöngés most a zord szél,
tépi, szaggatja a fákat,
végítélet nélkül is fél,
egyaránt, ember és állat.

Kifordult a fa és zuhan,
gyökér csonkja elszakítva,
lomb közül a szárnya nélkül
nem menekülne a rigócska.

Dörren nagyot, apró jég hull
gyorsan vált kicsit nagyobbra,
majd az ég vízcsapja indul,
özönvíz hull a talajra.

Pattog a jég a teraszon
fák gyümölcse is kap bőven
bizony most, ezen a nyáron
a termés ment veszendőbe.

Mint már sokszor, megmutatta
a természet a hatalmát,
jövőre talán kegyes lesz,
hagy a fán gyümölcsöt, almát.

Gondolatmorzsa

tanka

Nem feladatod
az útbaigazítás,
ha te alkotod
majd a tökéleteset.
Ezt soha ne feledd el.

Egy huncut délibáb

Megérintett egy kép, huncut délibáb
megállt felettem és reám nevetett,
társult hozzá a csapongó képzelet,
az értelem tiltakozva hátrált.

Nem maradt soká, mindent összekuszált
elhitette, hogy az élet csodaszép.
Ott belül éreztem: erre vártam rég,
kacagva tovalibbent, emléke él.

Soha ne hidd a csalfa délibábot,
csapongó képzelet is rossz útra visz,
érzelmi síkon ne kergess kósza álmot,
ne külső erőkben, önmagadban bízz.

Talán majd ott

Mondogatom már oly rég óta,
vissza vágyom a csillagokba,
oda hová mindig visszatérek,
ha véget érnek az eltékozolt évek,
hol szeretet és fény vesz körül...

Talán majd ott is megtalálom,
kit nekem szánt mindig a sorsom,
kergetőzve sok-sok életen át.
Volt kedves, társ, vagy csak jó barát
hiánya játszik a húrokon belül.

Eltékozolt életek századok alatt?
Tanultam és megéltem vad álmokat.
Kell-e még tanulnom ezek után,
majd eldönti odaát bírám talán.
Előtte félelem nélkül állok.

Tudom ad a sors még néhány évet,
tehetek még valami jót és szépet.
A csillagok is várnak majd reám,
ha időm lejár, egy szürke éjszakán,
visszatérek majd hozzá...hozzátok.

A kétely lassan

az éjszakákat magamtól ellopom
közben magányomban ébren álmodom
szünni nem akaró kényszerképzetem
ő is szeret még vagy csak én szeretem

a kétely lassan mint takaró befed
egy gondolat mi megakad bennem
csak körülötte örvénylik szüntelen
sikoltva ágál a józan értelem

sóhajt a párna gyűrött az ágynemű
lelkem háborúja nem is egyszerű
szakad a húr már az ócska gitáron

szébb napokat látott lelkembe fájón
élnek még a csodás régi emlékek
reménykedem egyszer visszatérnek

Oly aprócska

Mondd, miért nevet a Hold cinkosan,
ha látod nyári estén sápadt fényét?
Háttéren, mint festett vásznon, pontban
a sok fényes csillag apró gyöngyszemét.

Most tücsökhang töri meg a csended,
a távolban néhány kutya csahol,
felettem néha egy denevér repked,
rovarra vadászik, itt él valahol.

Oly aprócska ez a földi élet,
ezer csodát rejt a júliusi éj.
Ég felé fordítod a tekintetet,

a messzi galaxisok fénye mesél.
Elmondja a teremtés elméletet,
érezed, hogy hinned csak magadban lehet.

Még nincs itt

Nyárnak vége, jönnek őszi ködök
hiába várok a szürke csend mögött,
nem érkezik új, édes-bús dallam.

Nap még melegen süt, de a hideg szél
már a levél hullós napokról mesél,
elmúlást sejteti suttogva, halkán.

Borzongás idő nincs itt... idő halad,
élvezzük még pár nap a napot, nyarat,
őszi sanzón nem a vezető dalunk,

hisz létezőnk. Napi öröm sok apró
„gyöngyszeme” hullik elénk, mámorító
ha vetíti képeit az emlékezet.

Rétek díszét már nem sokáig látom,
visszatérek egyszer, érzem és tudom,
magamban hordozom, újjászületek.

Hallgatom a dalt

hallgatom a dalt és gondolkodom
az idő súlya itt ül a vállamon
de nem aggaszt hogy mi lesz mert tudom
csak a test mi feladja... túloldalon
vár reám akkor egy új fény-világ
ha van nap az is szebben süt reád

„most élsz” szól a fülbemászó dallam
már magam is dúdolgatom halkán
nagyyszerű szöveg igazsága régi
élet csodás és szeretek élni
ha néha letaglóztak bánatok
zene szárnya ebből kiragadott

a zene nyugtat ápol megsegít
szeretet hangja mi belülről hevít
ha lankadni látszik dobd fel magad
hallgasd a régi csodás számokat
létérzésnek zenei párja mint folyam
elmossa mi nyomaszt lelkedben béke van

Ha "kívülről"

ha „kívülről” szemléled világod
s nem teszel semmit hogy megmaradj
hamar eljön érted elmúlásod
s utánad egy könnycsepp sem marad

s utánad egy könnycsepp sem marad
hamar eljön érted elmúlásod
s nem teszel semmit hogy megmaradj
ha „kívülről” szemléled világod

Állok a parton

állok a parton nézem a nagy folyót
a víz partot mos - az időm egyre fogy
mint apró hullámok ha homokra érnek
bár nem lehet feledném az egészet
a part mint ósdi megkövült képzelet
csiga kagyló mészváz homok mi betemet
ártérben néhány fa emlékeim fája
sárgul a levél itt-ott száraz ága
csendes a folyó itt nincs apály dagály
olykor talán kiönt vagy sodrába ránt
vagy simogat mintha gyermekem lenne
néha fuldoklom ha elmerülök benne...

sorsom folyója most még partján állok
a mát csodálom... holnapról meditálok

Sámán dobok

sámán dobok hangját hallom
dübörögni az éjszakában
árnyak libbenek tétován tova
ősi dallam szól magában

múlt idők vágya ébred bennem
hová lettél szittya-magyar nép
farkasként vagy bárány bőrbe bújva
élettől e kis nép mit remél

falatnyi ország kicsinyke nép
megosztott sokszor embertelen
ha üres a zsebed pénzed nincs
nem vagy szemükben ember sem

ősi istenéről más istenre váltott
sorsa pecsétje a hatalomvágy
hősök sora életet áldozott
vajon itt van a várt szabadság

sámán dobok hangját hallom
dübörögni az éjszakában
árnyak libbennek tétován tova
az ősi dallam szól...magában

Maradok még

Agyamban, mint félrevert harangok
zúgnak az élet vad lázálmai.
Maradok még itt, vagy megmaradok
magamnak? Mint hiú ábrándjai
az örök körforgásnak. A természet
lerázza elsöpri majd az egészet.
Halványan, tisztán ott állunk csendben
végszóra várva tűnő „rengetegben”.

Tágra zárt szemmel megtér a gondolat:
csend átölel, fény...talán...befogad.

Lehet, hogy nem is volt?

„Éjmanó” játszik egy csodás dallamot,
vágyódva nézem a csukott ablakot.
Hunyorgó fény a sötéten áthatol,
egy mandolin lágyan „trilláz” valahol.

Az éj szürke fátyla lassan betakar,
emlékek sora amit most felkavar.
Magányos éjben az emlék csak a társ
milyen szép volt akkor...virágzott a hárs.

Bódító illatok szálltak a légben,
parton egy padon...akkor kéz a kézben,
csak ültünk némán, egyikünk sem szólt.

Egy hajó úszott el akkor a Dunán,
a partnak csapódó hullámok hátán.
Meggzúnt a varázs...lehet, hogy nem is volt?

"Agymosott gépek"

„agymosott” gépek némán tengődnek
csak néha tárul tágra a szemük
ha elhangzik egy hazug ígéret
tapsra lendül mind a két kezük

ádáz gyűlölettől fűtött érzelemmel
de értelem nélkül élni nehéz
más gondolkodik már az ő fejükkel
nekik bólogatni is éppen elég

nekik bólogatni is éppen elég
más gondolkodik már az ő fejükkel
de értelem nélkül élni nehéz
ádáz gyűlölettől fűtött érzelemmel

tapsra lendül mind a két kezük
ha elhangzik egy hazug ígéret
csak néha tárul tágra a szemük
„agymosott” gépek némán tengődnek

Mint száguldó gyorsvonat

mint száguldó gyorsvonat
úgy tűnik el az élet
észre sem veszed csupán
galaktikus percnyi a léted

az ifjúság már tova tűnt
és még magad sem érted
hogy belső énedből neked
visszaint húszéves képed

sors ekéje ráncokat szánt
arcodnak minden szegletére
fiatalság örök gondolod
vígan nézel tükröd szemébe

ha elszólít a nagy kaszás
tudod ott túl minden más lesz
nem gondolsz rá vár az élet
apró csodája boldoggá tesz

Pityang álmok szállnak

Ellátok-e addig, hol véget ér a lét?
Emeletnyi álmok, a pince oly sötét.
Nyomorult a világ és szakadt sóhajok,
dörgő „tapsviharban”, épp meg nem fagyok.

Pityang álmok szállnak, légben valahol
csahos szél üvölt, vagy félsz nótát dalol
teremtés is reszket, időtlen idő
kerítés mögött, fakó a temető.

Átmenni a vizsgán már nem akarok,
kezedet szorítom, sután andalog
a szeptemberi nap, fellegek mögül
egy-egy „fénycsík” néha földön szétterül.

Hengerként taposnak földbe a szavak,
üvöltenék sokszor, tudom nem szabad.
Kiáltanám: miért? Érkezne felelet?
Kereszt eltörött, a szög is elveszett.

Lesöpöröm az asztalt, eltűnik a por.
Néha oly jól esne kancsó vörösbor.
Absztinens vagyok, mint oly sok „silány” lény
ki már inni sem tud,..nem vonz a részegség.

Álmodom, hogy újra, csak te vagy nekem,
megtörlöm arcom, még szerelmesen
nézem ahogy „lázasan” csillog szemünk
talán...sokáig még...együtt leszünk.

Visszakövetelem

visszakövetelem most ősi jussomat
hogy feltétel nélkül is magyar vagyok
ne szolgáljak mindig idegen hatalmat
hazámért ha kell élek vagy meghalok

ne mocskoljak magyart mert más a nézete
másképp látja mindazt mint azt látom én
párbeszéd legyen a vita „kenyere”
térjen vissza végre az ősi erény

nem a régmúlt az mi ma is vonz engem
ősi érték csak a magyar becsület
ha visszanezel évszázadok óta
megosztó lett a vagyon a feszület

fegyvereket áldott a pap ha kellett
félre söpörve az isteni törvényt
keresztes háborúk Jézus nevében
európa népe ölt a semmiért

Emese álma Nimród szelleme
Hunor és Magor csak legenda ma már
nőket becsülték tiszteltek családot
de ma csak a mocskok az ami kijár

ma megvehető filléren a magyar
egy tál étel és egy korsó sör az ár
békemenetek „szajkóznak” egy „elvet”
korrupció... csillagos ég a határ

visszakövetelem ősi jussomat
hogy feltétel nélkül lehessen magyar
ha „mézes madzag” leng majd előttem
távozz hazugság... szegény is élni akar

Lent port kavár

szélkakas szól fenn halk nyikorgással
olyan ez mintha túl öreg volna
nyöszörgése míg magát vonszolja
hallatszik nem törődve a világgal

lent port kavár a pajkos őszi szél
mely tova suhan a kerten a járdán
sárgult levelet hajt tova árván
de megérem-e én a tavaszt még

dolgom van és nem fedhet be a por
az elmúlás felejtés szürke pora
agyamban még tervek egész sora
asztalon egy pohár édes vörösbor

a légben apró pitypang deszantok
próbál a nyár erőre kapni újra
de ideje lejárt...az ősz az ura
a tájnak... szélkakas halkán nyikorog

Néhány aprócska sárga virág

néhány aprócska sárga virág
még várja hogy kisüssön a nap
nem akar elmúlni bár a világ
körforgása erre esélyt sem ad

darázs is repül a kertben még
most édes gyümölcsre vadászik
de nemsokára itt van a tél
csak a bűvőhely ami hiányzik

szőlőszemek közt kicsike méh
édes levet szívogat magába
ha hidegre fordul majd az idő
nem repül hisz nincsen kabátja

pajkos szellő is viharosra vált
komor felhőket kerget a tájra
eső esik de lesz majd hó is
már csak emlék mi utal a nyárra

de néhány aprócska sárga virág
még várja hogy kisüssön a nap
miben bízik még fejét fenntartva
széllel parolázva mire fogad

Vallássá lettél

vér csorog le az oldaladon
seb tátong a bordáid között
kezed lábad nagy szögek tartják
így ábrázol a „másoló” közöny
hisz rólad emléket alkotni kíván

vallássá lettél de kiforgatva
mindent mi történt akkor veled
átírt evangéliumok sorából merít
hitet ki hiszi hogy egykor megleled
az utat hogy mentsd az embereket

mit tanítottál már tovatűnt
az ember öl és abban bízik
felmented őt a „nagy bíró” előtt
de sárba tiport az isteni óhaj
szeretet már csupán csak sóhaj

változó világ közönyös a hit
vagy gyilkos mert azt sugallják neki
megölni azt ki el nem ismeri
hogy isten neve náluk jobban hangzik
megbocsájtasz... te vagy az áldozat

tudom ha látod te is sajnálod
hogy visszanyúlni nem tudsz nem lehet
rendet tenni takarítani jászolt
írás igazsát fel nem emelheted
más az érdek... világ a pénzről szól

egyszer ha üt az utolsó óra
az ember rádöbben nem jó ez így
mit elkövetett tékozló módra
már végleges... a megbánás avítt

akkor nyújtasz-e segítő kezet
vagy hagyod hogy elnyelje a mocsár
hisz most saját nagyságában bízva
dagonyázva derékig a sárban áll

Mint kártyajáték

itt is egy fal a vakolat repedt
tető hullámos ha eső ered
befolyik a padlás rendezetlen
ez van oly sokszor az én fejemben

érmek sora kúszik és mászik
virágos réttől a puha ágyig
ott túl a szürke ködös homályon
izzik a fény...néha szinte látom.

kicsinyke lét percnyi csupán
de csodák sora egymás után
emeli a tétet hiszen élni jó ...
lehet hogy mindez csak illúzió

mint kártyajáték verem a blattot
közben a sors tépőfoga csattog
nyerek vagy veszítek: a játék a tét
lélek cafatokat tép ki a lét

megrázom magam tovább megyek
nem veszhet el egy újabb menet
állni a dobogó felső fokán
inteni a sorsnak: ugye pajtikám

mégis legyőztelek
mondd...mi maradt neked

A kutatás

csodás dolog a kutatás
mint mikor az ember kutat és
a kút mélysége lassan mélyül
de tudás „szomját” oltja végül

A lét mint

a lét mint hatalmas zúgó folyam
az emberi élet mint apró kavics
az idő mely olykor szédítőn rohan
láthatod mindennap magad is

nagynak látszunk de aprók vagyunk
tenyerén hordozna e világ minket
halkan kedvesen szólhatna szavunk
de üvölni durván sokkal könnyebb

taposni a sárba ki előtted halad
trendi ez az „eszement” világba'
mosollyal nézni hogy a part szakad
temeti az életet alája

jogot formálsz hogy mindent elvegyél
az élet már nem igazán drága
szűkölsz ha másnak több jut mint neked
tegyél érte...erről nem szól a fáma

hibáztatni mindent: eget és földet
hozsannát zengeni a korrump világra
sötét szemüvegben minden könnyebb
nem látszik az ég kékje csodája

a lét mint hatalmas zúgó folyam
benne az élet csak apró kavics
az idő most is szédítőn rohan
látod érzed tudod magad is

Őszi tanka

itt van az ősz már
sárgulnak a levelek
hűvös szél füttyül
kabátot vetet veled
a nyár heve tovatűnt

Soha ne mutasd

tanka

soha ne mutasd
lelked féltett kincseit
szabadon másnak
mert visszaélnék vele
neked a bánat marad

Október 6

tanka

nemzeti gyász volt
s mindig lesz még élünk
emléket őrzünk
ti értünk is haltatok
ott Aradon...vértanúk

Jöjj végre álom

Oly messze még a reggel, álmodom,
nyitott szemmel fekszem az ágyamon,
elsuhanó fény játszik a falon.

Az ágy hideg, takaró sem melegít,
a sötétség csupán csak rásegít,
érzés kavarog, csak a csend sikít.

Ember vagyok, most is gondolkodom,
épp csendes magányom átkozom,
de tudatos az út, hiszem, tudom.

Szép lesz a holnapom úgy remélem,
vágatok majd szerencse szekéren,
a tegnap árnyait már nem félem.

Jöjj végre álom, mosd el a gondokat,
ha „agykerék” forgása nyugton marad,
hozz végre békés, boldog álmokat.

Adventi gondolat

tanka

Most ég az első
gyertya a koszorúkon,
hirdeti: béke.
Lángokon túl az ünnep:
szeretet karácsonya

Kinn havas táj

adventi gondolatok

Kinn havas táj, bent egy gyertya ég,
advent vasárnap a béke szigetét
ünnepeljük. Hittel, szeretettel,
olykor talán eltúlzott reménnyel,
hogy képes minden ember változásra.
Akarattal másikat nem alázza.

Béke, mit rejt az első gyertya lángja,
gyűlölet, harag ünnepből kizárva,
tisztá lélekkel élni, mint a friss hó
mit nem taposott lábnyom az lenne jó.
De gyarló az ember és minden ünnep
advent, karácsony hamar véget érnek.

Ha gyertya lángja tovább él szívedben,
érdemes élni: békés szeretetben.

Az idő csak ballag

nem messze már a tél a gögös úr
hátrál az ősz és lassan feladja
utolsó levél is lassan lehull
nem védi meg őt többé a fája

bújik a bogár galamb is fázik
csak a varjú él most úgy igazán
hozza a diót csenve a fáról
tavaszig majd nap mint nap idejár

idő csak ballag novembert írunk
tavasz még bizony nagyon messze van
versek születnek fehér papíron
tél dere borítja már a hajam

tavaszra vár még „ifjonti” lelkem
természet örök körforgása az:
virág nyílik majd nekem ott kell lennem
nélkülem nem lenne már ugyanaz

Megfejtem majd

rejtvény az élet mit meg kell fejtenem
elzárva tőlem minden apró titkát
de kibabrál a sok csomó velem
mert nem találok zsáknak nyitját

megfejtem majd amíg élek tudom
bár mindig újabb csomót rejteget
ha elmegyek közben akkor sem bánom
hogy rejtvény maradt a meg nem fejtett

talán majd ott a másik oldalon
elmondja ő nekem ha jól gondolom

Szilveszter...2017

buborék száll kecsesen tova
pohárban aranysárga pezsgő
mozdulat már kissé tétova
hisz véget ért az óesztendő

öröm és bánat múltba került
vajon mit is hoz majd a holnap
a pohár koccintásra lendült
petárda robban ablak alatt

tétova óda a számvetés ideje
talán majd elérkezik egy nap
koccintsunk addig szebb újévre
hogy sok arcot lássunk... boldogat

Újév hajnalán

holdfény csillan a szürke felhők között
öröm és jókedv hullámszik a tájon
ma a vidámság is ide költözött
táncol a fény itt az üveg poháron

tűzijáték röppen petárda durran
pezsgős dugó pattog a járda kövén
szemedben öröm vágyakozás csillan
a forгатagban az újév küszöbén

gondolatok szállnak vágyak remények
hogy neked is jut majd munka és kenyér
de most még csak tapsot csattog a tenyér

neked villognak ma a színes fények
vidámság pezsgő tölti ki a teret
mindenkit átölelsz...reményed éled

Felettem a béka II

tanka

én térden állva
pokolba hullok alá
közben a béka
tör egyre magasabbra
ott fenn a fejem felett

Farsang paradoxona

látod uram felemás az élet
nevetés lárma foszlott remények
farsangi mulatság pad az otthon
nép táncol és korognak gyomrok

vidám zshivaj „télűző” mágia
csörgős sipkában tavaszra várva
messze van az még majd eljön egyszer
ne fagyj meg addig jobb ha igyekszel

vidám bálaktól hangos a környék
farsangi fánk illatot hoz a szél
álmodban te is forgatagban jársz
ha hevít a bor a szakadt kabát

látod uram felemás az élet
nevetés lárma foszlott remények
kinek mulatság kinek pad otthona
bizony ez a farsang paradoxona

Sörivókhoz

nem baj ha az ember néha kicsit örült
hisz cellád ajtajában is egy örült örült
alkohollal teli zöltség a falra hányt borsó
ha legurul torkodon az a néhány korsó

Nőnap gondolatok

megint egy nőnap látom én
a naptárban mint költemény
siklik át agyamon a gondolat
keresve kutatva új utat
hol szívéhez férközhetek
nem ígérve csillagos eget
de kedvességet azt igen
hiszen csak ez a mindenem
talán még néhány szál virág
mit remegő kézzel adok át
kívánok boldog nőnapot
kedvesem a szép holnapot
így indítjuk el mi ketten
kéz a kézben szeretetben

szeresd a nőt hisz mindened ő
anya feleség gyermek szerető
nélküle a világ semmit sem ér
bár sokszor az ész másképp ítél
társ nélkül a férfi félkarú
néha kell az a kis „égi háború”

Felhők alól a nap

az idő már itt is a tavaszt mutat
a kertben metszem már a fáimat
a komisz szél néha megborzongat
a „rügypattanás” még kicsit várhat

majd villámlik dörög tavaszi zápor
öntözi a földet és újra éled
a szivárvány s mint hatalmas bátor
fényisten épít hidat a föld felett

a felhők alól a nap még visszanez
majd eltűnik lassan a horizonton
s az égbolt mint fénylő vörösréz
egy apró pillanatra láthatom

hogyan mily csodás a tavaszi este
tél árnyéka kullog lassan feledve

Mesél a sok fa

mesél a sok fa de mit hogyan
a játszi szél dúdol álmosan
majd tél tavasz játszik hócsatát
nap a szürkeségnek adja át
helyét szitál az ónos eső
a rügy fázósan bújik elő

március vége még a tél az úr
oldalogni láttam de újra nyomul
nem játszi a szél orkánerejű
keleti hideg...mint szorítógyűrű
így tombol a természet...látod
előkerül újra a nagykabátod

talán húsvétra győz majd a tavasz
lesz-e majd termés ki tudja most azt
annyi minden lehet őszig belátom
sok munka lesz majd tudom barátom

Ó, de gyönyörű

Ó, de "gyönyörű szép új világ"!
Hol ember embernek farkasa.
Búzló levegő és rothadó virág,
a pénz csupán a siker záloga.

Emberi kapcsolat, széthulló mátrix,
csak virtuális a kommunikáció,
gyorsul a tempó és pusztul máris,
évezredes emberi populáció.

Megosztott világ és vallási nézet,
más néven, de mind egy Istent imád.
Nevében követnek el szörnyűséget,
a feloldozás a papokra vár.

Tűzzel és vassal alkotott hitek,
no meg kényszer szülte elfogadás,
menny és a pokol csak ígéretetek,
revelatio is egyszerű csalás.

Lucifer, kinek neve a fényhozó,
Prométheusz, ki hozta a lángot,
Ádám, a gyáva, a megalkuvó,
döntötte romba ezt a világot?

Ó, de "gyönyörű szép új világ"!
A sötét középkor lassan visszatér.
Butaság, félelem, fenyegetés, dogmák,
gondolkodó ember még talán remél.

Kérlek...szépen

Gitárom húrjait halkan pengetem,
az eső veri monoton ablakom,
nem áll össze a dal, bárhogy akarom,
egyik hang sem az, ahogy én szeretem.

Engedd, hogy szeresselek csak messziről,
ne fonj kötelet nyakamra semmiből,
tedd mindig úgy és azt, mit szíved akar,
legyen bár tél, vagy nyár, hó, vagy zivatar.

Dallamot alkotok, fényt adsz énnekem,
oly jó, hogy vagy nekem, hozzád száll dalom,
álmodozom, eső veri ablakom.

Te vagy a múzsám, vágy űzi életem,
dalt alkotni talán képtelen leszek.
Engedd hát kérlek, hogy szerethesselek.

Talán versem túljut a messzeségen.
Megérted akkor, mit érzek irántad,
édes kincsem, én szívemből imádlak.

Az őszi köd lassan

Őszi köd lassan átsuhan a tájon,
sárgult levél hull libegve talajra,
hiába várod, tarka délibábon
a nyár messze jár, a tél jön osonva.

Tempóját vesztí a megszokott ütem,
színezi a lombot az ősz ecsetje,
már csípősen üzen a szél hajnalban,
az avar lassan a Föld ráncait befedte.

Elmúlás réme kopogtat az ajtón,
nem várod, bár tudod, hogy újra eljön.
De ott állsz sziklaszilárdan a lejtőn
nem mozdulsz mert hiszed tovább lohol.

Tétova óda, de ezt minden évben
zsoltárként zengi a természet szava.
Elmúlás, újjászületéssel méhében,
újra megtörténő vajúdsra vár.

De előttünk még csodás tarkaságban
az ősz színei, a tél keménysége áll.
Létért folytatott körforgásban, harcban
már csak a tavasz a reménysugár.

Ha magadba zárkózva

ha magadba zárkózva élsz
csak a sötét csend vesz körül
az emlék miben hiszel remélsz
sötét függöny mi ablakra feszül

taglóz a ma a holnap rettent
menekülnél vissza a múltba
maga alá gyűr a sötét
szorosán fog minden ujja

tárd ki az ajtót dobd el a kulcsot
bár veszteség ért világ megy tovább
engedd a fény újra simítson
rád sok apró pici csodát

ha magadba zárkózva élsz
és emlék bástyák tömör fala
vesz körül vajon mit remélsz
megfojt a csend sötét marka

Oly sokszor mondanám

Anyám! Oly sokszor mondanám e szót,
de nincs már kinek, s nem hallható
odaát ahol vagy! Talán eljutott
hozzád. Az emléked nem mulandó.

Néha érzem még, talán fogod kezem,
mosolyod belül bánaton átvezet,
hálám az életért síromig kitart,
szeretettel gondol most reád fiad.

Nem értettem sokszor intelmedet,
sűrűn feszegettem a kereteket,
lázadó fiatal mindig "harcra kész"
hiába vezetné őt a gyengéd kéz.

Értem már mama, de mit érek vele?
Elszállt felettem az időm nagy része,
bölcsebb lettem, de a hiányod nagy,
szeretettel gondozhatom sírodat.

Nem lennék lázadó, csak figyelő gyermek,
ki a szépet és jót valósítja meg,
csüngnék szavaidon, Édesanyám,
késő a szeretet, s a sok virág.

Szürke felhők

szürke felhők az életem felett
temető csendje sem ad feleletet
hol szeretteim sírja nincs öröm soha
megbékélést nyerek vagy bánat maga
ül rajtam tort ezen az őszi napon
béke lesz-e bennem vagy fájdalom

szüleim sírja itt van régóta már
ilyenkor nem dalol a fákon madár
csak a szél fütyül kerget felleget
nyugalomra intve fájó lelkemet
s a gyertya lángja róluk regél,
ez fájóbb és szebb minden mesénél

drága szüleim: megöregedtem
egyszer a végzet is int majd nekem
mennem kell akkor hisz időm lejár
Kharón csónakja vár lenn a "folyónál"
találkozunk ha csónakom partot ért
ott hol titeket már átölelt a fény
pár szál virág s a gyertya lángja ég
a sírok között... csak az emlék remél

Újszülött köszöntő
Baranyai Zalánkának
szeretettel
(szül: 2018.02.27.-én 08.40.órákor)

Megszületett egy újabb kis élet,
e kék bolygó lesz most otthona,
kicsi Zalán vígan köszönt téged,
kis családod apraja nagyja.

Mi lesz majd, ha egyszer ő is felnő,
orvos, vagy talán egy katona?
Vagy mester ember, politikus, edző,
most még gyerek, kit óv anya, apa.

Megszülettél, köszöntünk mi téged,
tárt karokkal vár ez a világ.
A családod, no meg nagyszüleid,
szeretettel vigyáznak majd rád.

Evés, alvás most a legfőbb gondod,
de az idő oly gyorsan halad
óvják, védjék, égiek a sorsod
szeretettel mutassák utad.

Nincset álmodnak a percek

lassan elemészt a vágy-kór
elfeledni minden gondot
hogy a sors így kiforgatott
mindenből mi szép volt egykor
baljós eget fölém rajzolt
vágyódom egyszer volt után
így túl az élet idusán

zárva minden ajtó ablak
csend honol most minden zugban
idő száguld egyre rohan
tajtékot vet a pillanat
sötétre festve vágyakat
hol néha él még a remény
mi vágy-álmokkal visszatér

...talán úgy mint a mesében
egyszer minden jóra fordul
a hős ott soha nem koldul
szerelmet vágyat merészen
álom-szárnyon útra készen
élve minden szép emléket...
"nincset" álmodnak a percek

Húsvét margójára

fekete eső hull csendes napokra
de virágzó lesz a fényes vasárnap
ünnepre készül aki hisz aki nem
még nem törik meg a régi varázslat

tavasza újul s a barkák virága
magában hordozza szép álmaid
megváltva a bűn nem kell térden csúszva
kérni mert letörve béklyó láncaid

húsvét ünnepe új élet ünnepe
mert feltámad a természet is ma
rügy pattan virág bimbózik a kertbe'
s hozsannát zeng az ég madara

csendes fohászod az ég felé száll
ki tudja eljut-e valóban oda
belső éned most új csodára vár
hited erősíti a liturgia

Hagyj egy jelet

kiszáradt csend úszik a tájon
apró madárka gubbaszt az ágon
léleknyi harmat kicsike blogban
úszik az idő tempója csobban

lélekharangból hang tovarepül
magányos csendben rossz egyedül
sáros lábnyomok a tiszta úton
kendőbe kötve magam után húzom

sorsom keresztjének szilánkjait
feldob röpít majd földre taszít
felállok újra újra és újra
virág illatú körül a róna

megyek tovább hisz ez a sorsom
nem kérek kegyelmet nem alkuszom
tudom az út egyszer véget ér
hagyj egy jelet mi szebb mindennél

ajánlás

herceg rövidre szabott az élet
jelet hagyni mely megérett
az emlékezésre nem egyszerű dolog
sokszor támasz nélkül vonzolod
magad a sárban vagy a port nyelve
jelet hagyni kinek van így kedve

Nekem magamban

"Yijiangnan"

csendeket
írok a zajban
és rózsaszín felleget
a szörnyű zivatarban
nekem magamban

Gyermeknap másik oldala

aprócska élet a sors kegyetlen
tépi cibálja eresztékeit
kicsike fiú nem az egyetlen
a sors belemélyeszi körmeit

lázad a sorsa ellen még vágyva
az elismerést és szeretetet
de mit nyújt az élet ha egy árva
a lét mezején álmokat kerget

mert minden gyermek jövő záloga
ha máskor nem talán gyermeknapon
érezze valaki vár rá nagyon

a szeretet ma csak őt akarja
talán megérti akkor: hogy szabad
álmodni élni csodás dolgokat

Megtörni látszik

megtörni látszik a csend varázsa
a magány csomagol és nem marad
most elbújik csendben arra várva
mikor lesz a terep újra szabad

tavaszi estén csillagfény játszik
szépet mesél a sárgás telihold
szemedben izzó vágy tüze látszik
rejtőzve zenél egy kicsi kobold

májusi éjben minden oly szép lesz
álmaid szárnyán repülhetsz tova
nem zavar semmi elhalkul sok nesz
de lágyan szól a szerelmi óda

átfogod némán karcsú derekát
magány érzi itt nem nyerhet csatát

Az eső "Yijiangnan"

Az eső
úgy esik éppen
mintha a szürke felhő
vigyorogna epésen
fájó lelkemen.

Eltávozott ismét

Arnold András Barátom emlékére.

Eltávozott ismét egy igaz barát.
Döbrent a csend és ezt a hiányt,
nem tudom érteni elfogadni.
Megszülettünk, egyszer el kell menni.
Mikor és hogyan nem választható,
mit a sors kiszabott az mérvadó.

Te voltál nekünk az élő lexikon,
hiányod égő, nem múltó fájdalom,
emléked őrizzük amíg csak élünk,
ha találkozunk: rád emlékezünk,
felidézve a sok kedves órát.
Bandika, szeretettel gondolunk rád.

Itt vagy velünk a szívünkbe zárva,
bár a lelked ott a másik világba',
találta meg a nyugalmat végre.
A szenvedés nem az élet erénye.
A test itt marad ezen a világon,
nyugodj békében Bandi Barátom.

Sok-sok betű

sok-sok betű egy vastag könyvben
de a végén még üres lapok
kántált imák hajnali csöndben
rádöbbsent létem magam vagyok

szakadt borító szárfüles lapok
csend zaj áramlás hajt csak előre
dekadens érzés rezignált napok
feljutunk-e egyszer a tetőre

írás gyorsul fogy már az üres lap
betelik egyszer minden ember könyve
gyilkos erővel nem süt majd a nap
megérjük a békét most és mindörökre

ajánlás

herceg a béke mondd miért csak álom
háborút vívunk évezredek óta
tudást mért nyomja el a vak buzgalom
közben szeretetről szól az ima

Karod ha néha átölel

karod ha néha átölel
borzolja lankadó szárnyam
talán az idő sosem jön el
hogyan békém újra megtaláljam

hozzád vezetne minden út
bolyongok az éji ködben
csodákból mondd nekem mi jut
álmot török a néma csendben

szerettem volna újra szállni
szabadon fenn a magasban
szférák zenéjét hallgatni
csillagfényes hangulatban

óriás egy törpe létben
vajon mit hoz majd a holnap
szeretet nélkül carpe diem
falak egyszer leomolnak

Miért teszi ezt

"elnyel bánatot naponta
árnyat lehel agg fa lombja"
Radnai István: Nyomorgó

miért teszi ezt az aprócska lét
"sárgát" varr oda ahol nemrég
még ágak végén gyümölcs hintázott
anyácskám kapok-e még kalácsot

tájban túlcordult néma fájdalom
lét nemlét talán még fájlalom
szűkülő lét gyógyító fakopácsok
anyácskám kapok-e még kalácsot

költői kérdés anya nincs már
végtelenben is párhuzamos a sínpár
mi odavisz ahol sok csillag ragyog
emlék-csendben talán boldog vagyok

ajánlás

herceg az anya mondd miért megy el
tudom elmegy mondd miért hiányzik
álomban mondd miért nem felel
csak mosolyog simogat s eltűnik

közben miért lesz könnyes az arcom
talán ott túl...egyszer...megtudhatom

Árván álló

árván álló kőkereszt
út hajlatán évek óta
fogva tart és nem ereszt
ezeréves a hitpróba

álszent ember hitbe bújva
tipor ma isteni törvényt
hamis érzés kántált ima
látszatra méri az erényt

látszatra méri az erényt
hamis érzés kántált ima
tipor ma isteni törvényt
álszent ember hitbe bújva

ezeréves a hitpróba
fogva tart és nem ereszt
út hajlatán évek óta
árván álló kőkereszt

Ott túl már

előbb kicsi apró cseppek
majd ömleni kezd hirtelen
sötét fellegek között
a nap mégis átdereng

ott túl már a szivárvány
íve hajlik le a földig
csodás ez a színes látvány
megigéz mosolyra csábít

Mert feloldozást

szobrokat imád meg festett képet
és térden csúszik minden vasárnap
lesütött szemmel kántál imákat
de mindennap tipor törvényeket

mert feloldozást csak isten adhat
pap szabja ki a penitenciát
áhítattal éli a liturgiát
de ha a percek tova szaladtak

már ismét a gög a lenézés nyerő
a lehúzás mert az olyan sikkes
hiszi csak ő lehet itt a nyertes
a mammon imádat oly felemelő

csak a kapun túl érti meg talán
álarcot hordott élete során

ajánlás

herceg az igaz hit nem elvakult
mert hinni magunkban és benne kell
hazugság feloldozást nem érdemel
e probléma ma nagyon akut

sötétség gázol át földi életen
az ember retteg mert oly reménytelen

Ha megérted sorsod

földi létünk foszló mámorában
életunt már a málló fakereszt
megbűvölve fetrengsz a pénz szagában
mely magához édesget nem ereszt

csendet vizionálsz az utca zajban
s ha időd lejár hát menned kell
még süt rád a nap s egy furcsa dalban
a szférák zenéje mi átölel

hit nélküli napok de hittel éled
bízol mint mindig most is magadban
kereszted súlyát válladdal méred
álom szilánkok gyűlnek a sarokban

ha megérted sorsod többé nem hagyod
hogy léted gúnyolják kis álommanók

ajánlás

herceg a pénz nem az én világom
mammon dicsősége nem volt enyém
de minden nap szomorúan látom
emberi értékek hogy törnek szét

amit már láttam olvastam tudok
a vagyonom de így is boldog vagyok

Ha dőlni látszik

ha dőlni látszik már minden álmom
sorsom felettem tort ülni akart
fogam szorítva de odavágom
most állj meg "vándor" a buli még tart

ha álomcserepek már mindenütt
csendem helyén csak zajokat észlelek
de a képzelet szárnyán elrepült
emlékeimmel csodákat képzelek

csendeket ír a tollam a papírra
és rajzol hozzá szép virágokat
hogy újra ébredve váltsam valóra
mindazt mi bakancslistámon maradt

sors könyvemben vannak üres lapok
jelet hagyok vagy csak rajzolgotok

ajánlás

hercegem hidd el csak arra vágyom
vágyakkal repülni csak ez segít
ne törjön darabokra minden álmom
őrizve sorsom szép emlékeit

jövő csodáit szeretném megélni
kicsit és aprót mert oly jó remélni

Bár csendet ír

csendet ír a tollam üres papírra
rajzol a szélére szép virágokat
közben az álmok nem válnak valóra
ősz szél zörgeti az ablakokat

tűnő időben csak a ránc növekszik
öreg testben még "ifjú" szív dobog
de a lét porondján már nem vetekszik
a maiakkal de még a láng lobog

bár csendet ír a tollam a papírra
de kell a zaj is mely néha átölel
apró csodákat megélni naponta
kéresemre a sors csak ritkán felel

kanyargós úton messze még a távol
csillagfény sem tündökölhét bárhol

ajánlás

hercegem az idő gyorsan rohan
gyorsvonalat majd száguldó üstökös
dèjà vu érzés tör rám valahonnan
és igazam talán nem is pörös

éltem már itt talán fogok újra
nézni az égre csillagot számolva

Meddig ég még

az élet vonat még rója az utat
a végállomásra mikor érkezik
ki tudja már a kalauz sem matat
ablakból bámulok az idő telik

mit viszek magammal ha le kell szállnom
mit hagyok itt ami hiányzik majd
meddig ég még apró gyertyalángom
s hitem magamban végig kitart

élni szeretnék még számtalan évet
ha elfelejtenek úgyis eltűnök
jeleket rajzolok hogy az enyészet

az emlékemnek mérgező bürök
ne legyen még várom a holnapot
a szél sodor felém virágillatot

ajánlás

már sárguló lapok a sorsom könyve
lapjain számtalan csodás fejezet
nem mindig voltam így röghöz kötve
jól rosszul de éltem az életemet

mosollyal szemlélem az idő halad
herceg kacsintok vonatom még szalad

Hol álm folyóknak

hol álm folyóknak vize siklik
óceánná válik a gondolat
vajon a teremtett miben bízük
a sors keze irányít sorsokat

a sors keze irányít sorsokat
vajon a teremtett miben bízük
óceánná válik a gondolat
hol álm csatornák vize siklik

Mit mondana

mit mondana egy apró porszem
ahogy a szélben tovagurult
mit mondana egy sárgult levél
ahogy az ágról a földre hullt

mert örök körforgás itt az élet
tavasz után nyár őszt utána tél
sárgult levelek neked üzennek
miközben te is öregebb lettél

lassan túlhaladsz életed alkonyán
de virágillatot hordoz a szél
a régmúlt még a jövőről mesél

és neked fest őszi képet talán
a tél előtt még kedves öregem
a nap is süt még néha melegen

Magamnak...2018.10.10.

ismét öregebb lettem egy évvel
hetven évem mily gyorsan elszaladt
ráncaimmal a kor már nem érvel
az idő telik és gyorsan halad

megéltem mondom bár biztosan tudom
mire vágytam soha nem érem el
utamat járom ott túl a dombon
szférák zenéje csak nekem énekel

picike csodák és aprócska jelek
jelzik nyílik itt nekem is virág
kérdésekre talán még felelhetek

lehet hogy kíváncsi rám a világ
vágyam akaratom hajt előre már
oly szép ez a nap a jövő még vár

ajánlás

hercegem ma van a születésnapom
sorsom könyvét tartom a kezemben
sárguló lapjait csendben forgatom
míg gondolatok cikáznak fejemben

emlékek útján a múltam elkísér
embernek lenni mindennél többet ér

Versmagot hint

versmagot hint az őszi este
tágra zárt szemmel hallgatom
minden szót most külön keresve
míg a hold benéz az ablakon

csend kell a napi zaj után
de halkan dúdol a kósza szél
sötétre festi az esti homály
a fák sárga vörös levelét

nyugalom árad végig a tájon
de őszi borongás illata száll
összébb húzom a kiskabátom
ott belül valami újra fáj

talán a szív mely titkon érzi
az ősz a körforgás része csak
de az elmúlás lassan feléli
nyár táplálta titkos vágyakat

tavasza varázsa olyan messze
a színes ősz bája nyomaszt
fogd a kezem egymást szeretve
éljük meg együtt az álmokat

Egy hosszú fütty

egy hosszú fütty mi áttör a csenden
valahol távol egy vonat zakatol
átszállót váltva ülsz a menetrenden
a sors melletted csak úgy ellohol

málló mutatót vált a foszló óra
a percek súlya apróra szakad
most zeng a dal s egy csodaszép óda
még fénybe borítja a napodat

tört tükörben csillámlik a fény ott
hol ezer álom szilánkja borít
minden akaratot vágyat pontot
de a vonat zaja kijózanít

a kalauz mondja az állomást
kiszállsz vagy elengedsz valaki mást

Szakadt húrok

bort iszom és vizet prédikálok
ha összetörnek szép csendben az álmok
tétova vágyak taszítanak porba
szakadt húrok gitárra hangolva

szakadt húrok gitárra hangolva
tétova vágyak taszítanak porba
ha összetörnek szép csendben az álmok
bort iszom és vizet prédikálok

Szállni szeretnél

kigördült az utolsó vonat
de messze még a végállomás
csendben bámulod ablakodat
vajon lesz-e még folytatás

sorsok tűnnek el melletted
az ismerős arc egyre fogy
hidegre vágysz vagy melegre
néha magad sem tudod

álmok vágyak és remények
sorjáznak át sorsod résein
fény dereng ott az alagútban
egy állomás jön már megint

szállni szeretnél fenn az égen
de itt lenn a vonat csak döcög
kattog a sín az őszi csendben
a reményed...tudod...megszökött

A hajnalpír már

a hajnalpír már átdereng
az ablakredőny résein
egy-egy kósza fénysugár
meg int megint meg int

megszólal egy vadgalamb
párját hívja most talán
szél suhan a lomb alatt
búcsúzik lassan a nyár

festett kép lett most a táj
tobzódó színeket fest az ősz
az elmúlás érzése néha fáj
s a gondolat itt elidőz

tavasza jön újra a tél után
vágysz hogy újra éljed
de ősz az úr még ezután
csak a remény mi újra éled

Bort iszom

bort iszom és vizet prédikálok
összetörnek szép csendben az álmok
tétova vágyak taszítanak porba
szakadt húrok gitárra hangolva

csendet sodor most a messzi távol
érzelmem mint lobogó tűz lángol
tört tükörben széthullnak az álmok
karjaid közt majd otthon találok

új húr kerül a kopott gitárra
égbe száll mint zsoltár az új nóta
csillagfényben megszépül az élet

mátrix létben változó szemlélet
csendem üvölt zajom hallgat noha
vérrel írom versemet a falra

Aranyködben úsznak

ember lennék értelemre gyúrva
ha nem lenne fontos újra meg újra
mit vigyek magammal a hosszú útra
mi hiányt pótolja ott benn magamba'

a csend hiányát a sűrű zajban
a zaj hiányát a csendben halkán
érzelem hiányt a mindennapokban
miközben a lángot már eltapostam

aranyködben úsznak őszi hiányok
de csillognak szépen még az opálok
még maradok a fénybe nem vágyok
az őszi égen is hulló csillagok

talán egyszer megszépítek mindent
ha megtaláltam magamban az istent

ajánlás

herceg az élet dilemmával tele
keressem találjam hogy legyek vele
teremtő létemre még rátalálok
nem vonok fejemre majd szörnyű átkot

vállalom a döntést szabad akarat
magamban bízok biztatom magamat

Szél űzte sötét felhők

szél űzte sötét felhők rohannak
szürkére színezik a kék eget
néha átvillan köztük tétova
napsugár de már nem ad meleget

temető csendben virágok között
állok a sír előtt gondolkodom
mintha szárny suhanna fejem fölött
szeretteim nyugodt hangját hallom

csak a szél játszik égi dallamot
s a gyertyák lassan csonkig égnek
ők ott túl tudják hogy mit gondolok
egyszer hozzájuk én is megtérek

addig virág emlék szép gondolat
csend szürkeség gyertya... idő halad

Már átkarol

már átkarol a csend a sötét éjben
csillagfény játszik az ég oszlopain
szférák zenéje mi átüt a csenden
csak kósza szél oson a lét partjain

álmok és valóság keverednek
s az emlékezet képeket vetít
látom magam ifjan és gyerekeknek
anyám mosolya újra boldogít

recsegve omlik rám a képzelet
mit látni véltem tova úszik
emlék csupán ki oly régen elment
csak vágyképet őrzök már nem valódit

gyertyafény világít még az asztalon
árnyak játszanak a fehér falon

ajánlás

herceg az élet csak röpke pillanat
sors játszik rajtunk mint egy zongorán
énekek zsoltárok és egy fuvallat
lét e kék bolygón illúzió csupán

kerül-e virág lesz-e majd sír
emlékeznek-e rád a szeretteid

Maradt a semmi

peng az égen
és zeng a földön
őrült a zaj
a kopácsolás

mutyi a munka
ezt teszik újra
folyik a fű alatt
a harácsolás

talán nem látod
mért marad rajtad
e gigászi zajban
a rút fájdalom

mert teszed a dolgod
de ellopják a koncot
mit a terített asztal
szolgája dob

maradt a semmi
a lelked is üres
a zaj hálójában
vergődik a csend

mit kéne tenni
nem vállalja senki
félelem téged is
fojtva szorít

zeng a zsoltár
a templom csendjében
már mammon az úr
a vakhitben is

agymosás réme
kúszik elő újra
metsz ördögi jelet
ha lelked hamis

talán ha csendben
beállsz a sorba
nem kívánsz nagyot
csak élni akarsz

konc is kerülhet
az asztalodra
tört gerinccel vár
majd a szolga had

de harcolnod kell
ha élni szeretnél
nem egy elvetélt
életben vergődnél

Olajfák alatt

szeplőtlen volt-e a fogantatás
a kérdésre égi te tudod a választ
hogyan isten volt vagy csak az ács
adott új reményt ennek a világnak

ki értünk halt meg vagy elveiért
azt hiszem mindegy már régen
pénzre váltott érték ki tudja miért
javításra isten is ráunt megértem

olajfák alatt újra gondolt vágyak
gyűlöletfal épül a vérző hit alatt
hitetlen tamások júdás faja álnok
módon építi szilárdra azokat

szikrázó napfény tör át a csenden
vetít reménysugarat talán elénk
félreértelmezett tanítás mellett
a józan-ész lehet csupán a remény

ajánlás

hit nélkül élek de nem hitetlenül
hiszem hogy lesz a holnap varázsa
elbukom csendben ha majd legvégül
örök csend borul az éjszakára

tanítás nélkül embernek maradni
kihívás talán a mindennapokra
ima nélkül csak magamban hinni
hercegem tudom ő majd megbocsájtja

Mire mennék vele

mire mennék vele ha értenélek
hiszen a keresztek mind olyan mások
az árnyék is legyint szolgamód követ
érzéshez utat nem mindig találok

hol egykor a hullám vetett tajtékot
képeket sodor csak az emlékezet
szirtek sziklák hosszú homokos partok
gyorsan fogy a kiszabott időkeret

tétova csendben egy balkezes álom
jelzi az életem csupa buktató
mér földes csizmától eredő lábnyom
hagy sárfoltot mely olyan lehangoló

csupán csak szeretni akarlak téged
mire mennék vele ha értenélek

Lili unokám emlékkönyvébe

Legyél okos, bátor és vidám,
hogy büszkén mondhassam az én unokám,
igazi tündér, csodás kisleány,
kit a teremtő a tenyerén hord...talán.

De lerázod magadról

széttörő álmok fontossági sorrend
beletaposnak az érzelmeidbe
talán ma ez az elfogadott trend
törött gerinced sokkal jobb lenne

csendes magányod szeretetre vágyik
azt akarják hidd nem vagy már fontos
nincs helyed köztük éreztetik már itt
és szemedbe nevet a főkolompos

de lerázod magadról ezt a terhet
bízol magadban sok mindent elérsz
csendes mosolyod csak olaj lehet
a tűzre mely már nem téged emészt

az ajtó mögötted döngve bezárul
érezed a tér most kedvedre tágul

De szerelmet vált

orgona hangja és nászinduló
a mai nap most csak a tiétek
örökre szeretni az volna jó
rebegő igen koronáz egészset

néhány vendég elmorzsol egy könnyet
mire is gondolt most ki fejt meg
csodás a dallam betölti a termet
lélek a vágytól néha megremeg

köszöntők ajándék rokonok sora
kívánnak boldog hosszú életet
házasság az élet kompromisszuma

de szerelmet vált majd a szeretet
a jövő még homályos előttetek
a család az élet erről mesélnek

Esküvő

igen igen csak magadban kiáltod
de botlik a nyelv és halk a sóhaj
nappal és éjjel csak őt akarod
párás szemedben csillog az óhaj

párás szemedben csillog az óhaj
nappal és éjjel csak őt akarod
de botlik a nyelv és halk a sóhaj
igen igen csak magadban kiáltod

Mit remél

"Yijiangnan"

mit remél
ki hajléktalan
de szívében már nem él
népe ki ellene van
és boldogtalan

Ígéri-e

ígéri-e azt advent első napja
hogy szeretet és béke száll a házra
s megszűnik minden fájó gondolat
melyért szíved mindennap megszakad

ígéri-e azt advent többi napja
hogy mindenkinek jut majd az asztalra
kenyér s talán olykor egy jó falat
az idő telik és szétzúz álmokat

az ünnep sajátja az együttérzés
nélküle nincs szeretet s megértés
néhány nap és illan mint a kámfor
advent tüze már nem is pislákol

marad talán parázs a hamu alatt
szél izzítja majd újra a lángokat

ajánlás

herceg akinek sok van őt nem értem
szegénynek adna az lenne az érdem
hisz ahogy jöttünk úgy megyünk majd el
de a világ csak a szavakra figyel

Korán eltávozott költő emlékére

Jagos István Róbert emlékére

ma is olvasom a versed barátom
a döbbenet most is az arcomra ül
tébolyult álmom és cudar világ
mert elemésztette költő fiát

hamis isten mit imádott a lélek
vad tüske tépett izmot csontokat
majd félelem ölt és az enyészet
közösen ülték meg a torodat

fájó csendben az árvák jajszava
elhalt és nem jut már az égebe fel
mit ér a szó mit a gondolat maga
kérdéseinkre már senki nem felel

Elhagytam hitemet

elhagytam vagy ő hagyott el engem
bár érzem néha itt van valahol
mint ábel bolyongok a rengetegben
a csendem zajom most együtt dalol

csontkéz játszik álmodó valóság
a sors éppen most lelkeket rabol
alagútban csak sötét tanyázik
a fény talán még pihen valahol

már vörösen izzik a pirkadat
keze egyszer majd hozzám is elér
horszannát zengnek bukott angyalok
tékozló fiú is végre hazatér

isten és lucifer kártyát vet újra
legyintek már vár a magam útja

Verset írok még

verset írok még sárguló papírra
csak a vér színe az mi ma is vörös
lassan a homlok leér a tarkóra
a vágy már nem sikolt csupán ösztönös

tinta fogytán toll száradni készül
merre visz majd és hova jut az út
vonat még megy zakatolva végül
az ima is csak a pokolra jut

az ima is csak a pokolra jut
vonat még megy zakatolva végül
merre visz majd és hova jut az út
tinta fogytán toll száradni készül

a vágy már nem sikolt csupán ösztönös
lassan a homlok leér a tarkóra
csak a vér színe az mi ma is vörös
verset írok még sárguló papírra

Emlékek sora rögzült

emlékek sora rögzült agyamban
s mint villám szállt el a hetven év
idézem sorban kusza gondolatban
s néha még elkap az ifjonti hév

tettem-e jót vagy cselekedtem rosszat
mit őriz meg rólam az emlékezet
átkoznak dicsérnek és a szónak
milyen felhangot adnak az emberek

agyamban turkáló gondolatkezek
hoznak felszínre sok feledett álmod
és foszlott szegélyű papírfecniket
amik éltem könyvéből tépett lapok

egyre mélyebbre ások gondolatban
ismerni akarom mindazt mi voltam

ajánlás

herceg mielőtt elmegyek oda
még látnom kell utánam mi marad
tisztá kép a lét végső záloga
tudnom kell lucifer vagy isten fogad

Mint egykor II

mint egykor a kemény halmok csúcsán
ma is megakad ott vágyón a szemem
az érzés most is él de kurtán furcsán
a test mást akar mint azt képzelem

ma is dúlom bontom gondolatban
toporzékol a vágy ott legbelül
télben várva még a szép tavaszra
hogyan elnehezült vágyam újra repül

Hol egykor hullám

döngő léptek kiált a félelem
agyad a csendben rémet fabrikál
a gondolat vergődik mi lesz velem
a barométer is esőre áll

hol egykor hullám vetett tajtékot
képeket sodor az emlékezet
szitok sziklák és fekélyes partok
szegélyezik az elmúlt életed

vergődsz e zajból applikált csendben
ordítanál de tudod nem lehet
érzed körülöttem nincsen most rendben
emberség érzés és szép emlékezet

háború dúl agyadban körülötted
ellenségképed is az ellenséged

ajánlás

herceg skizofrén álmok döntenek
józan ítélet talán már a múlté
beteg világ és beteg emberek
béke nélkül lesznek az enyészeté

tudom csak akkor lenne ismét béke
ha a józan ész újra visszatérne

Magyar vagyok

"Nézd, ma a hold, a narancs telihold
a Körös tükörén lebegő.
Mondd, nem ez a kép, meg egy harapásnyi
itthoni jó levegő"

SIMONYI (Szmola) IMRE: Itthon

magyar vagyok magyarnak születtem
csak itt érzem jól igazán magam
pedig oly sokszor támad ellenem
véleményemért az ellen roham

párbeszéd kellene úgy mint régen
nem tékozolni gúnyra percekét
hagyni a másikat is hogy éljen
nem törni zúzni "átkos" fejeket

nem erőből durván vitatkozni
tudva hogy nem ez az ősi erény
másikat figyelemmel hallgatni
még ha nem is érdekel a vélemény

mit képvisel talán hisz is benne
hiheti az ország neki otthona
milyen jó volna ha párbeszéd lenne
nem egymást mocskoló durva vita

ajánlás

herceg hová lett Árpád hősi népe
hová lett a közös gondolkodás
magyar magyarnak itt az ellensége
érzés bennem hogy magának sírt és

ki megélni nem tud menekül innen
hisz nyomasztja a teher banki kamat
mérleg nyelve külföld felé billen
elhagyva szeretett országodat

pedig itthon lenne igazán jó
hisz itt van a szülőföld a család
annyi emlék mi nem pótolható
de pénz hatalma nagyon galád

itthoni levegőt nem pótolja más
de vár a pénzért a küzdés rohanás

Megborzongsz

"Kósza borzongás ring hullámvén a ködben,
foszló reménységek zuhannak törötten,
sápadt hosszúságba nyúlik az éjszaka,
valahol készül már a Nagy Halál maga."
Zelenka Brigitta: Felszín alatt

megborzongsz ha megcsap a halál szele
pedig most csak a "szomszédban" sújtott le
de akit elvitt ő egy igaz barát
költő író volt ki talán odaát

folytatja mindazt amit itt hagyott
"megénekelve" sok fényben élt napot
ha rálépünk egyszer mi is az "útra"
kedves alakja jön fogadásunkra

de addig marad égető hiánya
az úr amit hagyott mély mint a bánya
mi itt marad az már csak az emléke
mit elraktároztunk szívünk mélyére

tudjuk hogy ránk is vár egyszer az "óhaza"
"valahol készül már a Nagy Halál maga."

ajánlás

herceg egy emlék nem kézzelfogható
de ha elmentél már nincs arra szó
mit tehetnél a barát visszajöjjön
tovább járnátok együtt a földön

elmondhatnád azt mit nem mondtál eddig
ha nem tovább hát csupán néhány percig
megnyugvással vennéd hogy eltávozott
ha a hiányérzet így megkopott

már tudod hogy ő jó helyen van végre
letette lelkét teremtő kezébe

Töredék II.

Okot keresni nem szoktam,
csupán csak élem életem.
Ezer kérdés cikázik agyamban,
Elengedő szeretet van bennem?

Még alkotunk

"Az idő egyszer mindent egybefon.
Nem lesz Mohács, Arad, sem Trianon...
Nem lesz, ki sír és nem lesz, ki örül,
csak egy tűzgömb rohan a Nap körül.."
(Kamarás Klára: Látomás)

még alkotunk tépjük egymás idegét
hisszük azt hogy örökké élünk majd
de tudjuk már a végső idejét
mikor a földet elégeti a nap

új hazát keresni az lenne fontos
de háború dúl itt a javakért
ha tágulni látjuk a napkorongot
talán messze került a végső cél

dől a filmekből a fenyegetés
idegen világ vadászik emberre
ha meg se próbálsz akkor a vesztes
borítékolható mindörökre

Mars a Titán s még oly sok bolygó
lehetne talán új életterünk
de az ember földhöz ragadt golyhó
szerinte pénz vagyon a lételemünk

állandó itt a fenyegetettség
jönnek mennek az aszteroidák
a másik ember a közellenség
nem lesz eminens csak bukott diák

az ember... hisz megvédeni nem tudja
sem a földet sem pedig önmagát
mint a strucc fejét a homokba dugja
csak mammont imádja századokon át

hiszi az ég majd mindentől megvédi
ha hamis ima száll majd felfele'
de egymást ölik teremtményei
az égi már nem foglalkozik vele

tudod ember a lyukba is bebújnál
ha érzed közeledni vesztedet
de akkor majd ki vár a "kapunál"
hogy segítőn fogja meg kezedet

talán lesz egy utolsó lobbanás
föld csak emlék lesz hisz megsemmisül
s távolról nézve ez a csodás
kék bolygó végtelen árnyába merül

talán ha időben észre térne
még lenne az embernek esélye
a túlélésre

Oly sokat vártam

"Szóba se álltam az idővel,
most alkuszom vele;
hiába érzem, hogy vulkán e föld,
hogy füstöl krátere,"
Szabó Magda: Elfogadlak

oly sokat vártam rád de megérte
lázás álmok elvesztegetett idő
enyém vagy hiába tör ellene
a világ és minden külső erő

alkudozom a sorsommal azért
hogy adjon még arra elég időt
hogy hálás lehessen minden percért
mely nem döngölt földbe idő előtt

most alkudozom talán elfogadja
hogy szerethesselek idő kell nekem
eddig nem volt okom térdre borulva
kérni hogy elfogadja...reménykedem

hogy megadja nekem mit kértem időt
még nagyon sokáig szerethessem őt

ajánlás

herceg a szerelem nem korhoz kötött
az öreg szív is megdobbán néha
ha amor nyila „beleköltözött”
s újra szól a szerelmi óda

reménykedni tud nem múlik el hamar
nem lesz az egész futó pillanat
a sors döntése bele nem kavár
léte nem szűnik meg pillanat alatt

a szerelmi vágy mindennél erősebb
a csodavárás ismét a világod
bár lehetsz szegény vagy tehetősebb
az érzést elkerülni úgysem tudod

sors rendelte szerelmes világod
ha akarod ha nem úgyis megtalálod

Miért gondolod

"Csak halkán. Fogd kezem. Ülj le mellém ide,
ez órjás fa alá, melynek lombsátorában
A hold cirógató fénye fehérlik lágyan,
Míg elfullad a szél végső lehelete."
Paul Verlaine - Óvatosság (Szabó Magda fordítása)

miért gondolod hogy nem szeretlek
nélküled az élet csak szalmaláng
ha elmennél messze én követlek
apró létemben te vagy a fáklyaláng

szeretlek ahogy férfi nem szeretett
elepedek egy apró pusziért
hold is ilyenkor bájosan nevetett
hisz nem vágytam így soha senkiért

de elfogadod-e hogy szeretlek
nem dobsz el magadtól idő előtt
talán ragyogása a szemednek
ami egy életre hozzád kötött

hagyjuk a holnapot szeressük egymást
hisz az idő száguld mint gyorsvonat
talán nem kell sok ahhoz hogy meglásd
hogy kezébe raktam le sorsomat

Örök körforgás

"Még igéz, még bűvöl, még izzik a parázs,
homlokod mögött még bizsergető a láz,
álmaid peremén verőfény és éjek,
ahol vágy virágzik, s a fák égig érnek."
Zelenka Brigitta: A felszín alatt

örök körforgás az élet maga
tavasz nyár ős és a tél hava
egymás után jön és szépen sorban
észre sem vesszük máris vége van

de talán még néha egy-egy percre
úton megállunk néha lihegve
hiszen kor nyomja a vállainkat
ifjúság madara messze járhat

bár csak pislákol még ott legbelül
a tűz ég de egyszer elszenderül
addig az álmok egekig érnek
apró csodák vágyaidban élnek

ember maradtál a földi nincsből
tenyerén hordoz talán az isten

Gépbe írok

gépbe írok verset nem papírra
papír varázsa már rég elveszett
vajon élni fog majd az emlékezet
hogy a könyvet is egykor ember írta

leszek-e az kire emlékeznek
talán egy „biccentős” fejet hajtva
ő még sorokat vetett papírra
érzéseket küldve embereknek

lehet hogy mindez álom marad
művet nyel a szemétkosár mélye
ha lánggra kap egyetlen erénye
elporlik „a karaván tovább halad”

emlékezni senki nem fog arra
hogy élt egyszer egy balga költő fajta

ajánlás

herceg a Parnasszus csúszós és jeges
felmászni segítség nélkül nem lehet
ha mászók csak bajt jelentek azoknak
kik egymást tolva majdnem csúcson vannak

inkább visszalöknek majd a mélybe
mindegyiknek a csúcs a szenvedélye

Mi jár fejemben

„Elfutni vágyom enmagamtól!
Messzire vinném átkomat,
de sarkon űz egy vad kalandor,
a lét-üszök - a Gondolat.”
Lord George Noel Gordon Byron:
Mindennapok

mi jár fejemben most nap nap után
nem mondhatom hogy sok szép gondolat
idő kereke megvadult volna
csak darálja gyorsan a napokat

nem tudok elfutni nem is akarok
hisz minden emlékem csak az enyém
átok van rajtam is ezt jól tudom
feladatomban hogy küzdjek ellene én

megtörni nem fog a sors bár reméli
gördítve újabb és újabb akadályt
túlélés ösztöne még hatalmasabb
túllépve szétmorzszolt álmok kupacán

átkomat nincsen hová elvinnem
velem tart amíg a felszínen vagyok
hiába kérem most nem segítenek
az örökké hunyorgó csillagok

tört álmaim cserepein járok
némán keresve az új utamat
versekből fonok magamra palástot
nyomorúságomban ne lássanak

mindennapok szürkesége foszlik
repedésein átdereng a fény
átkomat elhagyni lenne igazi
a kereszt súlya is nagyon nehéz

gondolatok mik cikáznak fejemben
most éppen fenn de néha felszín alatt
vannak jobb és sokkal rosszabb napok
nem tudom a sors mikor mit tartogat

ha egyszer majd leteszem az átkom
mellé rakom keresztet s gondomat
csak tiszta gondolat vezet utamon
már nem lesz „lét-üszök - a Gondolat”

Miért hiszem azt

miért hiszem azt hogy a tél az elmúlás
mögötte ott van az illatos tavasz
levelek mik lehullottak csendben
erősítik hogy újra átsuhan
felettünk majd a lágy tavaszi szellő
szerelmet táplál és rügyet fakaszt
hiszen újra beköltözik az élet
a tél fagya már a múltba ragadt

téli álmom után a természet csodás
virágzik minden és zöldbe borul
mért hiszem azt hogy a tél az elmúlás
hiszen élet dübörög itt az ajtón

Mondd mit lát

„Elmerengve néz az Isten,
csodálkozik a vas-hajón,
a csápos vasszög-bilincsen,
az élő koporsó- dión.”

Juhász Ferenc: Az engem néző Isten

mondj mit lát ha engem néz az isten
hisz nem követtem el rosszat se jót
magam törvényei szerint éltem
renegát énem tudta a valót

csak a magam módján hittem benne
nem fogadtam kétes próféciát
ha tömjénfüst néha körbe lengett
nem értettem én a papok szavát

a tenyerén soha nem hordozott
nézte ahogy küzdök létemért
volt úgy a sors mindentől megfosztott
még néhány csapást a hátamra mért

mérhetetlen kínnal de felálltam
lám szürke falak zártak csak körül
tíz körömmel bontottam s a vágyam
új erőt ad a bánat eltörpül

mondj mit lát ha engem néz az isten
egy harcost vagy egy lúzer figurát
vajon ha kell kiáll e mellettem
vagy csak legyint: hagy nyelje el a sár

ajánlás

mondd herceg miért a kettős mérce
ki gonosz kapzsi az élete szép
mért van az hogy mint lecsapó vércse
mindent rabol s életet tép szét

mért van az hogy ő istennek kedves
messze kerüli a gond és a baj
hatalma pénze hatalmas és széles
mozdulattal mindig hazug szót szaval

de mégis issza szavait a nép
hisz kánaánt várják oly nagyon rég

Harminc ezüst

„ha még erdőben ér a nagyhét
s a tavasz fenyővért kíván
bitóban magyar nincs hiány
megtorolni a hősök vétkét”
Radnai István: Idősíkok

a harminc ezüst ma már nem tétel
hősök is állhatnak pellengéren
csak a vetett konc mit más nem ér el
s pendül a húr a gerinceden

csöbör és vödör az alternatíva
pilátus nem ment fel mossa kezét
latrok kínja inkognitóba’
míg tépik szaggatják egymás mezét

mit vársz az élettől meg nem kapod
kereszted cipeled egyre nehezebb
ugyanúgy örül fel minden napod

kenyered legyen...adj uram kenyeret
apró örömek néha rád találnak
enged szorításból kegye a sorsnak

ajánlás

kedves herceg ismét úgy gondolom
apró csodákkal van teli az élet
le kell hajolnom és meg foghatom
reményt táplálva újra remélek

de renegátként e földi létben
élni ma sem egy egyszerű dolog
elvágyódni térben és időben
csillagfénybe hol a szív dobog

hisz onnan jöttem onnan származom
vágy táplálja bennem a holnapom

Megtalált szonett

„és mesémbé mártom álmod szép szavát,
bolyongva bódulok beléd az úton,
űz a holnap és a múlta száz karát,
aranyba hull a tél is, félve súgom...

csak Te vagy s az évek óta rótt körök,
dalom kihajt, mert a szólam így örök.”
Horák Andrea Kankalin: Elveszett szonett

újra rád találtam boldog idő
szemed sugara ismét megigézett
bár kint most csendesen hull az eső
vágyam ma már nem csak kényszerképzet

elhagytam mindent mi rossz volt bennem
új vágyak érzések új távlatok
nem engedem a csend átöleljen
várnak a veled töltött holnapok

hisz annyi minden van még előttünk
tört vágyak helyett szép történetek
tél után majd egy új tavaszt élünk
bakancslistánk így együtt lesz kerek

megtaláltalak... csodás az érzés
ifjúság madara... lesz visszatérés

Szonett a szerelemről

ha látom arcod szép vonásait
hajad lebben a vad őszi szélben
a kép megfog a vágy elandalít
szinte repülnék veled a légben

szeretlek drágám nagyon szeretlek
másra gondolni most nem akarok
csodás napok ha téged nézhetlek
az élettől szebbet nem kaphatok

szerelem lángja perzselt meg újra
feltámadtak régi csodás napok
fiatalságom tért vissza újra

mást az élettől már nem akarok
szeress hát kedves szeress te drága
szépek lesznek az utolsó napok

Béklyód erős

„Kihűlt világ ez, senki földje!
S mint tetejébe hajított
ócskavasak, holtan merednek
reményeink, a csillagok.”
Pilinszky János: Kihűlt világ

bennetek bízom hunyorgó csillagok
ha betakar lassan a sötét este
közétek csillagösvényre vágyok
messze réved a reményem lelke

sötétség lassan mindent betakar
csak szűk résen át világít a fény
elbukik az ki másnak jót akar
csak koncert fárad sok agyimosott lény

béklyód erős széttépni nem tudod
nem menekülhetsz bárhogya szeretnéd
„kihűlt világ senki földje” otthonod
ha megalkudni nem tudsz bár tehetnéd

miért nehéz ma embernek maradni
nem kell más csak a csillagokban hinni

ajánlás

herceg mond csak ha én mást gondolok
mért leszek rögtön bélyegzett áruló
párbeszéd az mit szeretnék akarok
lehet hogy ez ma csupán illúzió

hiszen a gyűlölet mindent elborít
métélyezve mi oly szép lehetne
ez az mi engem is felháborít
de nem tudok semmit tenni ellene

tegyük azt ma mit régen is tettünk
legyen a párbeszéd a mi fegyverünk

Ábrándozás

elbújni csendben halkán a mában
ősz erdőben vagy egy kis szobában
szeretni egymást becézve szépen
valahogy úgy mint egykor réges-régen

csókot váltani kedvest simogatva
séta után leülni egy padra
kéz a kézben s a szemed tüzében
elégni úgy mint valaha régen

hallgatni csilingelő kacagásod
ölelő karod ahogy újra átfog
elgondolom mai ésszel szépen
milyen szép volt együtt akkor régen

talán kicsit már megöregedtünk
szenvedélyből sokat felejtettünk
ha feltámad a tavasz bennünk újra
menjünk együtt a régi sétaútra

fedezzük fel a szerelemvilágot
ennél szebbet ember sose látott
ha szerelmünk nem lesz olyan mint régen
szeretet veszi át helyét életünkben

megtörténik-e a csodás varázslat
nem tudom... de akarni kell a vágyat
mely égetően él a lelkünkben
nem tarthatjuk kulcsra zárt börtönben

tegyük végre félre a sérelmeket
gyógyítsuk meg a kapott sebeket
borítsunk fátylat felejthető múltra
sétáljunk együtt hol az álmok útja

közös életünket viszi előre
kéz a kézben és egymást szeretve

Emlékek között

Mint hurrikán, söpör végig rajtam
egy érzés, ha te közeledsz felém,
bár lenne hozzá elég hatalmam,
már nem állhatna senki sem közénk.

Szeretet sugárzik két szemedből,
az ajkadon huncut mosoly terem,
érezem, rögtön jobb kedvem lesz tőle,
ha kezedet fogja az én kezem.

Hosszú hajad a válladra omlott,
gondoltam, ilyen maga a csoda.
Azóta frizurád megváltozott,

így is úgy szeretlek, mint valaha.
Ma is őrzöm e képet szívemben,
veled teljes az életem sora.

Töredék III

Panel, mely egykor oly menő volt
ma reneszánszát kell, hogy élje.
Mert törlesztésként a bank viszi,
ha a lakónak nincsen pénze.

Jövendölés

szitok szavakkal átkot köpsz az égre
hisz semmi nem úgy van ahogy akarod
mert mindenki látja mi vagy te végre
ha tükörbe nézel te is láthatod

hazug szavakkal csalárd tetteiddel
csak a vak nem látja azt hogy mit teszel
lábbal tiprod az összes ősi törvényt
csodálkozol ha sorsod rosszul felel

szeretet nélküli rút világodban
érzelem nincs csak megtévesztés van
vajon honnan jön ez a nagy merészség
hogy néha Istennek képzeled magad

élet egyensúllyal minden rendben van
ha rosszat teszel visszaüt csúfosan
nem hiszed el csupán a te bajod
lesz hogy rettegve várod a holnapot

a vonat elment jön a következő
utas vagy rajta vagy vonatvezető
rajtad múlik hogyan száguldasz tovább
eléred-e a szeretet oltalmát

addig csak vergődsz saját életedben
mindig azt hiszed tied az éden
nem találod a helyedet soha
de csak a posványon lépkedsz tova

feladtad... te bajod... nincs mit tenni
nyugodj bele... ennek így kell lenni
akaratom gyenge értelem kevés
lehúz a posvány elfed a penész

háború, mi benned dúl ilyenkor
semmit nem lát belőled az utókor
felemészti maradék lelkedet is
csak por vagy mit a szél messzire repít

ha így éled életed e sors vár rád
végén felismerned keserű lesz már
ha a gőg önimádat tetszik neked
pokolban éltél mennyország helyett

Kedves, csak Neked

Gyönyörű vagy, mint a fésző hajnal,
mely magához öleli nap sugarát,
a fény, ahogy játszik két szemedben,
vissza tükrözi a hajnali csodát.

Oly kecses vagy, mint egy szép gazella,
mely szinte repül a szavannákon át,
lágyan iramlik minden mozdulatra,
szinte látod végtelen harmóniát.

Igéző vagy ahogy rám tekintesz,
hajadba túr a lány, hajnali szél,
nincs olyan mit meg nem tennék érted,
ha tudnám, hogy szíved örökre enyém.

Szeretlek drága még ha nem is érted,
miért ez a vágy, az ifjonti hév,
lelked sugara rám vetült, érintett,
szívem most újra lángolva ég.

Ha nem szeretsz hát ne mondd ki kérlek,
legyen az enyém e szép illúzió,
hogy szeretsz és én szeretlek téged,
még el nem köszön az utolsó szó.

Talán már

„Felöltötte már az ég a
csillagpettyes pongyolát,
kisfiú az ágya mellé
hívja őrző angyalát.
Hívlak én is ágyam mellé,
vesd le, — nem kell pongyola’
Világítson álmaimban
kebled két kis csillaga.”
Benjámín László: Altató

talán már elcsépett a szó
imádlak drága csillagom
a csend az mi andalító
bájosan nyugszol vállamon

betakar az éj bennünket
fény szűrődik függöny mögül
kezem fogja a kezedet
hold fénye is velünk örül

nem tudok betelni veled
harminchat év nem volt elég
kedves minden ami tied
mert szeretni gyönyörűség

ég megadja talán nekem
soká éljen a szerelem

ajánlás

herceg ismét rátaláltam
eltékozolt évek után
már csak az a lehőbb vágyam
szerethessem sok éven át

Most elengedem

„kedvesem irgalomra int
és türelemre oktat.
Neki súgom meg titkaim
s a békés csillagoknak.”

Benjámin László: Kedvesem irgalomra int

most elengedem mindazt ami bánt
csak a szépre jóra emlékezem
mert ha a rossz végül magával ránt
hiába int irgalomra kedvesem

a csend mátrixa ha körül zárna
áttörni a falat vajon tehetem
tíz köröm mi rendelkezésre állna
hiába int türelemre kedvesem

hunyorgó csillagok választ nem adnak
hogyan tegyem mindazt mi jó nekem
a titkaikba be nem avatnak
irgalom türelem int a kedvesem

még enyém lehet az mi jó nekem
ha megfogadom tanácsod kedvesem

Sum in amore

szerelmes vagyok

tudom nem érted mért az ifjonti hév
hisz vénülő korban ez nem szokás
ilyenkor már csak szeretet játszik
egyre halkuló lehangolt zongorán

szerelmes vagyok

vajon hányszor kell ismételnem e szót
hogy el hidd bennem tiszta az érzelem
talán ad még a sors elég időt
ezernyi szállal... vénülő felemnek

szerelmes vagyok

lángom ég... megtaláltalak újra
az elvetélt hosszú évek után
pusztulni látszó csend forгатagban
most új dal szól a kopott zongorán

szerelmes vagyok

a kettőnk dala most oly szépen szól
betölti a létünk minden zegzugát
felhőtlen mosoly négykezest játszunk
azon az öreg kopott zongorán

szerelmes vagyok

azt hiszem érted... látom szemedben
senki sem szeretett ennél szebben

Barátaimnak

Mit megéltem eddig gyakran jut eszembe,
tenném-e újra csak azért fenekedve,
ha nem, miért nem, mi tartana vissza,
rezdülne a lécszó, vagy pofon csattanna?

Óhajok, szerelmek, a tanulmányok,
ha most tehetném, lennék szorgalmasok,
táborának hű alattvalója,
tenném mit elvárnak tőlem szüleim.

De tán mégse! Mindent ott folytatnék,
ahol egykor mindent abbahagyék,
hisz akkor következetes az ember,
ha hibái felett pálcát törni mer.

Ne kövess hibát, kedves jó barátom,
ha mégis, neved ki magadat bátran,
a nevetésnél nincsen jobb orvosság,
baj ugyan megmarad, de gondod elszáll.

Mert a béke, mely lelked simogatja,
zuhanni nem enged, emel magasra,
eltölt a szeretet, vágyad nem hagyod,
új értelmet nyer minden gondolatod.

Ezért a vágyadat ne add fel, barátom,
sikerüljön terved, szívből kívánom,
ha mégis lenne csúszás a tervedbe,
neved bátran, s vágj a közepébe.

Megélni mindazt, mit ránk szabott a sors,
fütyörészve, néha vidáman dalolsz,
ha megbékéltél magaddal, barátom,
nincs annál jobb dolog széles világon.
2014.

Töredék IV

Ha elhagytál, megbántad, ne mond el nekem
mert nem érdekel már a kínod kedvesem.
Töltött káposzta jó melegítve újra,
a többit a penész, úgyis végleg rontja!

Hallgatnom kellene

„A csönd vagyok, két hang közé bemetszve,
melyek csak lassan hangolódnak egybe:
mivel a hang Halál magasba csap-
De a sötét hangközben elrezegve
megbékélnek. S az ének szép marad.

Rainer Maria Rilke: Az életem nem a meredek óra
Ford.: Nemes Nagy Ágnes

hallgatnom kellene nem tehetem
költő sorsa hogy igazat mondjon
bár foggal körömmel tép az ellen
egyenes gerincem meg kell óvnom

csodásan szólhatna most is az ének
de a szétdobált firkált kottalapok
hamis arcok fordítva az égnek
csupán a szél mi igazat suttog

tanuljunk együtt újra énekelni
zsoltárt azonos kottából ha lehet
talán a szép hang segít megbékélni
elfogadni egymást újra emberek

ha mégsem úgy elveszünk egy szálíg
mennyország helyett földi pokol látszik

ajánlás

csodás az ének ha szívből együtt szól
hercegem tudom te megérted ez
kánaán helyett csak a rút pokol
mely fals zenéjével megmételyez

mire megérted hogy tévúton jársz
csend vesz körül majd és nincs is tovább.

Értelem szikrája

„figyelő arcok könnyfényes szemek
az értelemhez kulcs a zengő szózat
magyarnak a föld mindenütt kerek
tövis bánthat másutt itt ég a rózsa”
Radnai István: Rímeiktől részegen

ma csak értelem szikrája világít
ömlik a szenny s a sorozatok
közöny a butaság ami számít
könnyezve hisznek csodás holnapot

zeng a hozsanna tele torokból
várva terített asztaltól konc repül
mindegy ki hasít szíjat a hátadból
merszed bátorságod elnehezül

„magyarnak a föld mindenütt kerek”
szerintem ez is ma csak egy szólam
ki megélni akar ma útnak ered
nem sikerül... legalább megpróbáltam

magyar a magyarnak ellensége
nem lehet hogy mást gondol mást akar
csatornákból szenny ömlik a jégre
de hó nélkül most a tél sem takar

istenem hát ez a szép új világ
mire hosszú éveken át vágytunk
talán fegyver csövébe tűzött virág
adhat reményt egyszer rátalálunk

addig a sötétség uralkodó
fényről álmodni mégis olyan jó

ajánlás

hercegem már olyan sokszor mondtam
az ember egója az eget veri
néha látom csak azt is álmaimban
jó útra tér s az ég segít neki

Szeretnék élni még

„Vágyom és félek múlni,
a fénytől a sötétig minden megtörténhet.
Szavakká formálom magam
a felhők gyóntatószéke alatt.
Az élet velem s nélkülem is gyönyörű.”
Kardos M. Zsöte: Felhők gyóntatószéke alatt

szeretnék élni még sokáig nagyon
hisz reám vár oly sok élet csoda
szürkeséget nem vágyom nem hagyom
itt élek e szép földi pokolba'

oly sok mindent mit megéltem eddig
ha közsájjra tenném úgy gondolom
megrengetném a hitemet pedig
nem is lennék más csak egy sült bolond

e kék bolygón csodálatos élni
ha elmegyek majd mindig visszavágyok
itt lehet vágyak szárnyán repülni
érezve azt hogy most boldog vagyok

egyszer talán az álmok nem hazudnak
társa leszek a fénylő csillagoknak

ajánlás

herceg nem félek hogy el kell majd menni
mondd az újjászületés nem ígéret
választani lehet hogy születni
ismét itt a kék bolygón merjek

Vártam rád III

Vártam rád...

megéltem közben számtalan csatát,
mit a sors állított fel nekem.
Mint ólomkatona, rendíthetetlenül
álltam még tépett vad vihar, s belül
mindig sütött a nap.

Vártam rád...

átvirrasztott sötét éjjelek,
szélvész tépte az üstökömet,
s vert az eső olykor, fagyottá vált a lélek,
de a májusi szél mondott csodás meséket,
s álmokat szőtt a gondolat.

Vártam rád...

most fenyőfa illat szállt a légben,
e karácsony táji szürkeségben.
A szeretet várás, most a lelkemre ül.
De nem mindig érzem ott legbelül,
hogy még melegen süt a nap.

Vártam rád...

talán még ma is várok,
bár nem nyílnak már tavaszi viragok,
mesét sem mond a fázós decemberi szél.
Még lelkem azért új tavaszt remél
felmelegítenek-e a karácsonyi fények?

Megöregedtem, de még remélek,
s álmokat szőnek a ködös éjjelek.

Nekrológ helyett

Ha elmegyek, nem megyek messzire,
mindig itt leszek veled, közeledben,
ha nem is látsz, de gondolsz néha rám,
hallom! Vigasztal a tudat talán:
még mindig itt vagyok neked s veled.
Lehet, hogy az utad másfelé vezet,
megtalálva mindazt mi szép lehet.

Nem változott semmi, csak nem itt vagyok,
színes világom már csak neked ragyog.
Nem fogom kezed, arcomat sem látod,
emlékezel, újra nyílnak virágok.
Tél zord hava, mely szíved lakja,
hirtelen tavaszra vált majd újra.
Gondolj rám, ki átment a túloldalra.

Határ oly keskeny a két világ között,
nem láthatod, én, ki már átjöttem,
tudom, ez is, az is az otthonom.
Nem szűnt meg semmi, légy szép és boldog,
neved, szeress, hisz én jó helyen vagyok.
A szeretetem még most is a tiéd,
Ezen nem változtat, múló földi lét.

Siratni azt kell, ki téged elhagyott,
nem, mert egy másik világ befogadott.
Rám gondolsz, mindörökké, veled vagyok.
Szeretettel várlak, ha időd lejár,
ott várlak téged, átjáró kapunál,
érezd, szeretetem mindig rád talál,
nem hagy magadra soha ezután.

A fény átölel és elvezet oda,
hol megláthatod, mily csodás az út
túloldala, kéz a kézben járjuk be,
mint mindig annyi életünkön át,
nyugalmas, szép, másik életi csodát.
Ne sírj! Nincs miért ontani könnyedet,
nem történt más: mennem kellett, elmentem,
lelkedben most is itt vagyok veled.

Töredék V.

Ezer apró jel mi döntésben segít.
Kérdezni? Miről, miért és mondd kit?
Valóban szeretem, de nem ok arra,
hogy ő is szeressen, ha mégsem akarja.

Sors megtaposott

sors megtaposott de felálltam újra
csodák nincsenek gondoltam magamban
nem díjazták mit tettem az asztalra
hitték penész terem lábnyomomban

mosoly ült arcomon megráztam magam
az érzést mi átfogott nem hagyhatom
hisz a rosszindulat sokszor arctalan
csak az igazságot hangoztatom

az igazság is sokféle lehet
hol minden csak nézőpont kérdése
talán egyszer a horizont felett
megláthatod milyen a szépsége

sors megtaposott de felálltam újra
hiába küzd én magam nem adom
még negyven év a tervezett útra
az utam addig büszkén folytatom

ha hiba csúszik számításomba
kharón hajója előbb ér ide
nem hiszem hogy majd visszatartana
itt a földön az isten tenyere

ajánlás

herceg a hosszú élet jó lenne
megfelelne matuzsálem kora
ha friss volna az ember szelleme
nem bántaná örökös nyavalya

elvem merjünk nagyokat álmodni
hátha ott fenn meghallja valaki

Bíborban égő

bíborban égő korai hajnal
a fák hegyén néhány sárgult levél
föld felé indul ha meglebbenti
a hűvösre fordult friss őszi szél

halomba gyűlik a sárgult avar
a sok levél már az enyészeté
fák ága a télre kopasz és tar
a téli álom mely mindegyiké

a csodás színek lassan eltűnnek
természet ecsetje nem dolgozik
elmúlás réme ami fenyeget
nem tart tovább majd csupán tavaszig

fák rügyek addig csendben alszanak
tél hangtalan jön a kertek alatt

ajánlás

herceg tudom minden elmúlik egyszer
idő múlik az élet tovaszáll
nem gondolunk rá pedig ezerszer
sors kegyetlenül emlékeztet rá

ha megtörni látszol a súly alatt
minden mi szép volt az enyészeté
ne add fel vár az ismeretlen holnap
a vágy mi ott belül szüntelen ég

Természet

"Semmit nem gondolok s a számon némaság.
De nagy-nagy szerelem borul szívemre tágan,
s a természetén át megyek tovább, tovább,
cigánymód – s boldogan, akár egy nő nyomában."
Arthur Rimbaud: Élmény (Rónay György fordítása)

természet mint egy csodás hajadon
nem rejti de megmutatja báját
hegyen völgyön síkságon domboldalon
mire csak az ember szeme rálát
előtte pompázik s talán kéri
ember ne tedd tönkre ami szép
de tudom sajnós az időt fecsérli
nem érti senki az esdeklést

mire megéri lehet hogy késő
a természet védi majd önmagát
ember természet párharc a végső
még megvívandó nagy-nagy csatát
a sors eddig csak elodázta
hogy talán az ember majd észhez tér
rombolás pedig tarol mint a láva
tudom egykor megfizet mindenér'

ha "sírva" is de megvédi önmagát
s a természet nyeri majd a csatát

APEVÁK

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

új
álom
ébred én
megfogom hogy
ne tűnhessen el

*

vágy
zenélt
lelkemben
majd elhalkult
mert a vágy avítt

*

csak
a csend
mi után
vágysz ha nagy a
zaj körülötted

*

a
tavasz
"virága"
a szerelem
"égető" lángja

*

a
magány
erősebb
ellenfél mint
önmagam vagyok

*
az
óra
csak ketyeg
te mit tehetsz
az idő rohan

*
a
csendes
magányban
még zenélnek
lelked húrjai

*
a
szürke
ég alatt
mégis színes
lehet a világ

*
az
éjjel
sötétje
vágyat álmod
hordoz magában

*
a
dalok
sóhajok
valamiért
vagy valami ellen

*

A
béka
felettem.
Számomra még
elérhetetlen.

*

Az
advent
mint mindig
felkészülés
a karácsonyra.

*

Most
gyertyák
sora ég
oly csodás az
adventi érzés.

*

Csend
mint egy
pókfonál
ölel át és
szorít magához.

*

A
kezed
ha tőlem
elveszed, már
oly közel a vég.

*

A
népnek
hangja nem
jut el hozzá
a tapsviharban.

*

A
zene
út oda
hová soha
nem juthatnál el.

*

Csak
csendes
magányban
tűnik fel majd
a társ hiánya.

*

Ha
meghalsz
talán egy
ideig még
emlékeznek rád.

*

Az
élet
annyira
bonyolult
mint a logika.

*
Hagyj
jelet
hogy rád is
legyen miért
emlékezzenek.

*
Tört
zilált
álmokon
nem épülhet
már ép gondolat.

*
Vad
törött
álmokon
születhet-e
majd szép szerelem?

*
Ha
magad
szereted,
másokat is
szeretni tudsz majd.

*
Az
esőt
szép szóval
te sem tudod
megállítani.

*

A
fagyos
hangulat
rossz előjel
a szerelemben.

*

Ha
árad
az érzés,
a pillanat:
az már az ihlet.

*

Én
hiszek
magamban,
de nem hiszek
hamis dogmákban.

*

Én
élem
életem.
Elmémben nincs
értelem hiány.

*

Hegy
lassan
felőrli
vágysz, de fel
nem jutsz a csúcsra

*
Szó
hagyja
el ajkad
metszön, fájón
és oly hidegen.

*
Nem
vagy te
idegen.
Csak végtelen
magány a párod.

*
Fáj
a lét.
Szegénység
jut csak neked,
más gazdagodik.

*
Írsz,
kinek
és minek
nem hallják meg
intelmeidet.

*
Egy
kecses
úrhajó
kellene csak.
Elmenni, csendben.

*

Már
lelkem
vágyódik
a fény után
ó...nagyon, nagyon!

*

Csend
átfog.
Idebenn
nem hallatszik
a világ zaja.

*

Egy
meddő
gondolat
suhant át az
agyamon éppen.

*

Várj!
Döngő
lépteid
felkavarják
az utca porát!

*

Most
édes
álom jön
pilláidra,
átölel a csend.

*
Egy
kicsi
hangya
szorgalma már
neked nem elég?

*
Oly
gyorsan
mentél el
hagytad itt az
életet, anyám!

*
Út
pora
tűdőmet
szennyezi már
létem oly sivár

*
Sok
apró
szóból áll
az igazán
sértő mondat is.

*
Én
tudok
szeretni.
De ki hiszi
el ezt még nekem.

*
Tánc
Együtt
Forogva
Lassú ütem
De botladozva.

*
Jössz?
Várlak.
Mint egykor.
Borozva ott
hol megláttalak!

*
Csend
feszül
lelkemben,
sötét éjben
utam vesztettem!

*
Rét
mily szép
zöld tenger
sok kis virág.
Ők pitypang csodák.

*
Most
nálam
mindenhol
napsugár van.
Rólad álmodom.

*
Lét,
most az
emberi,
omlóban van.
Ne hagyd meghalni!

*
A
csendes
éjeket
szétzilálja
a hangos zene.

*
Ha
látod
hervadni
a virágot,
ideje lejárt.

*
Hegy
néha
elindul
tenni dolgát
de helyén marad.

*
Oly
szép vagy
nekem mint
nyári égbolt
csodás hajnalon.

*

Láb
remeg
a száj éppen
szerelmet vall
érzéseimmel.

*

Az
érzés
nem más mint
szív játéka
józan ész felett.

*

A
csended
mámora
kijózanít
mielőtt megöl.

*

A
költő
szavakkal
játszik ha a
múzsa csókolja.

*

Te
tényleg
elhiszed,
hogy mindenki
csak barát lehet?

*

A
könyvek
elmondják
ami történt
vagy történni fog.

*

Csak
téged
szeretlek,
ha akarsz,
ha nem, akkor is!

*

Mint
mondtad:
akarsz!
Válaszoltam:
én pedig, így, nem!

*

A
nők mind
illatos
virágszirmok.
Én a méh vagyok.

*

A
nőnap
egy évben
egyszer van csak
mért' nem mindennap?

*

A
legjobb
apának
is csupán egy
élete lehet.

*

A
gazdag
életek
mögött mindig
érdek szerelem.

*

Az
idő
kegyetlen.
Ráncokat vés,
vágyakat rombol.

*

Én,
látod
megéltem
mit más nagyon
szeretett volna.

*

Mondd
hányszor
fordult meg
fejedben: a
lantot leteszed.

*

Ha
legyőz
átölel
a félelem
lelked beteg lesz.

*

Ha
lelked
rendben van
a tested is
meggyógyul hamar.

*

Ha
álmod
összetört
ne csüggedj ma
alkoss másikat.

*

A
költő
megírja
mindazt amit
érez és gondol.

*

Az
álom
sokszor a
jövőt tárja
eléd, ha érted.

*

A
csúcsot
nem mindig
látod de ott
van, küzdj meg érte.

*

A
csodát
csak akkor
éred el, ha
megküzdesz érte.

*

Rázd
most le
magadról
a terhet vagy
rabszolga leszel

*

Ha
téged
fájdalom
tép és szaggat
csak hited segít

*

A
vírus
nem kímél
nem válogat
életet tarol

*

A
csended
megöl ha
néha nem adsz
teret a zajnak

*

Bús
dalom
száll feléd
de nem hallod.
Szól belső zenéd.

*

Te
ernyőm
vagy itt az
esős ege
alatt létemnek.

*

Hó
hullott.
Most napfény
szikrázik ott
a hótakarón

*

Ha
látod
megbotlik
segíts neki
talpon maradni

*
Hó
hullott
most napfény
szikrázik ott
az út szürkéjén

*
Ha
beteg
vagy bizony
a legjobb ha
megküzdesz vele

*
A
műtét
nem tréfa
lehetőség
egy jobb életre

*
A
csontod
kemény mint
a vas csak a
gerinced törik

*
A
telet
imádom
de hó nélkül
csak hideg sivár

*

A

durva
szó csak bánt
de megoldást
csak az igaz ad.

*

Bú

mondta
a boci
de csak azért
mert mást nem tudott.

*

A

szelek
borzolta
szürke felhők
rohannak tova

*

A

csended
csak addig
jó míg végleg
magába nem zár

*

Nők

nélkül
e világ
csak unalmas
sárgolyó lenne

*

Tedd
meg azt
mit tenned
kell... ne várj mert
senki nem segít

*

A
hangod
lágysz zene
mint a hullám
mikor partot ér

*

Ha
latrok
között te
áldozat vagy
durva büntetés

*

Hős
csak az
lehet aki
feláldozza
mindenét ezért

*

Könny
ül az
arcodon,
mi az oka?
Öröm vagy bánat?

*
A
tépett
vitorlád
hogy célba érij
nem jó előjel

*
A
fényes
jövődre
múltad sötét
árnya veszélyes

*
Ha
kell egy
takaró
hogy ne fázz meg
karom átölel

*
A
bűnöd
visszaszáll
rád hiába
gyónsz és vezekelsz

*
Mint
öreg
túlhajtott
búgócsiga
olyan az élet

*
Hó
tömeg
indul a
völgybe le ez
már a lavina

*
A
patkány
értelmes
de nem hiszem
hogy főzni is tud

*
Most
gorgók
szánkáznak
a hátamon
oly szürnyű az éj

*
Oly
rég volt
hogy havon
szánkóm csúszott
messze a dombról

*
A
rigó
embertől
nem fél de a
macskától igen

*

Ha
csodád
akarod
megélni tán
hajolj le érte

*

Ha
csended
beszédes
hallgatásod
megrémít engem

*

Vad
heves
szenvedély
csak arra jó
hogy elégj benne

*

Ma
alkotsz
de holnap
már senki sem
emlékszik majd rád

*

Por
lepte
utadon
a fény ami
éltet és vezet

*
Csak
veled.
Nélküled
én semmit sem
érek már tudom

*
Ha
egyszer
nem leszek
ne sírj értem
csak lépj majd tovább

*
A
csend mi
körbefog
akár a zaj
unalmas lehet

*
Mit
hoz a
jövő ki
tudja... sűrű
köd borítja be

*
A
gitár
még szól bár
szakadt a húr
dal is elavult

*
ha
nagy a
veszteség
ami ért... talán
öröm is vár rád

*
az
élet
a legjobb
dolog amit
anyámtól kaptam

*
szex
nélkül
nincs élet
és utód sincs
itt a kék bolygón

*
az
élet
küzdelem
a halálért
is küzdeni kell

*
egy
érzés
szerelem
suhant át a
szívemen feléd

*
oly
szép a
karácsony
ha békés és
boldog az ember

*
a
fehér
tájon a
zöld fenyő már
karácsonyt hirdet

*
ne
öld meg
a fenyőt
ő is élni
akar mint te

*
Már
lelkem
vágyódik
a fény után
ó...nagyon, nagyon!

*
Csend
átfog.
Idebenn
nem hallatszik
a világ zaja.

*
Most
édes
álom jön
pilláidra,
átölel a csend.

Haikuk és Haikucsokrok

Cím nélküli haikuk

egy édes álom
kapott új értelmet hogy
beléd szerettem

azt hogy mellettem
vagy hálásan köszönöm
sorsnak és neked

szemsugaradon
szeretet fénye játszik
csodás az érzés

ha kakukk száll be
másik madár fészkébe
vég borítékolt

borostyán színű
minden levél a fákon
már tombol az ősz

Egyre több hulló
csillag tör át a légen
veszélyben a Föld?

hiányzol nygon
plafont nézem ágyamon
rólad álmodom

mit ér az élet
nélküled...most értem meg
semmit... ma tudom

hamis délibáb
lengte át az életem
rossz volt az irány

tört álmokon és
tükör cserepeken át
a jövő kétes

ha élni akarsz
végsőkig küzdened kell
nem adhatod fel

az idő faktor
mint emberöltő kevés
hosszabb jobb lenne

agykerék pörög
nem tudod mi lesz akkor
ha egyszer leáll

nélküled én csak
egy béna kacska vagyok
ne hagyj magamra

a hold mátrixa
oly sok érzelmet takar
mosolya kacér

testünk játéka
érzelmi lobokat vet
szerelem lángján

tört álmaidnak
építhetsz szép kalitkát
szobadísz nem lesz

mondd kit szeretnél
engem vagy valaki mást
válasz kódolva

most harminc évre
titkosítom magam hogy
ne érjenek el

a pálmalevél
jókorát fordított a
kis életemen

a szemed fénye
vonz engemet mint fény a
kis bogarakat

villám hasít át
a szürke égen lehet
hogy vihart jelez

csendes az eső
átáztatja a földet
felfrissül a táj

nem akarok mást
csak téged amíg élek
szeretlek téged

könny fátyolán át
érzelemmel telt világ
tárul majd eléd

mi az öregség
csupán múltó állapot
egyszer véget ér

látom szemedben
fáradt vagy nagyon... most kell
pihenned kedves

verset írok vagy
rímbe tört prózát ahogy
gondolják mások

parnasszus hegye
már nagyon messze van én
nem jutok oda

erő kellene
no meg jó egészség de
mindkettő hiány

eredendő bűn
mondd tényleg létezett vagy
csak kitalálták

szomorú versek
érzelem mást nem enged
most ez az élet

lesz ez majd másképp
az ég egyszer kivirul
jókedv visszatér

nélküled érzem
holtponton nem jutnék túl
tudom segítesz

vereség sokszor
sokkal nagyobb mint bárki
előre látná

sír nem végleges
egy állomás életed
fejezetében

nélküled én csak
suta óriás vagyok
de veled erős

félnem kellene
hisz az élet oly csodás
de nem akarok

minden ami szép
és jó még enyém lehet
álmodni remek

tedd mit szeretnél
de ne bánts meg másokat
az élet így szép

kutyád hűséges
több szeretet kapsz tőle
mint az emberektől

sóhaj kiszakadt
belőled... vágyakozás
mit elfolytottál

tágra zárt szemed
látja a belső éned
még szól az ének

cél olyan messze
akkor a vágy honnan van
hogy mégis elérd

a büntetés az
amitől félünk de nem
gátol semmiben

ha nem is hiszed
minden élet fontos csepp
lét tengerében

árok mélyéről
nagyon messze vannak a
fényes csillagok

érzelem illat
kerít a hatalmába
szerelmes leszel

szép a hajnal ha
vörösen izzó felhő
rajjal köszönt rád

ha nem vagy toppon
elfelejtenek... hasznod
nem vehetik már

csillagösvényen
száll az érzelem feléd
vajon megtalál

ha a csillagok
elmesélnének nekünk
mindent... értenénk?

Buddha és Jézus
szeretetre tanított.
Ki fogadta meg?

Újra zöld a táj
millió levél táncol
tavaszi szélben.

Temetőben csend
gyertyák virágok...élet
vár kapun kívül

Hiányoztok, de
a bánat késő, csak a
gyertya ad vigaszt

Életében kell
szerezd, mert nem a sírra
kell a sok virág!

Haikuk, címmel

Megtévesztés I.

keresztet vet a
napjaid álnok társa
közben hátba dőf

Megtévesztés II.

szereget igéje
hangzik fenn a szószéken
hamis az ima.

Megtévesztés III.

most aranyborjút
imád az elit közben
hitról papol.

Hited

ha hiszel magadban
erős várként vesz körül
az álnok kerül

Természet

Természet ölen
lágyan áramlik a fény
oly boldog napok.

Napjaink

Susog az erdő
susog a nádas, susog
sok apró bánat.

Rigófüty

Rigófüty hangzik
a kert mélyéről éppen,
cifrázva szépen.

Alkony

Alkony búcsúzik
horizonton vörös fény
est fátyla takar.

Érzelem

Rebbenő pillád
rejt mély érzelmedet,
ha könnycsepp gördül.

Szerelem

Csak őt imádod
érte égsz minden napon
csodás szerelem.

Bíztatás

Beteg testben is
lehet gyógyító lélek
ha nem adod fel.

Remény

Tél hidege ront
vad széllel és vagyot ont,
de lesz még tavasz.

Így van

Egy könnycsepp néha
sokkal többet mond el mint
egy vaskos regény.

Ne add fel

ha töredezne
édes álmod ne hagyd hogy
bukott terv legyen

Ne add fel II.

soha ne add fel
álmod veled marad ha
megvalósítod

Lázasan

lázasan éled
a mindennapjaid ha
szerelem hevít

Baljós árnyék

bíbor és bársony
csak a korona hiányzik
mi lesz velünk

Figyelmeztetés

remélem tudod
hazudni hiszékenynek
nem illő dolog

Egy apró

egy apró könnycsepp
az érzelmek tengerén
hullámokat vet

Megállapítás

mint a cunami
úgy sodort magával az
érzelmi hullám

Konklúzió

ma sem lehet hogy
síppal és dobbal te itt
verebeket fogj

Kérdés

miért nem szeretsz
soha nem bántottalak
vagy kellett volna?

Vágy és álom

Az igazi vágy
előszobája mindig
egy remek álom.

Együtt

Szerelmes éjek,
mély érzelmek égnek, szép
hajnalt ígérnek.

A tánc

tangót jár a láb
érzelmet vetít a szív
az ész most megáll

Összegzés

Mindent akartam.
De elérni nem tudtam.
Elszállt az időm.

Cseresznyevirág

Cseresznyevirág
ősi japán szimbólum
szívemnek kedves.

Barátságról

Az igaz barát
ritka az életben, mint
a fehér holló.

Becsüld barátod
sok ember örülne ha
barátra lelne.

A Hold

A Hold nem csillag
csupán a Föld hű társa
saját fénye nincs.

Nagy kérdés

Csak egy létezik,
vagy az Univerzumok
száma végtelen?

Ha szeretnéd

Csak ha szeretnéd:
világítok majd neked
ha csillag leszek.

Végtelen

A végtelen csak
illúzió, emberként
elérhetetlen.

Széttört álmokon

Széttört álmokon,
tűnő buja vágyakon
csak penész terem.

Az éj

Az éj eltakar
minden mocskot, bűt és bajt
de mi lesz reggel?

Álmodj tovább

Lelked összetört?
Rakd össze magad újra
és álmodj tovább!

Motorosoknak

Szabadság, mámor
fejedbe szállhat olykor
vigyázz, magadra.

Belső érték

Titkos szoba, hol
szeretet lángja ad fényt
gondolatodnak.

Álmodj

Álmodj egy szépet
és vágyódva zenélnek
csodás verseid.

Vágyálom

Tenger az álmom
mert mindig arra vágyom
hogy újra látom.

Séta

Séta a réten
mezítláb, önfeledten
mily mámorító.

Napraforgó

Szép napraforgó
festett kép a falamon
sárgálló csoda.

Törvényekről

Annyi törvény van.
Néha oly jó megszegni
legalább egyet.

Miért

Legfőbb Értelem:
istennek neveznek de
nem hisznek benned.

Nem tudom

Vár rám a holnap
ember maradok vagy csak
egy a sok közül?

Filozófia

Megélni a lét
cseppnyi csodás perceit:
a boldog élet.

Kánikula

A nyári nap mint
tűzforró láva éget
vizet kér minden.

Felhópamacs sincs
az égen, izzik minden
szél sem rezdül most

Szenved a kutya
nagy rajta most a bunda
hidegre vágyik.

Kókad a virág
csendes esőt szeretne
kímélje a jég.

Locsolunk mindent
eső nincs esélytelen
vízhiány pótlás.

A meleg is kell
hogy beérjen a gyümölcs
ami megmaradt.

Nyáron hidegre
télien melegre várunk
ilyen az élet.

Rekviem egy hínárért

Vad hullámokon
fehér tajtékok futnak
a partok felé.

Homokon hínár
kimosta őt a víz már
léte véget ér.

Még zöld a teste
de gyökerét elvesztve
sokáig nem él.

Lelke ha volna
most biztos megnyugodna
újra visszatér

oda ahonnan
kitépte a tenger majd
partra sodorta

de magként talán
ujjászületik itt, vagy
valahol máshol.

Élet mozaikjai

- haikuban –

Élet tenyerén
ülök, ujjai között
szorít. Még megfojt.

Megbecsülés és
önbecsülés hiánya
főbűnöd lehet.

Gondolat mindig
reszketve vágyik arra
Igazság legyen.

Félelmed egyre
nagyobb, ha életedben
mindig menekülsz.

Csak egy állomás
a halál, hogy majd újra
megszülethessünk.

Eltékozlod az
életed, ha ellenállsz
hajlamaidnak.

Szabadok vagyunk
hogy önként építhessünk
saját gátakat.

Kérdés

Mások nyomorán
nagyon gazdaggá lenni
tisztességes-e?

Intelem

Még fiatal vagy
nem érted az életet
csak élvezed azt.

Megállapítás

Tehetséges vagy
ha többet tudsz annál mint
amit tanultál.

Választás

Előtted a hegy
csúcs, amott a völgy zöldje
melyik kell neked?

Kisiklott élet

Torzult némaság
csak az ital a barát
elveszett élet.

Gondolat

Gondolat mindig
reszketve vágyik arra
Igazság legyen.

Újjászületés

Csak egy állomás
a halál, hogy majd újra
megszülethessünk.

Alkotóerő

Eltékozlod az
életed, ha ellenállsz
hajlamaidnak.

Magány

Csendes magányod
lassan felőrli léted
cseppnyi örömét.

Öregedés

Lassul a tempó
de agyadban még ott az
"ifjúság madár"!

Költőknek

Költő vagy? Hiszed.
Csak az utókor fizet
csepp méltatással.

Féltés

Szeretlek téged,
de soha meg nem érted
mitől féltelek.

Orosz rulett

Tölténydob forog,
egyetlen töltény benne
élet vagy halál.

Szerelem

Álmodom rólad
talán szebb lesz a holnap
lesz-e még időm?

Hallgat a lélek

Hallgat a lélek.
Mondd, tudod mi lesz véled,
ha átfog a csend?

Táncoltunk

Táncoltunk együtt
derekad átölelve
lassú ütemre.

Tudom... megtörtént

Tudom...megtörtént
Előző életemben,
Hogy szerettelek.

Azóta vágyom
Hisz te vagy minden álmom
Most is szeretlek.

Majd ha elmegyek
Engem elfelejtenek
Szépséged ragyog.

Másik életben
Találkozom majd veled
Szemedbe nézek.

Szép lesz az élet
Újra szeretlek téged,
Más lesz a világ.

Oly jó álmodni
Szépet és jót gondolni
Rólunk, s rólad.

A szél mesél

Kósza esti szél,
Fülembé suttog, mesél
Most is csak rólad.

Mindig csak szépet
Tudja: szeretlek téged
Halkan dúdolgat.

Drága esti szél
Arra jár, neked mesél
Akkor már rólam.

Súgja, szeretlek
Álmodom, mindig veled
Csupán csak álom.

Ha felébredek
Megköszönöm szél neked
Hogy segítettél.

Álmom messze szállt
Szeretetem nem talált
Most viszonzásra.

Van még bennem hit
Érzésem mély, nem avított
Rám valaki vár.

Ő lesz a párom
Szeretni fogom nagyon
Ameddig élek.

Vallomás

Szeretlek téged
De te ezt meg nem érted
Vajon mit tegyek?

Csillagot vegyek
Vagy adjam a kék eget
Vajon mit tegyek?

Nincsen vagyonom
Csak magamat adhatom
Vajon elég lesz?

Talán a szép szó
Mi lelkemből fakadó
Megérint téged.

A szívem tiszta
Soha nem élek vissza
Érzéseiddel.

Válasz az nincsen
De téged drága kincsem
Most is szeretlek.

Virágomról

Sok virág nyílik,
de mégis az illatát
egynek szeretem.

Nem értem

Mért ilyen lassú
lépésekkel haladsz az
álmaid felé?

Megállapítás

Nem kell segítség
hisz vágyam gyorsan halad
a célja felé.

Várlak

Jöttöd már várom,
Mint düledező várrom,
Enyészet végét!

Vallomás

Csodállak téged
A szemed megigézett
Szerelmes vagyok!

Életkép

Dörgő tapsvihar
Mit vártál érkezett
Tárd ki a szíved.

Fogadd a csodát
Rád vár évek óta már
Oly szép az élet.

Öleld át a fényt
Ma még minden a tiéd
Jó ha szeretnek.

De ki szelet vet
Csak nagy vihart arathat
Ne tedd semmiért.

Legyél hát büszke
De szeretettel tele
Minden a tiéd.

Tedd hát a dolgod
Ha tiszta akaratod
A siker biztos.

Így szép sz élet
Szeretsz és szeretve vagy
Csodás az érzés.

Minden szép és jó
Nem hullik már csúnya szó
Fejedre többet.

Az év

Január hónap
Sielésnek a hónap
Van itt a helye.

Február hava
Még fagyott a talaja
Lassan kienged.

Március hava
A tavasz jöttét várja
Virágba borul.

Április hava
Szeszélyes idő hona
Bolondos hónap.

Május hava
A szerelem hónapja
Boldog az ember.

Június hónap
Kicsik vakációznak
Nagyon boldogok.

Július meleg
Nép a strandon hempereg
Aki teheti.

Az augusztus
Ad nekünk új kenyeret
Csalóka a kép.

Szeptember hava
Diák szomorú arca
Újra iskola.

Fázós október
Néha már fűteni kell
Ha van épp mivel.

November hideg
Köd üli meg a reggelt
Már nagykabát kell.

December jeges
Havat hord a fürgeteg
Szeretet ünnep.

Egy hajléktalan emlékére

Egy nyári esten
Valahol Budapesten
Hajléktalan élt.

Nem ivott szeszt sem
Üveget gyűjtött Pesten
Nagy nyomorban élt.

De azért fürdött
Nem nevelt bolhát, tetűt
Más életre várt.

Koldult ha kellett
Munkát vállalt emellett
Pénzt gyűjtögetett.

Volt pár száz forint
Mely nagy becsben tartott kincs
Vidékre készült.

Talán lesz egy ház
Munkáért befogadják
Élete szép lesz.

A Duna parton
Így álmodozott sokszor
Vidáman aludt.

Megölték Pesten
Pár forintért a zsebben,
Italra kellett.

Más hajléktalan
Ölte meg őt álmában
Tablettás bort vett.

Véget ért álma
Elment a másvilágba
Nem oda vágyott.

Lehet, hogy jobb így?
Az élet nem nyomorít.
Lelked már nyugodt.

Jobbomat nyújtom neked

Vajon miért van
Mindig megtámadnak ha
Véleményt mondok.

Válaszolj kérlek
Mért vagyok ellenséged
Pedig nem ismersz.

Vitatkozni nem,
Csak támadni tudsz fennen
Neked ez így jó?

Kinek jó ez így?
Téged csak ez boldogít?
Nem hallasz meg mást.

Magadra maradsz
Ha csak ellenséges vagy,
Senki nem szeret.

Mondj jó érveket
Vitatkozni így lehet,
Hallgass meg mást is.

Ha közös a cél
Csak ez hozhat eredményt,
Vak hit nem erény.

Küzdjünk hát együtt
Ha vállat vállnak vetünk
Siker garantált!

Nem haragszom rád
Jobbomat nyújtom neked
Várom a vitát.

Érzelmek

Tavaszi esten
Átrobogott szíveden
Csodás SZERELEM.

Ha nincs SZERETET
Üres az egész élet
Sivárnak tűnik.

Ha vak GYŰLÖLET
Járja át majd szívedet
Jóból kimaradsz.

KÖZÖNYös ember
Társait áldozza fel,
Szeretet nélkül.

HIT-tel reménykedsz
De vak hitben nem élhetsz
Jól és szabadon!

NYUGTALAN vagyok
Ha holnapra gondolok
Vajon milyen lesz?

BOSSZÚS az ember
Mert megélhetést nem lel
Léte veszélyben.

FÉLNI kell akkor
Ha vad háború raptor
Ellenünk támad.

LENÉZHETSZ bárkit,
De csak a tudás számít
Égeted magad.

FÁJDALOM ellen
Nincs még ellenszer benned
Tűrnöd kell nagyon.

BOLDOG lehetsz
Öröm könnyeket ejthetsz
Csodás az élet.

Érzelmek ezek
Felsorolás nem teljes.
Életünk része.

BUÉK...2015

Itt van Szilveszter
Az év utolsó napja
Megértük ezt is.

Most vacsorázunk
Rozé bort iszogatunk
Malacsült, finom.

Petárda durran
A szomszéd udvarában
Remeg az ablak.

Rakéta röppen,
Virág nyílik az égen,
Nagyon szép látvány.

Jó a kedv itt bent,
Kinti hideg nem rettent,
Szól a jó zene.

Kedves barátok,
Mondjátok, mire vártok?
Táncoljatok hát.

Az idő telik,
Már éjfél közeledik,
Durrán a pezsgő.

Egymást köszöntve,
Iszunk, most az Új Évre,
Boldognak látszunk.

Csendben aggódunk,
Hogy alakul holnapunk,
De nem mutatjuk.

Egymást biztatva
Megyünk majd a holnapba,
Hisz szép az élet.

Bánatunk nincsen,
Mosolyogva kívánunk,
Boldog Új Évet!

Az időtényező

Tettek mezején,
Együtt jártunk, te, meg én,
Haladt az idő.

Tettük a dolgunk,
De, fiatalok voltunk,
Repült az idő.

Öregek vagyunk.
A tűzből már kifogytunk?
Rohan az idő.

Nem adjuk fel még.
Idő nem lehet mérték.
Elfogy az idő.

Ne vessünk egyet.
Az élet újra szép lesz.
Vígán elmegyünk.

Nem sirat senki,
Mert vidámnak kell lenni.
Gondot letettük.

Ott fenn az égben
Vagy a pokol tüzében
Az idő, nem él.

Kandalló előtt

A nappalinkban
Tűz ég a kandallóban
Nézem a lángot.

A szürkületben
Fény játszik a falakon.
Ott árnyékot vet,

Az asztal, a szék
Mit a fény nyaláb elér,
Oly csodás a kép.

Nézem a lángot
Kandalló üvegén át,
Kanapén ülve.

Sárgás, pirosas
A láng ahogy nyaldossa
Most a tűzifát.

Láng nyelve illan,
Csak parázs marad ottan,
Meleg a szoba.

Jó így pihenni
A lángokat szemlélni,
Nyugtató érzés.

Körbe fog a csend
A fény játszik idebenn,
Érzem jól vagyok.

Hálakövem

Apró kövecske
Itt lapul a kezembe
A hála köve.

Naponta látom
S mindig megcsodálom
Lelkem öröme.

Hálás a szívem
Hogy mindig itt van nekem
Beszélek hozzá.

Megköszönöm azt,
Mit az életem adott
Figyelek reá.

Míg élek őrzöm,
S féltő gonddal óvom,
A hála kövem.

Segít legyűrni
A gondokat elűzni,
A csodás kövem.

Hogyha használom
Segít az ég is, látom,
Csak hálás legyek.

Hálás is vagyok,
Mindenért mit kaphatok
Vagy amit kapok.

Hitvallás

Múltam, jelenem,
Mindig együtt van bennem,
Hitem töretlen.

Hiszek magamban
Jót és szépet akartam
Hittel vállalom.

Írok verseket,
Olvasok szép könyveket,
Poéta vagyok?

Spirituális
Ember lehetek én is.
Hittel akarom.

Hogy ez így legyen
Most tanulok szüntelen
Szemléletem más.

Megosztom veled,
Ha tudásom érdekel,
Csak akard nagyon.

Szép lesz az élet
Ha a szeretet vezet
Hitem nem veszttem.

Történelem

Még itt áll a rom -
meg szemben a zöld orom -
Drégely vára volt.

Az idő

Ormótlan orom,
mögöttem levő korom,
a hetven évem.

Biztatás

indulj te szamár
a Parnasszus orma vár
oly hosszú az út

Költőhöz

indulj költő már
Parnasszus hegye vár
göröngyös az út

Turista

hegy orma messze
még itt talál az este
takaró nélkül

Rossz mese

ormot remélek
de ormótlant regélek
magamnak magam

Emlékezés

Hargita ormán,
honvéd nem áll a vártán,
mint valamikor.

Tél kezdete

Havas az orom.
Tél közelít, a fákon,
jeges szél fut át.

Nem szabad

törött álmokon
keseregni nem szabad
engedd inkább el

*

Ma én holnap te
vagy kéz a kézben együtt
tesszük a dolgunk

Csalódás

Haikuban.

Nem szeretsz engem
Számodra értelmetlen
A szeretetem.

Nem vagyok neked
Jó és méltó partnered.
Vágyam elveszett.

Nem hibáztatlak
Szíved nem engem választ
Nehéz a lelkem.

Talán, remélem
Egy másik új életben
Elfogadsz engem.

Bár én bánkódom
Boldogságod gondolom
Hiányt nem szenved.

Visszahúzódok
A terepet átadom
Annak kit szeretsz.

Legyél hát boldog
Neked ezt kívánhatom
Sok szeretettel!

Azért titokban
Szeretlek, magányomban
Ilyen az élet.

Ha már nem leszek
Ne hullass bús könnyeket
Időm véget ért.

Éld az életed
Mi elmúlt az elveszett
Légy nagyon boldog.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam és nélküle ez a kötet
nem jöhetett volna létre.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közszájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. aug. – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

2017. Mint tömjénfüst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákon egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem
2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem
2022. Élet szilánkok
2022. Fekete és fehér
2022. Európai aranyásó – regény
2022. Szaltó Mortále
2022. Álmaim balladája
2022. Utam balladája

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék antológia
2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösztöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Öröksége-díjjal jutalmazott

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyugdíjas költője pályázaton I. díj

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Tagja lettem a Kárász József Irodalmi Körnek.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebook – publikálom műveimet.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely 2014 augusztusától napjainkig terjedően rendezti kötetbe a verseimet. Remélem elnyeri majd a tetszésedet.

Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Ajánló	3
Admonitum	7
Csillagködök távola	9
Hamis az ima	10
Kedvesem névnapjára	11
Gondolatok a Tiszáról	12
Magamért szeress	13
Emlékeim között	14
Hinni szeretném	14
Gondolatok az életről és az elmúlásról	16
Lilinek karácsonyra	16
Töredék VI.	17
Mert menni kell	17
Tépelődés	18
Szerelem III.	19
Kérdések sora masíroz	19
Pörög forog	21
Reményem	22
Rejtőző madár	24
Soha nem volt	25
Fekete fehér	26
Mint Szindbád	27
Feleségemnek	29
Érzés	29
Szeretlek téged	29
Töredék VII.	30
Szférák zenéjét hallgatom	30
Tavaszi zápor	32
Édesanyám	32
Tavaszcímzés	33
Beteg albatroszként	33
Infúzióm margójára	34
Hittem II	34
Cím nélkül	34
Életemhez	35

Töredék VIII.	35
Testamentum	35
Mondd mit látnak	37
Töredék IX.	37
Beteg albatroszként II.	37
Talán ha máshova	38
Négy sor	38
Egy politikus monológja	38
Felettem a béka	39
Egy el nem hangzó ima	40
A szó	41
Meditáció II	41
Lényeget megfogni	42
Mi lenne ha	43
Hiába a fohász	44
Ha látsz	45
Eljön-e majd	45
Infirmitas mundi	47
Miért kell	48
Minden nap	49
Nem értem	50
Talán csak a remény	51
Panel	51
Szolgalok margójára	52
Már tudom	53
Bolond lyukból	53
Megszületett egykor	53
Érezni szeretnéd	54
Novemberi ősz	55
Hol egyszer	55
Mogorva nap	56
Életperceid	56
Születésnapomra	57
Ha magadba	58
Színes papírba	59
Még pár nap	59
Az utcazenész	60
Könyved lapjaira	61

Est fohásza	61
Nem készülök	62
Feltámadtunk	63
Érzed, mint	63
Egy forrónap margójára	64
Egy villanásnyi	64
Választanál-e	65
Feljuthatsz a csúcsra...talán	65
A mosoly	66
Pitypang invázió	66
Vajon miért	67
Mérleg vagyok	67
Ostoba vagyok?	68
Nem a háztetőn	68
Haud temerárium est	69
Egyszer talán II	69
Álmomban, kedvesen	70
Ha II.	71
Töredék X.	71
Ha egyszer látnám	72
Vízen tükröző	73
Elvesztettünk (Karsai Tibor költő emlékére)	73
Fáradó szárnyam	74
A hit	75
Holokauszt emlékmű Budapest	76
Kint még csikorogva	76
Szürke napok	77
Süllyedőben	77
Életem filmje	78
Múzsámnak szeretettel	79
Mondd mit remélhetsz	79
Megmérettetés	80
Töredék XI.	84
Élet mint	85
Ballagásra 2022	85
Csordában jár a félelem	86
Nélküled csak	86
Múzsád talán	87

Szaltó Mortále	88
Mit oly régóta	89
Minden elmúlik	90
Mit várok én	91
Álmomban újra	92
Édesanyám születésnapjára	93
Egy nyári este emlékére	94
Emlékezés nagyapámra	95
Gondolatok a nyomorról	96
Gondolatok a temetőben	97
Ha tehetnéd	97
A bálvány	99
Halkuló futam	100
Ha érzed	101
A hétköznapi hős	101
A legszebb ajándék	102
Egy átlagos falusi este	104
Édesanyám emlékére II	104
Gondolatok az álmokról	106
Halk hegedűszó	106
Hiányérzet	107
Júdás evangéliuma	108
Gondolatok az életről és boldogságról	109
Harangvirág szerelme	110
Kedvesemnek nőnapra	111
Húsvét üzenete	112
Gondolatok a múlttól	113
Hallgatok	115
Embernek maradni	116
Gondolatok a kenyérről	117
Dilemma	118
Töredék XII.	120
A lepel lassan	121
A tizenegyedik parancsolat	122
Az éjszaka	123
Csendben ülök	125
A Mikulás dolgos éjszakája	126
Csend...élet helyett	127

Anyák napjára	128
Halottaink emlékére	129
A tavasz paradoxona	131
Adventi gondolatok	131
Egy régi emlék	134
A szivárvány	136
Ajándék Valentin-napra	138
Durran a pezsgő	139
Egy kisfiú levele a Jézuskához	140
Eljön a nap	142
Évszakok	143
Előtted az Újév	144
Házak felett	145
Itt élek én	145
Közös lábnyomok	146
Labirintus	147
Késő esti anziksz	147
Mítoszok csillagfénye	147
Szirének éneke	148
Virág és pillangó	149
Fennen hirdeted	149
Karácsony paradoxona	150
Lelkem húrjait hangolnom kellene?	153
Világ bolondja	154
Tört álmaim	155
Töredék XIII.	155
Túl mindenem	156
Szeretteinkre emlékezve	157
Vers kedvesemnek	158
Szomszédban...Európában	158
Fiú és férfi	159
Gondolatok az életről	161
Karácsony van	162
Porlepte érzékeimben	163
Ragyogj...Csillag	164
Nézőpont	164
Nekem miért nincs?	165
Magányos éjszaka	166

Napfelkelte	167
Mintha nem is	168
Kicsi falum	169
Itt van, megjött a Télapó	170
Közhelyek	170
Karácsony ünnepe 2015	171
Kedvesemnek születésnapjára	172
Koszorúzás Újszentiván	172
Vártam egy választ	173
Töprengés	175
Vágyak és álmok	175
Szegénység Karácsonykor is?	176
Reménytelenség	176
Oly sokszor	177
Sötét a táj	178
Karácsonyi gondolatok	179
Léted a tét!	181
Tűzd ki a célt	182
Téli hajnal	183
Születés misztériuma	183
Téli tavaszvárás	184
Karácsonyi hangulat	185
Karácsonyi intelem	186
Táncolnék...Veled	187
Szeretném	188
Szerelem	189
Szabadság	190
Tisztelet néked	191
Mese egy lehullott falevélről	192
Mikulás- éjszaka	193
Tényleg ?	194
Szilveszter van	194
Szeretet	195
Szabad vagyok	196
Mit akarok	196
Mi végre vagy ember a földön	197
Nézem a tükrömet	199
Nem hiszed	199

Nőnapra, szeretettel	200
Szegénység	201
Neked, ki idejöttél	202
Téli séta a kertben	203
Halszem optika	204
Harcoltam magammal	205
Ha birka vagy	206
Andalgunk együtt	208
Nyugdíjas távlatok	208
Nevesincs Lajos balladája	209
Nem tudom	211
Intelem a „fellegjárónak”!	212
Március idusán	213
Tavaszi gondolatok	214
Rohan az idő	215
Mi lesz veled?	216
A régi mesék margójára	216
Egy fáradt este	217
Csillagomnak	218
Férfitársaimnak	219
Gondolat, mely motoszkál agyamban	220
Gondolatok a könyvről	221
Ültünk a fa alatt	222
Osztálytársunk: Szilágyi Imre emlékére	222
Gondolatok a Szabadságról	223
Nézem ahogy	224
Kedves vagy	225
Zavarban vagyok?	226
Pitypang	227
Harminchárom év	228
Miért teszed?	229
Gondolatok régi fényképekről	230
Gondolatok az emlékezésről	231
Kíváncsi vagy?	232
Az éj sötétje	233
Megtetted?	233
Tedd, mit tenned kell	243
Mondd miért?	236

Nyári éjszaka	236
A nagy utazás előtt	237
Vágyódás	239
Milyen világ ez	240
Akkor is szeretnéd	241
A Sors Könyv	242
Nyáralásunk emlékére	243
Hajnali rigófütty	244
Gondolatok az életről II.	244
Az idő	245
Hőség van	246
Az ital rabságában szenvedőknek	247
A tűzvész	248
Tanítsatok!	249
Tolvajt kiáltanál	250
Lopakodik még a nyár	251
Utamon	252
Nem fedí álarc	253
Vágyódás a csillagok közé	254
Falak tövében	255
Érzelmi játék	255
Reggeli torna	256
Mandala	257
Rémes éjszaka	258
A gyümölcs metamorfózisa	259
Ki érti meg?	260
Gondolatok az élet múlásáról	261
Hova száll a sóhaj?	262
Influenzám emlékére	263
Meg nem értés margójára	264
Tanács a tévelygőknek!	265
Csendben éled	266
Hogyan keletkezett a Tejút?	267
Zakato! a szív	268
Utazás unokáimhoz	269
Őszi séta a kertemben	270
Kérdések a XXI. századi „vallásháborúhoz”!	271
Horoszkóp és csillagszó	272

Repül az idő	273
Karácsony 2015	274
Újévi gondolatok	274
Előtted az Újév	275
Újévi gondolatok II.	276
Havazás	277
Gondolatok az öregedésről	278
Csörög a vekker...2016	279
Okfejtés	280
Hogy is van ez?	281
Lányom születésnapjára	282
Mit jelent az	282
Töprengés	285
Itt dobban az élet	286
Elveszett csillag	287
Egy hír margójára	288
A fekete szépség	288
Sírfelirat	288
Tavaszcímő verse	289
A tett halála	290
Nők és férfiak	290
Esik az eső	291
Térdepelve I	292
Mi is a szerelem?	293
Álmodni kell	295
Teszed a dolgod	296
Magyar nyelv védelmében	296
Érdekes kérdés	298
Örökkön – örökké	298
Belső háború	299
Ne hagyd	299
Egy volt barátság margójára	300
Az élet viharában	300
Ha szeretettel fordulsz	302
Vígan zeng az ének	303
Troll vagy	304
Kocsonya dicsérete	305
Nőnap gondolatok	306

Március idusán II	307
Széljegyzet az „éljen” margójára	307
Szeretet kell	308
Te megteheted	309
Vajon érted-e	309
Poroló	310
Miért hiszed	311
Mi lakozik bennem	312
Dörgés	313
Csacsi- paci	313
Sakkjátszma az élet	313
Csodás az éj	314
Ne szórj elém	315
„Szellemes éjszaka”	316
Hányszor teszem fel magamnak a kérdést	317
Van egy remek	318
Március tizenötödike margójára	318
Kertemben	320
Csupán plátói	321
Hányan kértek kegyelmet	321
Mindent megkapsz	322
Emlék 1985-ből	323
Nagypénteki gondolatok	324
Zenét hallgatok	324
Húsvét	325
Az álom mindig	325
Egy rossz fiú naplójából	327
Emlékek között	328
Húsvéti gondolatok	329
Álmodtam az éjjel	330
Álmokról, röviden	331
Húsvét misztériuma	331
Az élet, mint fátyol	332
Csenge unokánk megszületett	332
Orosz rulett	333
Tőlem – Neked	334
Értünk 2016	334
Tavaszi álmodozás	335

Tavaszi gondolatok	335
Megtépázott az élet	336
Remélve, reménytelenül	336
Ha elmondaná neked	337
Ha óriás lennél	338
Szerelem tüze	338
Gondolatok a teremtésről	339
Kereszt-utak	339
Mázsás súllyal	340
Prófécia margójára	340
Tárhely	341
Elmennél?	342
Mikor úgy érzed	342
Véleményem a pofonról	343
Az éj sötétje II	344
Miért nem szeretsz	345
Csak azért is	345
Keserű szonett	346
Lassan az ősz	346
Megírtam mindent	347
Remény	349
Lassan ereszkedik	349
Májusi gondolatok	350
Verseny	351
Prófécia	351
Elhatározás	352
Dörgicsei Olaszrizling	353
Édesapám emlékére	353
Szavak	354
Ha elfog a vágy	355
Itt ülök most	356
Élni kell	357
Miért menekülsz	357
Édesanyám születésnapjára	358
Merengés	359
Rémálmok után	360
Búcsú egy érzéstől	360
Ha mindig	361

Nem ítélek	362
Elengedve	363
Egy álom margójára	363
Vinnem kell még	364
Tablettás bor margójára	364
Hitehagyottaknak	364
A híd messze van	365
Veterán találkozó Újszentiván	366
Megcsodáltam már	367
Tépelődés II	368
Nem szerettem soha	368
Hova tűnt	369
A Messiás fohásza	370
Utolsó kívánság	371
A világunk	372
Gyökértelenül	373
Egyenes beszéd	374
Az élet játéka	375
Világosságot a fejekbe	376
A derelye	376
Őszi gondolatok	377
Ha kritikát írsz	377
Szerencsés vagyok	378
Álmodtam...Veled	378
Hova jut a Föld	379
Tengerparti anziksz	380
Édes álom	380
Az ősz dala	381
Ha a csend ölel át	381
Gondolatok az életemről	382
Ülj mellém	383
Magány	383
Aprócska vers	383
Nem vagy átkozott	383
Egy vers margójára	384
Emeld fel a fejed	385
Búcsúzni csak szépen szabad	385
Ad tempus vitae	386

Egy vers margójára II	387
Nem kerestem	388
MN9247 Veterán találkozó	388
Tájak fényképeinek margójára	389
Miért bánt engem	389
Karácsonyi készülődés margójára	390
Lassan kigyúlnak	391
Ha megtehetném	391
Utam egyedül	392
Ki ad érte többet	393
Karácsonyi paradoxon	393
Jókívánság	393
Szilveszter	394
Rólad, rólam...magamnak	394
Búcsú	395
Elszállt az élet	396
A szó hatalma	397
Gondolatok az „emberről”	397
Szemem előtt vörös karikák	398
Élet-szem – L – életek	399
A villám	400
Ropog a hó	401
Felnőtt mese a csigákról	401
Farsang paradoxona	402
Mnemosynum in eris	402
50 éves érettségi találkozóra	403
Ha időm lejárt	404
Köszöntő	404
Ha csillagfény gyúl	405
Szeretetre hangolva	406
Kerti munkák margójára	406
Nyárvégi töprengés	407
Múzsám és én I.	408
Múzsám és én II	409
Az álom az	409
Köszöntő a hóvirághoz	410
A szeretet nem más	410
Mítoszok csillagfénye	410

Az új nap varázsa	411
„Fény” félelem	412
Névnapomra	412
Nem a háztetőn	413
Vezeklés...miért	413
Forgatom kezem közt	414
Élet paradoxona	415
Érzések	415
Széljegyzet gondolataimhoz	416
Álmodj csak	416
Árnyat űzők	417
Idő rajzol arcomra	418
Vágyódás	419
Érzés...vers	419
Mit mondjak neked	419
Vad, lázas álmok	419
Csupán egy pillanat	420
2017.06.21	421
Gondolatmorzsa	421
Egy huncut délibáb	422
Talán majd ott	422
A kétely lassan	423
Oly aprócska	423
Még nincs itt	424
Hallgatom a dalt	425
Ha „kívülről”	425
Állok a parton	426
Sámán dobok	426
Maradok még	427
Lehet, hogy nem is volt?	427
„Agymosott gépek”	428
Mint száguldó gyorsvonat	428
Pitypang álmok szállnak	429
Visszakövetelem	430
Lent port kavar	431
Néhány aprócska sárga virág	432
Vallássá lettél	432
Mint kártyajáték	434

Kutatás	434
A lét mint	435
Őszi tanka	436
Soha ne mutasd	436
Október 6	436
Jöjj végre álom	436
Adventi gondolat	437
Kinn havas táj	437
Az idő csak ballag	438
Megfejttem majd	438
Szilveszter 2017	439
Újév hajnalán	439
Felettem a béka II	440
Farsang paradoxona	440
Sörivókhoz	441
Nőnap gondolatok	441
Felhők alól a nap	442
Ó, de gyönyörű	443
Kérlek... szépen	444
Az őszi köd lassan	444
Ha magadba zárkózva	445
Oly sokszor mondanám	446
Szürke felhők	446
Újszülött köszöntő Baranyai Zalánkának	447
Nincset álmodnak a percek	448
Húsvét margójára	449
Hagyj egy jelet	449
Nekem magamban	450
Gyermeknap másik oldala	450
Megtörni látszik	451
Az eső	452
Eltávozott ismét	452
Sok-sok betű	453
Karod ha néha átölel	453
Miért teszi ezt	454
Árván álló	455
Ott túl már	455
Mert feloldozást	456

Ha megérted sorsod	457
Ha dőlni látszik	457
Bár csendet ír	458
Meddig ég még	459
Hol álom folyóknak	460
Mit mondana	460
Magamnak... 2018.10.10.	461
Versmagot hint	462
Egy hosszú fütty	462
Szakadt húrok	463
Szállni szeretnél	463
A hajnalpír már	464
Bort iszom	465
Aranyködben úsznak	465
Szél űzte sötét felhők	466
Már átkarol	467
Maradt a semmi	467
Olajfák alatt	469
Mire mennék vele	470
Lili unokám emlékkönyvébe	471
De lerázod magadról	471
De szerelmet vált	471
Esküvő	472
Mit remél	472
Ígéri-e	473
Korán eltávozott költő emlékére	473
Elhagytam hitemet	474
Verset írok még	474
Emlékek sora rögzült	475
Mint egykor II	476
Hol egykor hullám	476
Magyar vagyok	477
Megborzongsz	478
Töredék II.	479
Még alkotunk	480
Oly sokat vártam	481
Miért gondolod	482
Örök körforgás	483

Gépbe írok	484
Mi jár fejemben	485
Miért hiszem azt	486
Mondd mit lát	487
Harminc ezüst	488
Megtalált szonett	489
Szonett a szerelemről	490
Béklyód erős	491
Ábrándozás	492
Emlékek között	493
Töredék III	493
Jövendölés	494
Kedves, csak Neked	495
Talán már	496
Most elengedem	497
Sum ina more	497
Barátaimnak	498
Töredék IV.	499
Hallgatnom kellene	500
Értelem szikrája	501
Szeretnék élni még	502
Vártam rád	503
Nekrológ helyett	504
Töredék V	505
Sors megtaposott	505
Bíborban égő	506
Természet	507
Apevák (cím nélküli versek)	509
Haikuk és haiku csokrok	535
Köszönetnyilvánítás	572
Bemutakozás – Kedves Olvasó	573
Tartalomjegyzék	595
Impresszum	

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: B/5 ív terjedelemben 595 oldalon

Hegedűs Gábor 2022

ISBN 978-615-82106-1-4

ePUB ISBN 978-615-82295-6-2

